

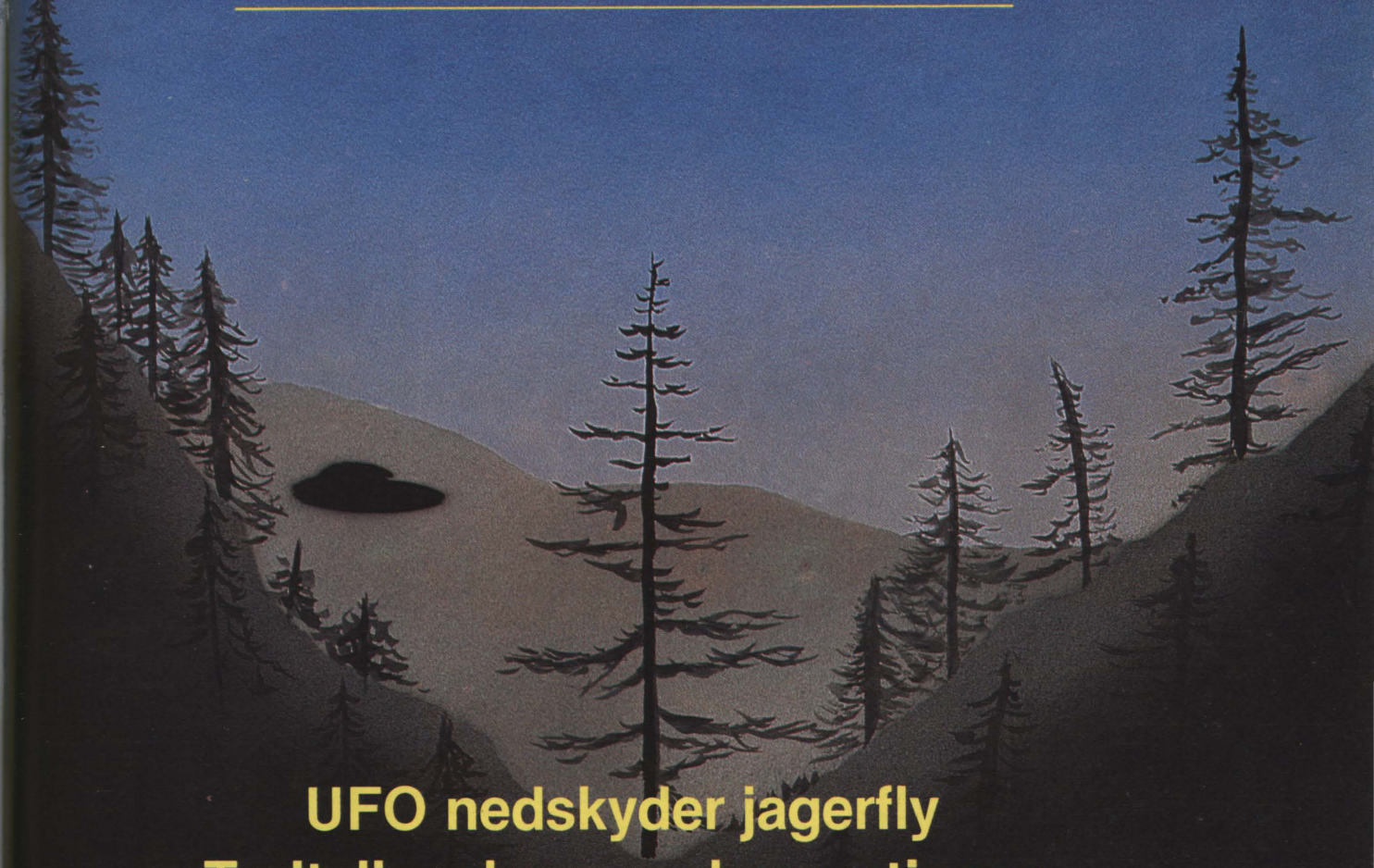
UFO-DEBAT

ufo-nyt

SUFOI

27. årg. Juli-okt. 1985 Nr. 4/5

STORT DOBBELTNUMMER

**UFO nedskyder jagerfly
To italienske nærobservationer
Objekt afbøjer billys
Tennisbane suget op af UFO
Smart bedrag afsløret
Marsmændenes sammensværgelse**

Abonnement 130 kr. årligt · Løssalg 26 kr. pr. nummer

ufo-nyt

27. årg. Juli-okt. 1985 Nr. 4/5

UDGIVES AF
SKANDINAVISK UFO INFORMATION
POSTBOX 6, 2820 GENTOFTE
(02) 24 17 02

Forsidetegningen er lavet af Stefan Harboe Andersen efter et foto taget den 26. juli 1975 nær byen Saas-Fee i Schweiz. Dette nummers UFO-klassiker handler om et lignende foto fra et bjergrigt terræn - men denne gang fra Sverige.

SATS & MONTAGE. SVENDBORG
SVENDBORG TRYK

INDHOLD:

SIDE

Leder: UFO-sløring?	3
Utroligt: UFO nedskyder jagerfly	4
Nærobervation af 3. grad: To humanoider ved Gallio	6
Nærobervation af 2. grad: UFO afbøjer billys	10
For 30 år siden: Lige ved og næsten	17
Fysiske spor: Tennisbane suget op af UFO	18
Portræt: Jenny Randles	20
Italien: UFO-alarm på NATO-base	22
Spøgelsesraketterne: UFO-arkiv fundet	25
UFO-klassiker: Skillingaryd, Sverige 1971	26
Indrapporteringer: Danmark	30
Observationsture: Tavshed	32
Synspunkt: Radar påvirker UFOer	34
Focus på: Frede Melhedegaard	39
Bag Jerntæppet: UFOer i Øst (3. del)	42
UFO-teorier: Marsmændenes sammensværgelse	49
Rumfart: Nye spændende opsendelser	54
Notitser: Kort fortalt	56
Nødlandede ufonauter	60
Bøger og tidsskrifter: Anmeldelser	62
Ny bog udkommet: »UFO-sløring«	64

SUFOI reg. nr.
ISSN

3148/3149
0049-4976

ABONNEMENT:

UFO-NYT udk. 6 gange årligt. Det bestilles ved indbetaling af abonnementsprisen DKr. 130,- for 1985 til giro 9 11 77 25, SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte. Abonnementspris for Grønland og lande uden for Skandinavien er DKr. 165,-.

COPYRIGHT:

Nyhedsmedierne kan, i henhold til ophavsretsloven og med kildeangivelse, bringe signerede artikler i uddrag. (Hele artikler kun efter skriftlig aftale med redaktionen).

ADRESSEÆNDRINGER bedes hurtigst muligt meddelt direkte til SUFOIs Ekspedition, Postboks 6, 2820 Gentofte.

FÆLLESABONNEMENT MED VISION

UFO-NYT's abonnenter har ret til en rabat på kr. 30, hvis De også tegner abonnement på tidsskriftet VISION. Det vil sige, at UFO-NYT plus VISION 1985 samlet koster kr. 240. Beløbet kan indbetales til SUFOI, der også sørger for, at Abonnementet bliver registreret hos VISION.

SUFOI

Ekspedition og regnskab:
Skandinavisk UFO Information - SUFOI,
Postbox 6, 2820 Gentofte
Giro 9 11 77 25

SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage til opklaringen af UFO-fænomenerne ved indsamling og bearbejdning af observationsberetninger samt at udvide kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.

Det er SUFOIs opfattelse, at de mange observationsberetninger udgør et vigtigt videnskabeligt forskningsgrundlag. Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

Ved et UFO forstås vi: »Et uidentificeret flyvende objekt, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse, foretaget af kompetente forskere, ikke kan forklares som værende et kendt, naturligt fænomen.«

SUFOI ledes af **Repræsentantskabet**

Den daglige ledelse varetages af formanden og de to næstformænd.

Repræsentantskabet består af 1 repræsentant fra hvert af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

REPRÆSENTANTSKAB

SUFOIs formand, **Rapportcentral**: Torben Birkeholm, Adalsvej 16, 9210 Aalborg SØ. 08-14 70 97.

Næstformand, Datakonsulent: Per Andersen, Klingsøvej 28, 2720 Vanløse. 01-71 96 64.

Næstformand, Arkivar: Jørgen Bengtvig, Galgebakken, Skrånt 3-15 A, 2620 Albertslund. 02-64 44 69.

Redaktionsgruppe:

Ansvarshavende redaktør: Henrik Klinge Pedersen, Købmagergade 59, 1. 1150 København K.

Kim Møller Hansen, Eilekiersvej 14, Benløse, 4100 Ringsted.

Ole Henningsen, Duegård, Højrebyvej 59, 4920 Søllested. 03-94 11 69.

Frank Lerbæk, Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg. 09-21 39 46.

Foredragsafdeling: Bent Eriksen, Avlsbrugervej 23, 2. tv., 7000 Fredericia. 05-92 00 81.

SUFOIs Udklipscentral: Niels Chr. Krag, Skanderupvej 6, 2610 Rødovre. 01-70 90 86.

Teknisk Konsulent: Ole Christensen, Uglekær 2, 6200 Åbenrå.

Fotoafdeling: Kim Møller Hansen, Eilekiersvej 14, Benløse, 4100 Ringsted.

SUFOIs Efterforskningsafdeling: Lars K. Lassen, Lyshøjgårdsvej 97, st. tv., 2500 Valby. 01-30 46 44.

SUFOIs Alarmcentral: Ole J. Knudsen, Vestre Ringgade 208, 5., 8000 Århus C. 06-19 88 90.

Stabsgruppens Sekretariat: Helen Lemvig-Müller, Baunegårdsvej 3, 4., 2820 Gentofte. 01-68 10 54.

SUFOIs Medlemsarkiv: Jan Hansen, Uglekær 28, 6200 Åbenrå. 04-62 43 45.

Repræsentanter på Sjælland:

Jørgen Nielsen, Sct. Hansgade 6, 4000 Roskilde. 02-35 11 49.

Repræsentanter på Fyn:

Frank Lerbæk, Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg. 09-21 39 46.

Repræsentanter i Jylland:

Jann E. A. Nielsen, Teisehnsvej 8, 9400 Nørresundby. 08-17 85 39.

Flemming Rasmussen, Rugmarken 2, 8520 Lystrup. 06-22 59 20.

Bent Eriksen, Avlsbrugervej 23, 2. tv., 7000 Fredericia. 05-92 00 81.

Inge H. Svane, Hybenvænget 23, 6360 Tinglev. 04-64 33 70.

Repræsentanter i Norge:

Finn W. Kalvik, Arm. Hansensvei 11, N-50 30 Landås, Norge. - Kontakt for

UFO-NYTs læsere i Norge. 05-28 01 26.

SUFOI • UFO-NYT

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at SUFOI nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. Red.

LEDER

UFO-sløring?

Af Kim Møller Hansen.

Ufologer verden over gør netop nu mange interessante opdagelser. Ikke fordi der indløber mange, spændende UFO-rapporter – faktisk gøres der færre observationer end nogensinde før – men fordi myndighedernes UFO-arkiver er blevet mere tilgængelige.

I USA har ufologer gennem »loven for offentlighed i forvaltningen« fået udleveret omkring 3.000 sider CIA-dokumenter. Disse har dannet grundlaget for bogen »Clear Intent« (»Klar Hensigt«) skrevet af Lawrence Fawcett og Barry Greenwood.

Bogen tager bl.a. hul på spørgsmålet om, hvorvidt USAs regering kender sandheden om UFO-fænomenet og samarbejder med regeringer verden over for at tilbageholde og sløre denne sandhed.

»Clear Intent« har sat en livlig debat i gang og sælges nu i 3. oplag.

I næste nummer bringes en anmeldelse af bogen.

i England har Jenny Randles efterforsket en hårrejsende sag. I december 1980 styrtede et objekt, ifølge mange rygter, ned i en skov i Rendlesham nær en amerikansk base i det østlige England. I bogen »Sky Crash« påviser Randles, at det engelske forsvarsministerium og de amerikanske myndigheder har forsøgt at hemmelig-

holde denne hændelse (se UFO-NYT 3/85).

Den australske UFO-forsker, Bill Chalker, fik i 1982 som den første nogensinde adgang til det australske flyvevåbens UFO-arkiver. Formålet med hans efterforskning var at undersøge, om »mørklægningshypotesen« har noget på sig, eller om den er en myte. Chalker har velvilligt stillet sine foreløbige resultater til SUFOIs rådighed. Dette er resulteret i bogen »UFO-SLØRING«, som netop er udkommet.

Også i Sverige foregår der spændende ting. Anders Liljegren, lederen af Archives for UFO Research (AFU), har hos det svenske forsvarsministerium »fundet« det længe savnede arkiv med rapporterne om »spøgelses-raketterne« fra 1946.

Liljegren tilbragte i september 1984 to dage i Stockholm, hvor han gennemgik det omfattende materiale på 1.500–2.000 sider og tog fotokopier af udvalgte sager. SUFOI vil følge den videre efterforskning med stor interesse.

Tidens aktuelle spørgsmål er: Er der tale om en verdensomspændende sammensværgelse – eller er den tilsyneladende UFO-sløring et resultat af myndighedernes årelange bureaukrati og utilstrækkelige efterforskning? □

UTROLIGT

UFO nedskyder jagerfly

Ved Kim Møller Hansen

Om morgenen den 18. januar 1984 blev en amerikansk F-15 jager angrebet i luftrummet over Berings Strædet af en tilsyneladende usynlig fjende - et stjerneskip fra det ydre rum!

Electrifying tapes reveal man's most chilling encounter with alien beings

Starship downs U.S. jet fighter

LASER beam blasted the F-15 out of the sky in a burst of blinding light. "It's like Star Wars," said the pilot. "The UFO must be protected by a force field. I didn't even scratch it."

UFO commander's final warning: 'You now have 10 seconds to begin departure. If you fail to do so you will be annihilated.'

On the morning of January 18, a U.S. Air Force F-15 jet fighter was blasted from the skies over the Bering Strait during a blazing dogfight with a seemingly invincible foe — a starship from outer space!

And because of data relayed to Earth by an orbiting spy satellite, the U.S. not only has photographs of the historic aerial battle, but a tape-recorded conversation between the jet pilot and the alien commander.

Although top-ranking Pentagon officials flatly declined to acknowledge that the incredible battle occurred, portions of the American pilot's conversation — including

...vered for a closer fly-by, the satellite picked up another voice. It was an unusually deep voice, but with distinctly human characteristics.

"You are imposing a critical threat to our craft and you are advised to abort your action and depart this area immediately," the voice warned.

"Who the hell are you and what are you doing here?" the pilot demanded, his voice clearly revealing his terror. But he began giving a detailed description of the alien craft's

...passed within scant feet of the jet, following it as it cleared the cloudless sky at more than 900 m.p.h.

"My God in heaven! The UFO fired a laser at me. God! I could feel the heat all around me. Am initiating evasive action and preparing for attack."

"Tracking system on... weapons armed. Making overhead approach. Target now tracked. Locked on... weapons launched."

The F-15 fired four Sidewinder missiles at the unmoving space ship. They were quickly followed by four Sparrow missiles. But the four non-nuclear weapons exploded harmlessly, a half-mile from their intended target.

"Damn," the pilot muttered. "It's like Star Wars. The UFO must be protected by a force field. I didn't even scratch it."

Those were the last words recorded by the satellite. But the photographs, its cameras transmitted back to Earth explain why. As the jet fired its rockets, another laser beam from the UFO began its lethal arc. This time approaching the jet from the rear.

The laser beam zeroed the F-15 and blind-

Da dataene blev transmitteret til jorden af en spionsatellit, har USA ikke blot fotos af det historiske luftslag, men også en båndoptagelse af den samtale,

piloten havde med den fremmede kommandør.

Selvom højtstående embedsmænd i Pentagon benægter ethvert kendskab til det utrolige luftslag, har vi modtaget dele af den amerikanske pilots samtaler — deriblandt hans beskrivelse

af slaget — fra vore hemmelige kilder.

Det skæbnsvangre møde mellem jettflyet og ufoet fandt sted over Berings Strædets isfyldte vand, da piloten — som det siges var civilansat i CIA — var på vej hjem til en hemmelig base i Alaska.

Da F-15-flyet kan flyve meget hurtigt, 2.500 km/t, hvis det er nødvendigt helt op til 3.200 km/t, var det højst sandsynligt på vej hjem fra et hemmeligt togt over den sovjetiske Chukchi Halvø, og al kommunikation foregik via satellit. Den uidentificerede pilot tændte højst sandsynlig sit satellitkommunikationsudstyr, kort efter han fik øje på det fremmede stjerneskip.

»Jeg har visuel kontakt med et fremmed mål i retning 046° og i en højde af ca. 11.200 m,« sagde piloten.

»Ca. 3,5 km borte og det kommer nærmere... Du milde! Hvad helvede er det? Det foretog en kursændring på 90° til bagbord, for en ordens skyld, jeg tror ikke på det, jeg ser.

Min Gud! Det er... det er et ufo. Fandens! Det er lige der, og jeg sidder lige her. Jeg må drømme. Det kan ikke være rigtigt.«

Da den forbløffede pilot fløj nærmere, opfangede satellitten en anden stemme. Det var en usædvanlig dyb stemme, men alligevel ret menneskelignende.

»Du er kommet for tæt på vores fartøj, og jeg råder dig til at komme væk i en fart,« advarede stemmen.

»Hvem helvede er du, og hvad laver du her?« Spurgte piloten med en stemme, der tydeligt afslørede, at han var rædselsslagen. Han gav dog en beskrivelse af det fremmede fartøj til satellittens båndoptager.

»Denne tingest... hvad det så end er... har facon som en... som en om-

vendt kinesisk kulihat, dog med en kup-
pel midt på oversiden. Den er af et sølv-
agtigt metal... ikke som aluminium,
snarere som rustfrit stål.

Den har blinkende røde, ravgule, blå,
grønne og hvide lys, der ser ud til at ly-
se fra forskellige steder. Tingesten ro-
terer meget hurtigt, men bevæger sig
ikke. Den svæver blot på det samme
sted...«

Hans beskrivelse blev pludselig af-
brudt af en mærkelig stemme fra far-
tøjet.

»Dette er vores sidste advarsel,« sag-
de den fremmede kommandør. »Du har
10 sekunder til at vende om. Hvis du
ikke gør det, vil du blive udslettet. Val-
get er dit.«

Men den frygtløse pilot fortsatte sin
beskrivelse af rumskibet. Men hans ti-
meglas var ved at løbe ud, og uden yder-
ligere varsel skød en glødende rød lys-
stråle ud fra ufoet og passerede tæt for-
bi jetflyet.

»Gode Gud! Ufoet affyrede en laser
mod mig. Gud! Jeg kunne mærke var-
men. Jeg foretager en undvigemanøvre
og forbereder et angreb.

Sporingssystemet koblet til... våbene
klar. Jeg nærmer mig fra oven. Målet
i sigte... målet låst fast... våbene af-
fyret.«

F-15-jageren affyrede fire Sidewin-
der-missiler mod det ubevægelige rum-
skib. De blev hurtigt efterfulgt af fire
Sparrow-missiler. Men de fire konven-
sionelle missiler eksploderede en halv
kilometer fra deres mål uden at beska-
dige det.

»Fandens!« mumlede piloten. »Det
er som 'Stjernekrigen'. Ufoet må være
beskyttet af et kraftfelt. Jeg ridsede det
ikke en gang.«

Det var de sidste ord, satellitten op-
fangede. Men de billeder, dens kame-
ra transmitterede ned til jorden, for-
klarede hvorfor. Da jetflyet affyrede
sine raketter, affyrede ufoet endnu en
gang en dødbringende laserstråle, der
denne gang ramte jetflyets bagende.

Laserstrålen snoede sig ind og ud af
F-15-flyet, og i et kort blændende lys-
glimt eksploderede det.

Da det blændende lys døde ud, var
der intet at se af F-15-flyet. Få sekun-
der senere forsvandt stjerneskipet.

— — —

Ovenstående artikel er fra avisen »Wee-
kly World News« den 21. august 1984
og oversat af Flemming Rasmussen.
Lad mig skyndsomt tilføje, at historien

FOTO: Henrik Pedersen.

Ole Stephansen (tv.) og H. C. Petersen i TV-udsendelsen »Ved Ni-tiden« den 18. februar 1985 på Kanal 2.

ikke er blevet bekræftet af vore uden-
landske kontakter.

Hvorfor så bringe artiklen? Jo, for-
di netop denne historie er blevet brugt
her i Danmark som argumentation for,
at UFOerne er blevet provokeret til at
være aggressive, og at de amerikanske
myndigheder som et led i en verdens-
omspændende sammensværgelse for-
søger at skjule sandheden om UFOer-
ne.

Københavnske TV-seere kunne den
18. februar 1985 på »Kanal 2« opleve
fhv. major H. C. Petersen i udsendel-
sen »Ved Ni-tiden«.

Hr. Petersen er som bekendt en iv-
rig talsmand for ovennævnte hypotese,
og i TV-udsendelsen fremlagde han si-
ne »beviser«. Blandt disse kan foruden
nedskydningen over Bering Strædet
nævnes hændelsen ved Teheran 1976.
Hr. Petersen fortalte, at et Phantom-
jagerflys våbensystem flere gange blev
låst, da piloten forsøgte at angribe et
UFO.

Desværre »glemte« hr. Petersen at
nævne, at der kan være andre forkla-
ringer på de mystiske hændelser, såsom
dårlig vedligehold af elektronik, observa-
tion af et kendt fænomen og utilstræk-
kelig pilottræning. (Se UFO-NYT 2/84).

Fælles for alle hr. Petersens »bevi-
ser« var, at de efter hans eget udsagn
stammer fra »top-hemmelige CIA-do-
kumenter« — og hvem tør i fuldt alvor
betvivle sandheden i disse?

Studievært i udsendelsen var Ole
Stephansen, og han har meget at lære
endnu. Det er enhver interviewers op-
gave at være velforberedt. Det var Ole
Stephansen ikke. Han må have kendt
til bl.a. hr. Petersens billeder, inden ud-
sendelsen gik i luften. Men der var kun
spæde forsøg på at stille kritiske spørgs-
mål angående de viste »UFO-billeder«.

Som tidligere nævnt her i UFO-NYT
har H. C. Petersen henvendt sig til nor-
diske politikere for at få dem til at tage
UFOerne alvorligt. Initiativet er sik-
kert godt nok ment, men dokumenta-
tionen er elendig. En tilbagemelding
fra politikerne er da også udeblevet.

Det er ikke med dårligt underbygge-
de UFO-beretninger, avisænder og ama-
tøragtige TV-udsendelser, at man får
politikere i tale. □

UFO-interesserede i Vestsjælland

Er du interesseret i at diskutere
ufo-problematikken, bøger og
lignende på afslappet plan, evt.
medvirke til at danne en ufo-
gruppe, så kan du henvende
dig til:

Stig Andersen
Klokkestøbergade 1A st.
4200 Slagelse
Tlf. 52 65 05 - efter kl. 18.

NÆROBSERVATION AF 3 GRAD

To humanoider ved Gallio

Af Antonio Chiumiento

Ved middagstid en solrig dag i november 1978 var den 61-årige pensionist Angelo D'Ambros alene ude i en lille lokal plantage for at samle brænde. Da han vendte sig om for at lægge en nyafskåret gren fra sig, så han til sin rædsel to »væsener« med menneskelige træk knap en meter fra sig.

Det ene væsen var ca. 1,20 m højt, det andet ca. 1,00 m, og begge svævede ca. 30 cm over jorden. De var meget tynne, og deres gullige hud sad så stramt om knoglerne, at de store årer var synlige på det væsen, der var nærmest. Deres hoveder var pæreformede, glatte og skaldede, og på siderne var der nogle ører, der stod lodret i vejret og endte i en spids. Deres øjne var store

og sad dybt i øjenhulerne, og de havde ingen øjenlåg. De havde meget markante næser, der gik helt ned til underlæben på deres store munde, ud af hvilke der stak to »hugtænder«.

De to væsener bar tætsiddende mørke »overalls«, der dækkede kroppen fra lige under knæene til halsen og armene til håndleddene. Hænderne, underbenene og fødderne var ikke dæk-

ket. Hænderne og fødderne var meget store i forhold til resten af kroppen. Deres fingre og tæer var lange med temmelig lange negle.

I begyndelsen stod de to væsener ved siden af hinanden. Men pludselig begyndte det mindste af væsenerne at bevæge sig frem og tilbage og fra side til side i meget hurtige ryk uden at bevæge sine lange fødder, det var som om det gled på en usynlig overflade. Dets bevægelser vakte uro i luften, og vegetationen raslede, når dets ørers spidser ramte de nærmeste træers nederste grene.

Uforståelig knurren

I et forsøg på at få kontrol over sin skræk, råbte han om hjælp. På trods af han var rædselsslagen, havde han dog mod til at spørge dem igen og igen om, hvem de var, hvor de kom fra, og hvad de ønskede af ham. Men til ingen verdens nytte, for det mindste af væsenerne kom blot med en uforståelig knurren.

Det største af »væsenerne«, der havde stået omkring en meter fra D'Ambros, rakte med sine lange arme ud efter hans beskærerkniv. (En stor kniv man bruger på egnen, den minder mest om en segl. Væsenet tog fat i kniven på den sløve side og sikrede sig et fast greb, men D'Ambros, der var klar over, at kniven var hans eneste forsvarsvåben, hvis de to »besøgende« ville angribe, holdt fast i håndtaget. »Væsenet« tog nu hårdere fat og tog om den yderste del af bladet (på dette tidspunkt mente D'Ambros, at han fik et elektrisk stød).

Væsenet gjorde nu et tredje forsøg og brugte denne gang begge hænder. Væsenet var umådelig stærkt, men D'Ambros gjorde desperat modstand, da hans råb om hjælp ikke blev be-

Angelo D'Ambros (tv.) viser Antonio Chivmiento den beskærerkniv en af humanoiderne forsøgte at tage fra ham.

svaret. Denne gang følte han det som om, han fik et endnu stærkere elektrisk stød. D'Ambros' angst vendte sig nu til raseri, og han greb en stor gren, han tidligere havde skåret af, og slog ud efter væsenerne, der dog tog flugten, før han kunne ramme dem.

Han genvandt roen og blev grebet af en uimodståelig nysgerrighed, han ville gerne vide, hvor disse to »ikke menneskelige væsener« kom fra. Han løb derfor efter dem, så hurtigt han kunne hen ad muldyrstien, som de flygtede ad. Han tabte dem af syne, hvor stien slog et sving, men fik øje på dem igen ved det fartøj, de antageligt var ankommet i. Det var en traditionel »flyvende tallerken«, der stod på sine fire ben i en lysning ca. 30 m borte.

På den øverste del af det diskosformede fartøj var en lille kuppel. Den øverste del og kuplen var rød, mens den nederste del var blå, de to dele var adskilt af et hvidt bånd. Landingsstellets fire ben var aluminiumsgrå. Objektet var ca. 5 m langt og lidt over 2 m højt.

Observatøren nåede lige at se en af de lange arme blive rakt ud og lukke en slags dør, og det var det sidste, han så til de to væsener. Efter få sekunder lettede objektet lydløst og fløj bort med en utrolig hastighed.

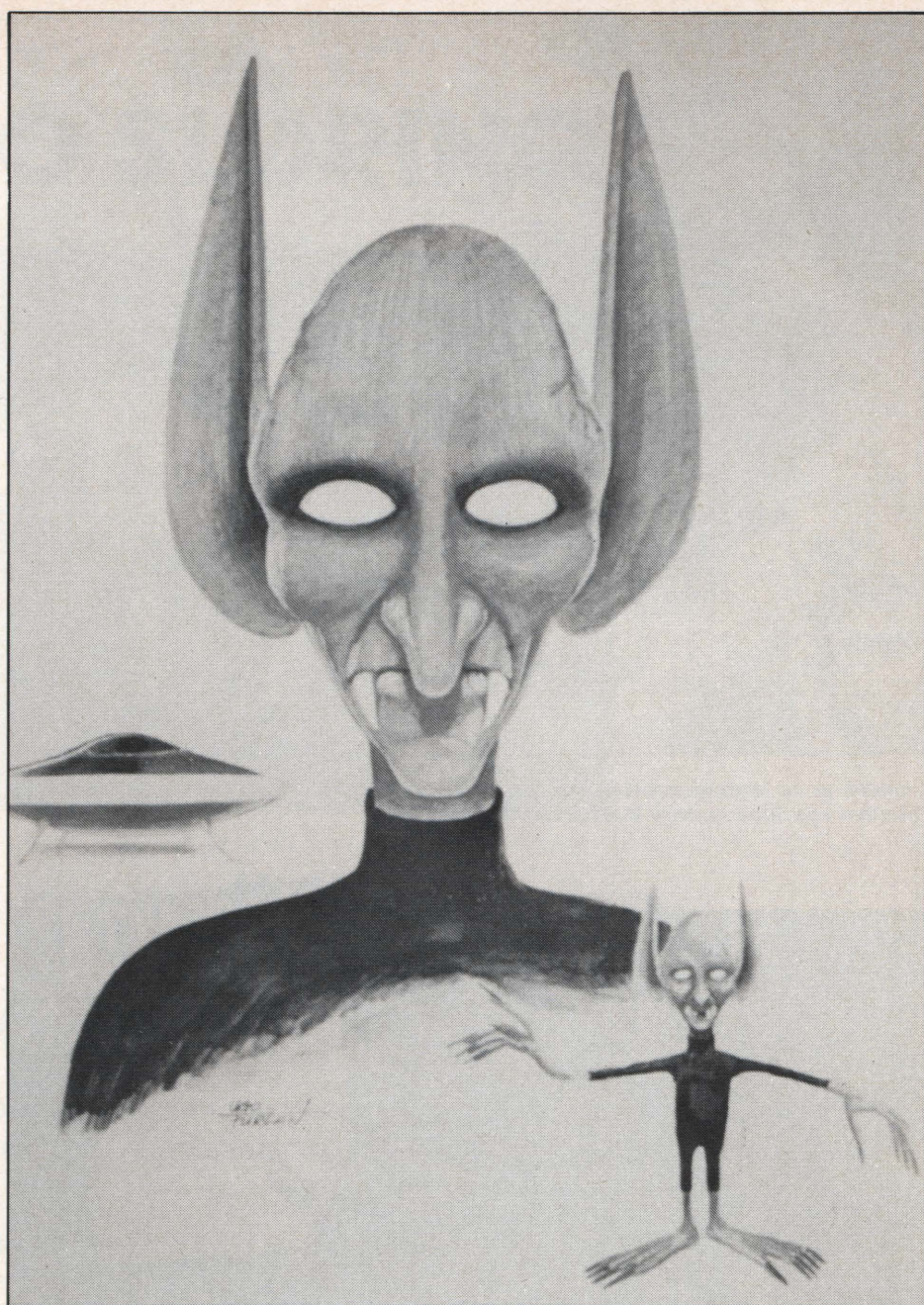
Blodspor på kniven

D'Ambros tog hjem med det samme uden at betro sig til nogen, men han tænkte så meget over sin mærkelige oplevelse, at han glemte at spise frokost. Han besluttede sig dog til at fortælle sin svigersøn, skolepedellen Luciano Munari, om hændelsen.

Den næste dag tog de ud til den omtalte lysning, her fandt de et næsten cirkulært område med en diameter på ca. 4 m, hvor græsset var sort (som om der var hældt olie på det), trykket ned og bøjet i retning mod uret. Deres hænder blev ikke snavsede, da de rørte ved græsset. D'Ambros fandt to »U«-lignende spor, der var 20 cm lange og 3 cm dybe og brede. Munari mente, at grunden til, at de kun fandt to mærker fra landingsstellets fire ben, var, at de to af benene stod på nogle sten.

Ifølge Munari var der flere ting, der bekræftede, at der havde fundet en landing sted, blandt andet var nogle buske rykket op med rødder, hvilket sandsynligvis var sket, da fartøjet lettede.

Munari afslog at tage sit fotografisapparat med den dag. Hans planer om at tage derud den næste dag gik i va-

sken, da der i mellemtiden var faldet sne. Den 3. december, ni dage senere, tog de derud sammen med nogle andre fra byen i et forsøg på at finde sporene ved at fjerne sneen. De sort/hvide billeder, de tog, viste intet, så de forsøgte igen næste dag med farvefilm og omkransede sporene med gult papir. Disse billeder viser, at der er nogle karakteristiske mærker, men da de ikke beviser noget som helst, bliver de ikke alle vist her.

Da det blev opdaget, at der var et rødt mærke på beskærrerkniven, var der her en enestående chance for at få en af de fremmedes fingeraftryk, men denne chance gik tabt, da det laboratorium, man bad undersøge mærket, forlangte et forholdsvis stort beløb for så lidt. Kniven blev sendt tilbage til Gal-

lio, men igen tænkte på at fotografere mærket.

Beskærrerkniven blev taget i brug igen, og snart forsvandt mærket.

Efterforskningen

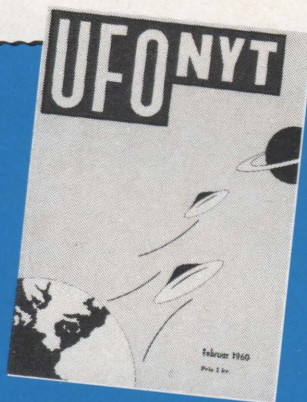
Efterforskere fra C.U.N. (Centro Ufologico Nazionale) besøgte først Gallio i efteråret 1979, da der gik mange måneder, før C.U.N. hørte om sagen. På det tidspunkt fik C.U.N. at vide, at græsset ved »landingsområdet« stadig var sort, og at det ikke havde groet siden foråret. Forsøg på at få dette bekræftet mislykkedes, da den første sne faldt tidligt det efterår. C.U.N.s andet forsøg fandt sted i februar 1980, og andre fulgte efter. Ved disse gentagne besøg havde C.U.N. gode muligheder for at få et indblik i familierne D'Ambros

I cirklen er de landingsmærker, fartøjet efterlod. De ligner meget dem, man fandt efter tilfældet ved Socorro, New Mexico den 24. april 1964.

SUFOIs STØTTEFOND

Vi kvitterer med 25 år gammelt UFO-NYT

SUFOIs Støttefond består af økonomiske midler, som UFO-NYTs læsere frivilligt har skænket til fonden. Støttefonden har sat sig det mål, at nå op på et indsamlet totalbeløb på kr. 20.000. Og vi er godt på vej takket være de mange bidrag fra vore læsere.

Alle personer, der skænker mindst kr. 15,- til støttefonden, vil modtage et gammelt, sjældent eksemplar af UFO-NYT. Der er tale om UFO-NYT fra februar 1960, som altså er over 25 år gammelt — et rigtigt samleobjekt.

Blandt de aktiviteter, som støttefonden har ydet tilskud til, kan nævnes forskellige arrangementer rundt omkring i landet — aktiviteter, der i mange tilfælde alene kunne arrangeres på baggrund af et tilskud fra støttefonden.

Vil du hjælpe os med at nå målet på kr. 20.000?

Vi har fortsat brug for et lille bidrag fra alle vore læsere — bidrag der tilsammen vil være med til at give SUFOI og UFO-NYT et skub fremad.

Beløb — store såvel som små — modtages med tak og kan indbetales på giro 9 11 77 25. SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte. Girokortets modtagerdel bedes mærket »Støttefond«.

Total pr. 31.-6.-1985: Kr. 7.243,-

og Munaris levemåde, og erfarede, at begge familier var yderst respekterede borgere i det lokale samfund, og meget optaget af deres daglige arbejde.

D'Ambros gik ud af skolen efter 4. klasse, og er efter C.U.N.s mening ikke i stand til at digte en sådan historie. Det er også C.U.N.s opfattelse, at der ikke var en naturlig forklaring på det skete, så konklusionener er, at det, D'Ambros oplevede den dag, virkelig var en fysisk begivenhed.

Endnu et vidne

C.U.N.-undersøgeren Silvio Formilan i Schio (Vincenza) opdagede, at der muligvis var et andet vidne til Gallio-tilfældet. Med hans hjælp fandt C.U.N. frem til Maria Ksausa, der kl. 12.15 (en halv time senere end D'Ambros' observation) den samme dag, mens hun var på vej hjem fra det hospital, hvor hun arbejder som apoteker-assistent, på den klare himmel så hun et objekt, der lignede en stor oval ballon. Det fløj langsomt »i højde med det halve af bakken«. Den nederste del var mørk og havde et metallisk skær, mens den øverste var stærk orange, næsten rød, som en bils baglys. De to dele var adskilt af et bånd med en noget lysere farve. For observatøren så objektet ud til at være større end en helikopter, som hun flere gange havde set. Det fløj lydløst nord på langs bakkerne og ind i Santa Caterina dalen i Lusiana. Observationen varede omkring fem minutter. □

Kilde:

International UFO Reporter, maj/juni 1983.

Oversættelse:

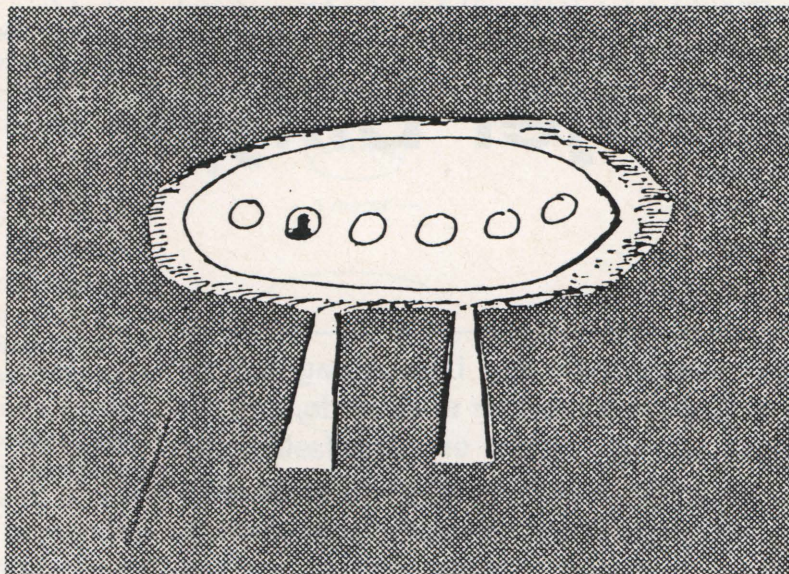
Flemming Rasmussen.

Litografi!

I sidste nummer af UFO-NYT lovede vi vore læsere et litografi af Peder Meinert til en særlig favorpris.

Vi beklager, men vi har intet hørt fra Peder Meinert, så vi kan desværre ikke i denne omgang tilbyde det omtalte litografi.

UFO SLØRING

Skjuler myndighederne sandheden om ufoerne...?

Det er populært at påstå, at myndighederne verden over kender sandheden om ufoerne. Og at de samarbejder for at tilsløre denne viden!

I 1982 fik den australske ufo-forsker Bill Chalker adgang til det australske flyvevåbens hemmelige arkiver. Som den første nogensinde.

Resultatet af disse spændende undersøgelser kan nu for første gang fremlægges på dansk i bogen »UFO Sløring«, der også indeholder mange observationsberetninger, der ikke tidligere er offentliggjort.

»UFO Sløring« er redigeret af Kim Møller Hansen. Den bygger på Bill Chalkers arbejde og på kildemateriale fremskaffet af den danske ambassade i Canberra, Australien.

»UFO Sløring« er på 72 sider i A5 format og illustreret med vidnetegninger af ufo-oplevelser.

pris kun kr. 48,00

Bogen bestilles ved at indbetale kr. 48,00 + kr. 10,00 (ekspedition/porto) på giro 9 11 77 25, SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte.

Mærk modtagerdelen »UFO Sløring«.

NÆROBSERVATION AF 2. GRAD

UFO afbøjer billys

Af Bill Chalker.

Lige siden Bill Chalker engagerede sig i undersøgelse og forskning af australske ufo-tilfælde, er der et tilfælde, der har stået for ham som noget særligt, og det er det tilfælde, der blev almindelig kendt som det afbøjede forlys-tilfælde. Det fandt sted den 4. april 1966 ved Burkes Flat i Victoria, Australien. — Til trods for dette tilfældes særlige karakter, er der aldrig blevet skrevet noget særligt om det i den gængse litteratur ud over nogle små notitser hovedsageligt baserede på avisartikler og flygtige undersøgelser foretaget af den tids civile ufo-grupper (1).

Hændelsen er i høj grad enestående, da det drejer sig om, at lyset fra en bils forlygter blev afbøjet af et ufo. De eneste andre lignende tilfælde, jeg har kendskab til, er et, hvor et projektørlys tilsyneladende blev »afbøjet« nær et ufo på film (den 23. oktober 1949 i Norwood, Ohio, USA) (2), og et, hvor lyset fra en stavlygte blev afbøjet eller reflekteret ved et imponerende ufo-tilfælde nær Taizé i Frankrig (3).

Af andre aspekter i sagen kan nævnes et fysisk spor (let aftryk) i den mark, hvor »ufoet« var landet og måske et bil-stop tilfælde samme sted.

På grund af min særlige interesse i dette tilfælde og mine aktiviteter i Australian Physical Evidence Study Group (APESG), besluttede jeg mig til at foretage en tilbundsgående og retrospektiv undersøgelse.

I det følgende bringes resultaterne

af denne undersøgelse. For første gang bringes de originale artikler fra områdets aviser, et interview med det oprindelige vidne og dette tilfældes hidtil ukendte aspekter i ufo-litteraturen. For første gang bringes beskrivelser og illustrationer af et ufos adfærd og en påstået »afbøjning af lys«.

Og endelig har denne bemærkelsesværdige episode i den australske ufo-historie fået den opmærksomhed, den fortjener.

Den 4. april 1966, kl. ca. 19.50, Burkes Flat, Victoria, Australien

Den 38-årige forretningsmand indenfor stålindustrien Ron Sullivan fra Maryborough kørte på vejen mod st. Arnaut med ca. 100 km/t, da han i det fjerne så et lys på en mark. I første omgang troede han, det var en traktor.

»Pludselig blev lyset fra mine forlygter af uforklarlige grunde afbøjet mod højre. I stedet for at oplyse vejen, oplyste de et hegn, som om en magnet trak i dem. Jeg bremsede op, så hurtigt jeg kunne og stirrede mod højre. I midten af indhegningen var der en omkring 8 m høj, farvet lyssøjle, der havde facon som et kræmmerhus. I bunden var dens diameter omkring 1 m og i toppen ca. 3 m.«

(Kilde: Melbourne »Sun«, torsdag den 12. april 1966)

»(Jeg så). . . ikke ret langt borte en klar hvid skive med en diameter på omkring 1 m. Objektet svævede lige over jorden, og fra dets overflade udsendtes en 5m høj, konisk, flimrende lysstråle, der havde alle regnbuens farver. Pludselig blev lysstrålen højere, og skiven, der ellers befandt sig under den,

Stedet som det så ud i 1980. Ingen af sporene har overlevet tidens tand.

steg op over den. I næste øjeblik forsvandt det hele.»

(Kilde: »AFSR & AUFOR«)

»Lys fra min bils forlygter blev pludseligt og uden grund bøjet af til højre — og havde jeg fulgt det, var jeg kørt i grøften.

I en nærliggende indhegning så jeg derefter et gasagtigt lys, der indeholdt alle spektrets farver. Objektet steg op i en højde af ca. 3 m og forsvandt senere.

Det så ud som om, det farvede, gasagtige lys kom ud gennem rør med en diameter på 5 til 8 cm og blev ledt ned mod jorden til et klart, fosforlignende lys. Lysene så hele tiden ud til at være rettet opad, indtil de forsvandt efter at have forladt det hvide, fosforlignende lys på jorden.»

(Kilde: Et brev fra Ron Sullivan til VFSRS, »AFSR«, Victoria udgaven, 1966)

Da lyset fra bilens forlygter blev drejet bort fra vejen, troede Ron Sullivan, at han kørte i samme retning, og som en refleks drejede han bilen i modsat retning. Han opdagede da, at han var ved at køre i grøften, og det var udelukkende hans åndsnærværelse og rutine, der reddede ham fra en ulykke.

Da lyset uden en lyd lettede fra jorden, begyndte hans lygter igen som normalt, at oplyse vejen foran bilen. Da Ron Sullivan ankom til Wycheproof, undersøgte han lygterne, der da virkede perfekt.

Da Ron Sullivan kom tilbage til Maryborough, fortalte han sin kone og reporteren Hugh Hunter om sin oplevelse, og han og Hunter aftalte at tage til observationsstedet den 7. april.

Den 6. april om natten, natten før de skulle ud til observationsstedet, blev den 19-årige Gary Taylor dræbt i sin bil, da han drejede fra vejen og ramte et vejtræ på det sted, hvor Ron Sullivan var ved at køre i grøften to nætter før. En anden bilist, der kørte en halv kilometer bag Taylor, mente, at Taylor var drejet brat til siden uden nogen påviselig grund. Ulykken skete omkring kl. 22.00.

Den efterfølgende eftermiddag tog Sullivan og Hunter ud til observationsstedet, hvor de opdagede et tallerkenformet aftryk i indhegningen omkring 65 m fra vejen. Aftrykket, der havde en diameter på ca. 1 m og en dybde på ca. 12 cm, var skåret meget rent ud i den sandede jord. På stedet var der

TRIN 1
Hvidt, fosforagtigt lys med en diameter på ca. 5 meter på jorden.

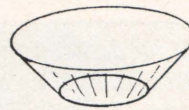
TRIN 2
2 ovale lys på ca. 5 og 6 meter, imellem hvilke der er lys i alle spektrets farver.

TRIN 3

TRIN 4

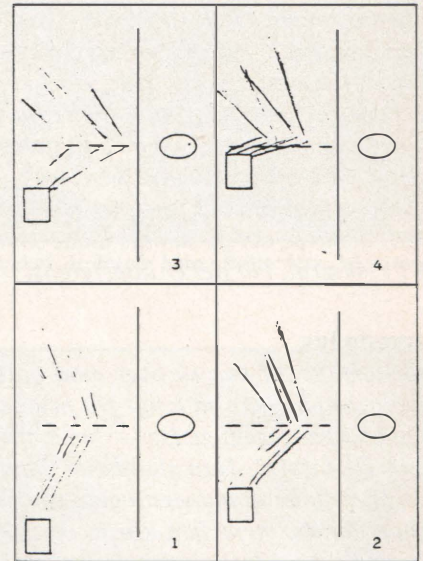
TRIN 5

Da lyset havde gennemgået hele sin forandring i løbet af 1 minut, forsvandt det.

hverken spor efter mennesker eller dyr. Selvom politiets undersøgelser ikke fastslog grunden til den tragiske ulyk-

ke, eller observationen, rygtedes det, at de havde indsamlet andre beviser.

De nævnte detaljer er i det store og hele kendt fra ufo-litteraturen. Men på grund af, at denne hændelse er så spændende, forsøgte Bill Chalker at finde frem til den dokumentation, der endnu var tilgængelig. Men da der fandtes så lidt om sagen, var det nødvendigt at foretage en tilbageskuende undersøgelse, undersøgelser på stedet og et interview med den oprindelige observatør. De planlagte mål blev i det store og hele nået, og resultaterne er at finde i det følgende.

Disse tegninger er baserede på skitser fra vidnet tegnet efter oplevelsen.

Bill Chalker (tv.) og Ron Sullivan (th.) under et interview, der fandt sted for nylig.

I »Maryborough Advertiser« stod der onsdag den 13. april 1966 på side 5.

»Sagen om det afbøjede forlygte-lys« — hvad forårsagede dette fænomen?:

»De rapporter, der i den seneste uge er modtaget, tyder på, at der er sket mærkelige ting i den del af Victoria.

Det mærkeligste var sagen om det afbøjede forlygte-lys.

Sidste onsdag modtog 'Advertiser' oplysninger om, at en mand her fra egnen, mens han mandagen før kørte i Burke Flat-området, opdagede, at lyset fra hans forlygter blev afbøjet mod højre, 'næsten som tiltrukket af en magnet'.

Denne mand, R.F. Sullivan, kørte på en lige strækning af Dunolly-St. Arnaud vejen nær Burkes Flat, da lyset fra hans forlygter pludselig blev afbøjet og oplyste et hegn. Denne afbøjning af lyset varede kun kort tid.

Sullivan fortalte, at før lyset blev afbøjet, blinkede det på samme måde som en TV-skærm, når der er interferens.

Farvede lys

Han fortalte, at han så over mod indhegningen, og ikke så langt fra hegnet så han nogle gasagtige lys — 'med alle spektrets farver'. Han standsede ikke, men stirrede mod indhegningen, så ofte han kunne, mens han kørte, og sidste gang han så lysene, var de omkring 6 m over jorden. Lysene så ud til at bevæge sig hurtigt op og ned. Da han kom til St. Arnaud, kontrollerede han forbindelserne til lygterne, men fandt at alt var i orden.

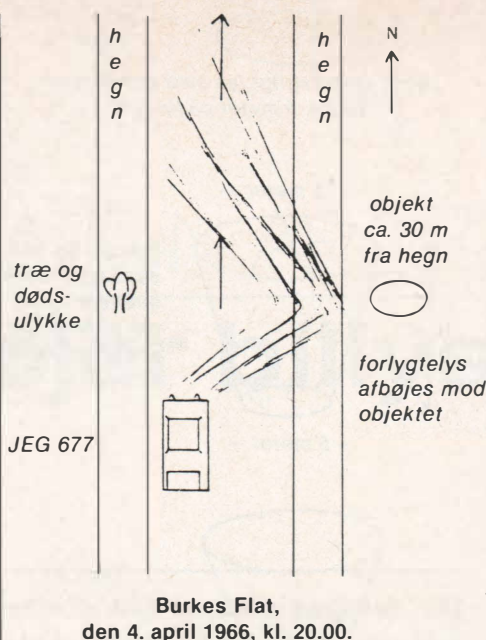
Han fortsatte sin rejse mod nord, og fortalte 'Advertiser' om sin oplevelse, da han kom hjem onsdag.

Langfredag tog R. Sullivan og H. Hunter, fra 'Advertiser' ud til observationsstedet, som Sullivan havde sagt, han let kunne finde.

Tragisk ulykke samme sted

I mellemtiden fandt der torsdag nat en tragisk ulykke sted nær Burkes Flat. Her blev en 19-årig ung mand dræbt, da hans bil kørte ud over vejen og ramte et vejtræ.

R. Sullivan havde sagt, at stedet var rundt regnet halvdelen kilometer fra et murstenshus og et dige. Der blev stoppet op en gang, før man nåede det korrekte sted, men han blev hurtigt klar over, at det ikke var det sted, hans lys blev afbøjet. De fortsatte derefter, til de havde passeret murstenshuset og diget. Da de derefter havde kørt

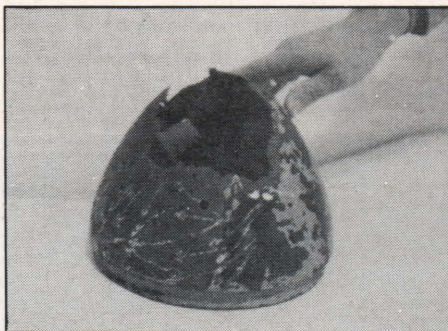

Burkes Flat, den 4. april 1966, kl. 20.00.

en god kilometer, sagde Sullivan, at de befandt sig på stedet.

Efter at have parkeret bilen gik Sullivan og Hunter ind i indhegningen for at se, om der var mærker efter de farvede lys, han havde set den foregående mandag aften.

De opdagede da, at de havde parkeret bilen 6 m fra det træ, hvor en bil var forulykket. Dette træ blev ramt af en bil ført af Gary Taylor fra Carnegie torsdag aften. Taylor blev dræbt ved ulykken.

En forlygte fra Taylors bil. De hvide pile indikerer magnetfeltets tilfældige retning - bevis på, at der ikke var et kraftigt magnetfelt?

Et sammentræf

Var det blot et tilfælde, at der skete en ulykke det samme sted, hvor lyset fra Sullivans forlygter nogle få dage tidligere var 'blevet trukket til højre som af en magnet'? Sullivans lys var blevet afbøjet til højre; det træ, Taylors bil ramte, var til ventre lige i vejsiden.

I betragtning af at der kunne være tale om et sammentræf, blev sagen indberettet til politiet i Bealiba, som undersøgte ulykken.

Førerne af den bil, der kørte en halv kilometer bag Taylors, så intet usædvanligt. Det så derfor ikke ud til, at Taylor havde nogen grund til at dreje.

Aftrykket

Da Sullivan og Hunter undersøgte den nærliggende indhegning om fredagen, var det eneste usædvanlige, de fandt, et aftryk i brakmarken. Aftrykkets diameter var ca. 1 m og dybden nogle få cm. Det så underligt ud.

Markens ejer blev kontaktet, men det eneste han kunne fortælle var, at aftrykket ikke var der, da han havde afsluttet brakpløjningen. Der var hverken aftryk efter fødder eller poter omkring det — kun et aftryk i den pløjede jord. . .

I løbet af week-enden var der mange mennesker, der besøgte Burkes Flat-området for at se det sted, hvor Sullivan havde set de farvede lys, og hvor lyset fra hans forlygter var blevet afbøjet. Der var dog ingen, der kunne give en forklaring eller afgøre, hvad der havde lavet aftrykket i marken.

(Fodnote — H. Hunter fra 'Advertiser' sagde i går, at han tror, Sullivan så noget meget mærkeligt ved Burkes Flat forrige mandag, noget der var så mærkeligt, at Sullivan følte sig forpligtiget til at indberette det til politiet, selv om han ikke ønskede, at hans navn blev nævnt. Det var først i mandags, efter overtalelse fra Hunter, Sullivan gik med til, at hans navn måtte offentliggøres. Der har fundet visse overdrevninger sted i de forskellige omtaler af hændelsen, men grundtrækkene er korrekte. . . -Ed. M.A.)«

I udgaven af »Maryborough Advertiser« den 15. april var der på side 8 et svar fra redaktøren på et brev, hvori det antydedes, at det var et meteor, der forårsagede hændelsen ved Burkes Flat:

»Der var ingen tegn på nogen form for forbrænding i det område, hvor Sullivan så lysene. Det var der til gengæld på den anden side af vejen, hvor nogle grene var brændt. Ved de aftryk, der har fået så megen omtale, var der ingen spor efter forbrænding.«

Interview med Ron Sullivan

For nylig havde Bill Chalker, David Reneke og Michael Hough et interview med Ron Sullivan, hvor han tænkte tilbage på sin underlige oplevelse. Man bør dog huske på, at efter så lang tid kan nogle af detaljerne være glemt eller i modstrid med den oprindelige be-

retning, imidlertid stemte hovedtrækene overens med den oprindelige version:

Ron Sullivan (RS): Jeg var på vej til Wycheproof. Jeg havde på det tidspunkt en større stålwarefabrik, og var på vej til en af mine arbejdspladser, mens jeg ved 20-tiden kørte på St. Arnaud Road, ved et sted, der kaldes Burkes Flat... det var en klar nat... månen skinnede ikke... man kunne se stjernerne...

Jeg kørte på en lige strækning... nær Burkes Flat. Jeg bemærkede, at der var et andet køretøj bag mig... jeg så ikke nærmere efter, hvad det var.

Pludselig bemærkede jeg ca. 200 m foran mig et lys i en indhegning... dette lys var 15 til 20 m fra hegnet... Jeg blev egentlig ikke overrasket over det, da det lignede baglygter på en traktor.

Jeg nærmede mig det... det var ikke et klart lys, det var en hvid fosforagtig glød — så blev det et meget skarpt lys, ikke skarpt nok til at blænde, da det var et hvidt lys...

Da jeg kom på nært hold af det, bemærkede jeg, at lyset fra min bils forlygter blev bøjet af i retning mod det... lige som en stor magnet trak i bilens lys. Jeg blev meget forbløffet. Det hele skete i løbet af 2 minutter... 1½ minut.

Da jeg kørte i modsatte side, opdagede jeg midt i al forvirringen, at lyset bevægede sig mod højre og oplyste hegnet, som om jeg kørte mod det, hvad jeg absolut ikke gjorde. Jeg trak over mod venstre. Jeg kom for tæt på. Jeg så træerne i vejens venstre side. Så jeg fortsatte.

På det tidspunkt, da jeg så lyset, var det en klar oval på jorden — et hvidt fosforagtigt lys med en diameter på ca. 5 m. Så åbnede det sig, og der kom en anden oval omkring 10 m over den første. Denne oval dalede ned, så der dannedes et kræmmerhus, hvor bundens diameter var ca. 5 m og toppens ca. 7 m. I kræmmerhuset var der rør med farvet lys — og dette lys havde alle spektræts farver (»alle regnbuens farver«)... de kørte op og ned... sådan så det ud fra den lille oval til den store foroven. De kørte op og ned i søjlerne.

Det så ud som toppen kom ned mod bunden... De så ud til at nærme sig hinanden, og de gjorde det, ændrede lysene sig til en oval magen til den, jeg først så — herefter forsvandt det.

Ron Sullivan på marken ved Burkes Flat. Aftrykket er foran ham. Dette foto blev taget i april 1966.

Foto: Melbourne Sun.

Det samme sted fotograferet af Bill Chalker. Bemærk de små forandringer ved træer og hegn.

Copyright: Bill Chalker 1984.

Bill Chalker (BC): Det dalede, og forsvandt så?

RS: Toppen kom ned mod bunden. Den kom ned, ja. Først var der et lys på jorden, ca. 5 m i diameter. Derefter dukkede der et lys med en større diameter op over det, og der opstod et kræmmerhus. Derefter sank kræmmerhuset sammen, så der kun var et lys på jorden tilbage, og det var så det.

BC: Hvad var det sidste, du så?

RS: Bare en plet på jorden — en lys plet, der blev mindre og mindre og til sidst forsvandt. Jeg var ret forbløffet. (Men) jeg var ikke bange for det.

BC: Hvor lang tid varede det?

RS: Tja, skal vi sige 3/4 minut. Det var forholdsvis lang tid, ikke længe, men alligevel forholdsvis længe.

BC: Satte du farten ned for at se det?

RS: Jeg satte farten ned... Jeg standede ikke, men jeg satte farten ned til omkring 10 km/t, jeg havde nær glemt den bil, der var bag mig, derfor så jeg bagud, men kunne intet se. Jeg stak hovedet ud (af vinduet i førersiden) og så mig omkring. Jeg sagde, hvad h... er det? Jeg fortsatte, og tænkte efter et stykke tid, om der skulle være noget galt med mig, men jeg var nu overbevist om, at der intet var galt. Det var

Bill Chalker peger på det sted på marken ved Burkes Flat, hvor Ron Sullivan så de mærkelige lys.

ingen hallucination. Jeg har aldrig haft hallucinationer. . .

Jeg fortsatte til den nærmeste by, hvor jeg stod ud og undersøgte bilen, gik rundt om den og kontrollerede forlygterne, afprøvede alt. Alt var normalt.

Nå, men jeg var nødt til at indlogere mig på et motel i Wycheproof. Jeg ankom til Wycheproof kl. 21.00. Jeg omtalte ikke, hvad jeg havde oplevet. Jeg sad blot på mit værelse og tænkte, hvad h. var det? Jeg kunne ikke tro på det. Jeg fortalte det ikke til nogen. . .

Den næste dag, gjorde jeg det, jeg kom for. . .Jeg tog ud til den gård, hvor vi var ved at rejse nogle præfabrikerede stålbygninger. Jeg nævnte overfor landmanden, hvad der var sket. Han følte med mig. . . »Der skete noget mærkeligt for mig, da jeg kørte hertil sidste nat. . .farvede lys i en indhegning!«

Den næste dag tog jeg tilbage til Maryborough og hjem. det første, jeg sagde til min kone, var, »Gud, hvor havde jeg en mærkelig oplevelse forrige nat.«

David Reneke (DR): Hvordan sov du den nat?

RS: Jeg kunne ikke sove. . .det var umuligt at falde i søvn. . .der var noget, man ikke vidste. . .noget der bekymrede en.

DR: Skete der noget, da du satte farten ned?

RS: Jeg standsede ikke.

Dr: Hvad var det?

RS: Jeg blev lidt bange. . .det afskrækkede mig ikke. . .det var usædvanligt. . .

Jeg kom hjem. . .jeg fortalte det til min kone. . .hun følte med mig. Vi hør-

te i nyhederne, at en ung mand var blevet dræbt der dagen efter. Jeg sagde, »ih, du milde, ved Burkes Flat. . .«

Da jeg mente, det var bedst at gøre noget ved det, tog jeg hen til politistationen i Maryborough. . .Jeg fortalte det til politiet. Politiet kendte mig selvfølgelig. De viste igen tegn på, at de mente, det jeg fortalte, var usandt. De ønskede at komme til bunds i sagen. . .

Hughie Hunter hørte om sagen. . . Hughie og jeg kørte derud næste dag, og vi kunne se, at ulykken fandt sted lige over for det sted, hvor lysene var. Vi fandt et aftryk i indhegningen. . . man kunne se det træ. . .bilen ramte. . . man kunne se, hvor barken var slået af det, en masse glasstykker og andre ødelagte dele, forlygterne og alt. . .det

var der, den unge fyr blev dræbt. Hans navn var Gary Taylor, og han var fra Carnegie. Og lige over for træet, omkring 20 m inde i marken, fandt vi det aftryk, der var lavet for nylig. . .marken var pløjet og lå brak. . .den skulle bare harves, så var den klar til at blive tilsået. . .(der var mudret på marken). (Her slutter interviewet.)

Spøgelseslys

Der dukkede flere detaljer op ved Bill Chalkers undersøgelse. Sullivan kørte i en lyseblå XP Falcon Futura sedan. Han havde lyset tændt og brugte fjernlyset. Sullivan anslog, at lyset fra forlygterne var »afbøjet« i mellem 10 og 20 sekunder. Han kendte vejen særdeles godt, da han til tider kørte der to til tre gange om ugen. De lokale sagde, at der til alle tider var sket mystiske ting i området, dog hovedsagligt spøgelsesagtige hændelser. Dette henviser dog i stort omfang til beretninger fra »tidligere tider«. I en af beretningerne er der tale om et spøgelse, der kom ud af et dige ved Burkes Flat. Andre beretninger om »spøgelseslys« kom fra det nærliggende Natte Yallock så tidligt som i 1911 og måske endda tidligere.

Ron Sullivan citeres for at have sagt (hvad i øvrigt stammer fra den lokale overlevering): »Burkes Flat er hjemmest af spøgelses!«

I marts 1978 rapporterede Paul Norman, uforsker fra Victoria, at han, da han foretog nogle undersøgelser angående et »farveskiftende cirkulært område i en indhegning ved Bendigo-St.

Foto fra Melbourne Sun af stedet, hvor UFO-hændelsen fandt sted.

Arnaud vejen« i Bealiba-området, kunne bekræfte, at det var det samme aftryk, Ron Sullivan og Hughie opdagede 12 år tidligere på det sted, hvor det »afbøjede forlys-tilfælde« og bilulykken fandt sted. Norman erklærede, at »området var lige ud for det træ, bilen ramte.« Fotos af stedet viser et tydeligt cirkulært grønt område, »der stadig er synligt tolv år efter, det først blev opdaget.« Bill Chalker besøgte i 1980 stedet, og selv efter grundige studier af fotos taget i 1966, kunne han ikke finde noget, der var forskellige fra den øvrige del af marken. Marken lå i det store og hele brak med enkelte stubbe. Der blev taget jordbundsprøver, der blev sendt til analyse.

Ligeledes i marts 1978 antydede Paul Norman overfor den lokale presse (Bendigo-Advertiser, 1978), at »en forhenværende tankpasser« havde fortalt ham, »at den bilist, der havde kørt efter Taylor, havde fortalt hende, mens hun fyldte benzin på hans bil, at han havde set et klart lys der, hvor ulykken fandt sted.«

I en artikel i MUFON UFO Journal nr. 190, december 1983, fortalte Paul Norman, at VUFORS få dage efter det oprindelige tilfælde havde modtaget en telefonopringning fra en bilist, der påstod, at han havde set ufoet i indhegningen ved Burkes Flat, mens han kørte i modsat retning. Paul Norman antydede også, at en anden bilist, der tilsyneladende kørte efter Taylor, havde set »ufoet«. Han fortalte, at det så ud som om »lysene« havde »blændet« den uheldige Taylor.

Det er mit håb, at Paul Norman og VUFORS vil offentliggøre de detaljer, de fandt frem til ved deres undersøgelser af dette tilfælde. En forlygte, der tilsyneladende stammede fra Taylors bil, blev tolv år efter ulykken undersøgt af Dr. Geoff Stevens, men den var dog i en så dårlig stand, at det var umuligt at fastslå om den bil, den han havde siddet i, havde været udsat for et kraftigt magnetfelt.

Konklusioner

Da det er så længe siden, at denne episode fandt sted, er det umuligt at dræge en endelig konklusion.

Vi kan med en vis sikkerhed fastslå, at der blev set et usædvanligt lys på marken nær Burkes Flat. Vi kan af samme grund nok fastslå, at det var det fænomen, der lavede det aftryk, der senere blev fundet.

Vi er sikre på, at det opfattede »ufo«

Bill Chalker peger på det træ, som Taylors bil ramte. Det er lige over for det sted på marken, hvor Ron Sullivan så lysene.

Copyright: Bill Chalker 1984.

og det »afbøjede« forlys har forbindelse med det usædvanlige lys på marken. Den kendsgerning, at Ron Sullivan var lige ved at køre ind i det samme træ, som den uheldige Gary Taylor ramte, bør virkelig tages alvorligt. Det tyder på, at der er en forbindelse. Det er i hvert fald et mærkeligt sammenfald.

Var det virkelig et ufo, der afbøjede lyset fra Ron Sullivans forlygter? Der var ganske givet nok med stimuli, til at give ham det indtryk.

Var der dengang blevet foretaget en dybtgående undersøgelse, kunne dette spørgsmål nok have været besvaret. Men nu efter 18 år, er det umuligt at besvare.

Vi kan slutte, at for en sådan »effekt« kan være til stede, må der enten være vanddråber, støv eller andre partikler i luften, ellers kunne lyskeglen ikke være blevet bøjet af på en sådan måde. Ron Sullivan er ikke sikker på dette punkt, men fremhæver dog, at lyskeglen var meget tydelig. Man kan også påstå, og med et beskedent bevis måske endda bekræfte, at denne »illusion« på en eller anden måde opstod ved, at bilens forlys oplyste omgivelserne (vejen, træerne osv.), og ikke en opfattelse af adskilte lysstråler.

Det er frustrerende, at det ikke er muligt at fremskaffe flere data om dette tilfælde. Formodninger baserede på hukommelse er vores eneste rettesnor.

Hvis man mener, at »lys-afbøjning« var en illusion eller en slags misfortolkning, må det overvejes, hvilke

mekanismer, der udløste den.

Jeg vil gætte på, at en eller anden nok vil hævde, at det var en form for refleksion, der forårsagede en forestilling om »lys-afbøjning«, men dette er svært at bevise. ligeledes synes begreberne »tids-hul«, hypnagogiske og hypnopompiske forestillinger eller andre illusioner malplacerede (4).

Man kan også hævde, at ufoet forårsagede en slags perceptuel effekt på Ron Sullivan, så han troede, han så forlyset blive afbøjet. Denne illusion kunne også være udløst som en ægte, men tænkt forårsaget af objektet, eller en almindelig perceptuel effekt skabt af dets tilstedeværelse.

For eksempel kan det være relevant at tale om begreberne »forbi-passeringsmønstre« og »bevægelses paralaks«. Når man kører, optræder omgivelsernes forbipasseringsmønstre meget komplekse og ændrer sig med den afstand, førerens øjne fokuserer på. Hvis han betragter noget i middelafstand, vil forgrunden flyve forbi, mens det, han betragter, næsten står stille, og baggrunden synes at bevæge sig i samme retning, som bilen kører. Faktisk ser det ud som om, alt bevæger sig rundt om det punkt, han betragter. Forskellen i bevægelsen, eller det relative forbi-passeringsmønster, danner bevægelsesparallakse-effekten.

I Ron Sullivans tilfælde kunne man tro, at han fokuserede på »ufoet« ude på marken, så det derfor virkede sta-

tionært, og forgrunden, dvs. den nærmeste del af forlyset, fløj forbi ham, hvorimod baggrunden bagved ufoet, deriblandt den fjerneste del af forlyset, syntes at bevæge sig i samme retning som bilen. Derfor blev »fikseringspunktet« for Sullivans synsområde, som følge af ufoet, forlygternes lys, der derved udsattes for en form for bevægelsesparallakse, som skabte den illusion, at lyset afbøjedes, dvs., den nærmeste del af »lyset« syntes at vende tilbage til bilen i retning mod ufoet, og den fjerneste del af lyset bevægede sig i det store og hele i samme retning som bilen. »Parallaksen« bliver større, efterhånden som vinklen mellem fikseringspunktet og bevægelsesretningen vokser, dvs., den nåede sit maximum ved 90°, da Sullivan var lige ud for lyset på marken. Forbi-passeringsmønstreret og bevægelsesparallaksen som følge af fikseringen på »lyset« hørte hermed op, og forlygternes lys blev ikke afbøjet længere. Lyder det sandsynligt? Måske, jeg har dog ikke set et fortilfælde i den psykologiske litteratur (5). Har andre det? Så den »psykologiske forklaring« er, selvom den er interessant, ikke beviselig.

Hvad om vi anser Ron Sullivans opfattelse af hændelsen ved Burkes Flat for at være korrekt?

Hvis vi accepterer, omend forsøgsvis, at lyset fra bilens forlygter bevægede sig, og at den bizare afbøjning fandt sted, hvordan kan vi så forklare det. Bortset fra ekstreme misfortolkninger står vi åbenbart tilbage med »eksotiske« forestillinger.

Vi »ved« fra Einsteins teorier, at lys kan afbøjes af legemer med et kraftigt tyngdefelt (6). Derfor gik de første teorier, der blev fremlagt, også ud på, at Burkes Flat ufoet havde et magnetfelt som en »mini-sol«. Dette er i bedste fald en ret primitiv sammenligning, der ikke er baseret på »fakta«. Med mindre man går ind for, at det drejede sig om et retningsbestemt tyngdefelt (noget som er ukendt af videnskaben), måtte tilstedeværelsen af et så kraftigt tyngdefelt have påvirket Ron Sullivans syn, hans helbred og bilen, og derfor også omgivelserne. Ron Sullivan og hans bil slap tilsyneladende uskadte fra hændelsen. Til trods for ihærdige forsøg på at finde frem til bilen, mislykkedes det. Det ville ellers have været interessant at undersøge, om den havde været udsat for en magnetisk påvirkning. Vi kunne undersøge en af forlygterne fra Taylors bil, men der var

ingen tegn på, at den havde været udsat for et kraftigt magnetfelt.

En anden teori, der nok er noget mere troværdig end den om »mini-solen«, er, at der på en eller anden måde er opstået en form for en atmosfærisk »linse«, igennem hvilken lyset er blevet afbøjet. Denne teori underbygges af den måde, hvorpå Ron Sullivan så lyset blive afbøjet, dvs. jo nærmere han kom til det sted ud for lyset på marken, jo spidsere blev afbøjningsvinklen, indtil den nåede topunktet ud for »ufoet«. Men desværre har vi ingen beviser, der kan bekræfte denne teori.

Så her står vi med et forjættende ufo-tilfælde, som lokker os med provokerende antydning om bizare påvirkninger af en af vores mest ærede teknologiske frembringelser, nemlig lyset, og det 20. århundredes teknologiske vidunder — bilen.

Jeg håber, at vi, hvis en lignende episode sker igen, smider, hvad vi har i hænderne og hurtigst mulig får den dokumenteret, så vi derved får en bedre forståelse af den slags hændelser. For nu står vi tilbage med udtryksfulde, uforglemmelige glimt af noget som stadig synes uden for vores fatteevne. □

Referencer

- 1a) »Melbourne Sun«, 12. april 1966.
- 1b) »Ballarat Courier«, 12. april 1966.
- 1c) »Maryborough Advertiser«, 13. og 15.
- 1d) »Melbourne Age« 7. og 12. april 1966.
- 1e) »Australian Flying Saucer Review« (VUFORS udgave), nr. 5, juli 1966, side 12.
- 1f) »Flying Saucer Review« (FSR-UK). Maj-juni 1966, vol. 12, nr. 3, side 3, september-oktober 1966, vol. 12, nr. 5, side 111 og juli-august 1967, vol. 13, nr. 4, side 20.
- 1g) »Australian UFO Review« (UFOIC udgave), nr. 10, december 1969.
- 1h) »Bendigo-Advertiser«, 3. marts 1978.
- 2) »Journal of Instrumentes UFO Research«, oktober 1975.
- 3) »Flying Saucer Review«, vol. 19, nr. 4, juli-august 1973. »Lumières dans la Nuit«, nr. 122, februar 1973.
- 4) »The Psychology of Anomalous Experience« af Graham Reed. »UFOs - the Image Hypothesis« af Keith Basterfield. Se UFO-NYT nr. 6, 1984.
- 5) »Behavior and Perception in Strange Environments« af Dr. Helen E. Ross, »The Psychology of Visual Illusion« af J.O. Robinson.
- 6) Se for eksempel »Gravitation and Light« af J. Weber i Gravitation and Relativity« redigeret af H.Y. Chia og W. Hoffman.

Kilde:

UFORAN nr. 3, maj-juni 1984.

Oversættelse:

Flemming Rasmussen.

Copyright:

Bill Chalker. Bringes med speciel tilladelse.

HUSKER DU?

Hvis du er en af de personer, der har en MFI-6 detektor stående, så giver den sikkert med mellemrum en alarm.

Husker du at notere disse alarmer på alarmskemaet og indsende dem til SUFOI?

Alarmerne udgør et vigtigt materiale for SUFOIs undersøgelsesarbejde, og vi har brug for så mange som muligt for at danne os et dækkende billede.

Når du sender alarmskemaet ind, får du automatisk tilsendt et nyt fra os. Hvis du har forlagt dine skemaer kan nye rekvireres hos:

SUFOI,
Postboks 6,
2820 Gentofte.

FOR 30 ÅR SIDEN

Lige ved og næsten...

Af Derek Dempster

Hvis ikke flyver-løjtnant J. R. Salandin, pilot ved nr. 604, County of Middlesex Squadron, Royal Auxiliary Air Force, havde været skeptisk over for UFOer, før han nær var kollideret med et i oktober 1954, havde luftfartsministeriet modtaget en af de første autentiske film, der nogensinde var blevet taget, og derved været tættere end nogensinde før på at løse gåden om de uidentificerede flyvende objekter.

Efter at være vendt tilbage fra frokost den 14. oktober 1954 steg Jimmy Salandin ombord i et *Meteor Mk 8* jettfly og kl. 16.15 lettede han fra North Weald, Essex.

Himlen var blå og skyfri, og han steg i sydlig retning mod Thames Estuary. Han bemærkede to *Meteor*er flyve i formation højt over ham, hvor de trak deres kondensstribe efter sig.

Mens hans fly steg, holdt Salandin øje med de to jagere, ind imellem han kontrollerede sine instrumenter og sin position.

Højdemåleren viste lidt over 16.000 fod (4876 m), og Southend dukkede op under ham, da han fik øje på to *Meteor*er, der fløj i modsat retning.

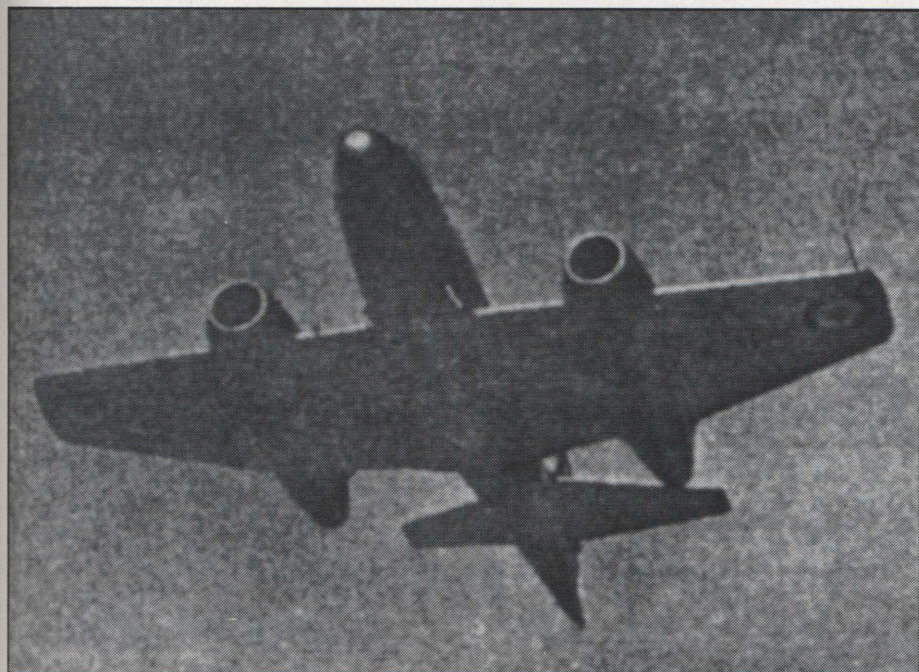
Han betragtede dem, indtil de nåede højdeposition kl. 9 — en position højt

til venstre for ham — hvor de forsvandt ud af hans synsfelt. Da han senere rapporterede hændelsen, sagde Salandin:

»Det enes farve var som sølv, det andets som guld.«

Men han havde endnu en overraskelse til gode. Da han igen så ud af sin forrude, blev han rædselslagen over at se et andet objekt komme lige imod sig i samme højde.

»Tingesten havde en bolle-formet overside, en fremstående kant, som to tallerkner, i midten, og en bolle på undersiden,« sagde han, da han senere beskrev det. *Det var sølv-farvet og kunne ikke have været langt borte, da det dækkede hele min forrude.«*

En *Meteor*-jagers 11,3 meter vingefang udfylder forruden, når den befinder sig i en afstand af 140 meter.

Flyverløjtnant J. R. Salandin.

En *Meteor*-jagers 11,3 m vingefang udfylder forruden, når den befinder sig i en afstand af 140 m.

Da det kom nærmere, ændrede objektet kurs og passerede Salandin på hans venstre side.

— fortsættes side 21

FYSISKE SPOR

Tennisbane suget op af UFO

Af Dr. David M. Jacobs

Efterlader UFOer fysiske spor? Det er det tilbagevendende spørgsmål blandt ufologer. Naturfænomener som f.eks. hvirvelvinde nævnes ofte som skadevolderen. Et interessant tilfælde fra Middleburg i Sydafrika illustrerer denne problematik.

Søndag den 11. november 1972 kl. 21.30 iagttog politifolk fra Middleburg et usædvanligt lysende objekt gennem en kikkert. Det så ud til at skifte farve og facon fra at være rundt objekt til et elliptisk. Politifolkene sagde, at lyset hang over »en bakke« i Rosmead. Derefter forsvandt det og dukkede senere op igen. Senere, da rektoren for Rosmead Skole, Herold Truter, lige var kommet hjem, så han »et lys, der lignede et

søgelys«, på himlen, og han fortalte, at hans kone og børn også så det et kort stykke tid. Senere opdagede han, at stykker af asfaltbelægningen fra en nærliggende tennisbane var blevet revet af.

Da han næste dag undersøgte sagen nærmere, så han, at indhegningen omkring tennisbanen ikke var beskadiget, og porten sikret med en wire, som den også havde været det før objektet blev set. Han syntes, det var meget påfal-

dende, at der blev fundet stykker fra belægningen højt oppe på tennisbanens indhegning. Den 13. november fandt politibetjentene, der undersøgte omegnen, stykker fra tennisbanens belægning på en bakke et stykke derfra.

Oberstløjtnant B.J. Van Heerden, distriktschef for politiet i Middleburg, sagde, at de beretninger, hans mænd kom med om objektet, var i overensstemmelse med de beretninger, man hørte om det ufo, der blev set i Fort Beaufort tidligere i 1972.

Eftersom undersøgelserne skred frem, opdagede man, at et træ lige ved tennisbanen på Rosmead High School var ved at gå ud. Det var et stort blåt gummitræ, der var delvis afsvedet, fortalte Van Heerden. Der var teorier fremme om, at de stykker fra tennisbanens belægning, der var mellem 3,0 og 3,5 m lange, var blevet revet løs af en gasexplosion eller en hvirvelvind, men disse teorier så man dog bort fra, da der ikke var et eneste af stykkerne, der vendte med undersiden opad, og der heller ikke var andre træer i nærheden, der var blevet beskadiget.

Da nyheden om den mystiske skade kom frem, meldte fire mænd, der havde vagt på det oliedepot, der lå 400 m borte, den pågældende søndag nat, sig hos politiet og fortalte uafhængig af hinanden, at de havde set nogle røde lys ved tennisbanen den nat.

»Det så ud som om, der var nogen, der kørte rundt i en bil på tennisbanen, og at de kun havde tændt baglygterne,« fortalte de politiet. De sagde også, at da lysene forsvandt, blev hele oliedepotet oplyst af et »usandsynligt, klart, hvidglødende lys«, P.K. Nel og S.J. Rosseau sagde, at lysene var på tennisbanen og ikke ved siden af den.

Den ødelagte tennisbane i Rosmead, Sydafrika, hvor asfalten bogstavelig talt er suget op.

En mand ved navn E. Van Zyl, der har en akademisk grad i astronomi og underviste på Witwatersand-universitet, undersøgte sagen og konkluderede, at skaderne var forårsaget af hvirvelvind. I et brev til hr. T. Geary, direktør for det lokale planetarium, forsvarede han sig, efter at have undersøgt tennisbanens overflade, med ordene: *»Jeg så ingen tegn på smeltning og ingen tegn på, at skaden var forårsaget af en raket eller en jetmaskine, der var lettet«*. Han påstår også, at de to huller i asfaltbelægningen i hver ende af tennisbanen *»så afgang ikke kunne være forårsaget af noget, der var presset ned i belægningen«*, dog uden at nævne grunde. Van Zyl sagde videre: *»Hvirvelvinden giver igen forklaring på det lys, der blev set denne søndag nat — nogen siger, at de så et rødt lys, andre så et gult og nogen et blåt! Derfor må det have været et stykke hardware fra en gammel satellit, der brændte ud.«*

Van Zyls forklaring på, hvad der var årsagen til skaden på tennisbanen, tager ikke hensyn til kendsgerningerne eller også forvrænger den dem, som det nu passer bedst ind i hans teori.

Selvom man ikke har nogen nøjagtig tidsangivelse for de pågældende observationer, kan man alligevel rekon-

struere dem i nogen grad. Vagtfolkene på oliedepotet så to røde lys, der svævede rundt i cirkler — ikke ved siden af, men på tennisbanen. Derefter forsvandt lysene, og oliedepotet blev oplyst. På samme tidspunkt så rektor Truter, da han kom hjem (hans hjem ligger ved siden af skolen) *»et søgelys på himlen«*. Kort tid efter opdagede han skaden på tennisbanen.

Spørgsmålet er nu: Så vagtfolkene et ufo med roterende lys over tennisbanen? Da det forsvandt, og depotet blev oplyst, var det så på samme tidspunkt, som Truter så søgelyset?

Den del, der drejer sig om Van Zyls hypotese, bliver man nødt til at undersøge nærmere. Kan en hvirvelvind løfte så tunge genstande, som dem, der blev revet af tennisbanen? Hvorfor blev stykkerne fundet på en bakke et stykke derfra, mens der ikke var nogen skader efter en hvirvelvind mellem tennisbanen og bakken? Hvorfor gik de grønne skud forneden på gummitræet ud næste dag? Træet var delvis uden blade, og de, der var tilbage, var visnet — det er meget tvivlsomt, at en hvirvelvind kunne være skadevolderen.

Det kan være gavnligt at tænke på de ting, man ved om hvirvelvinde. En hvirvelvind og en tornado har samme

oprindelse, hvad angår de fysiske data, dog er tornadoen meget kraftigere. Tornadoer kan rykke træer op med rod, de kan rive huse løs fra deres fundamenter osv.

Det er dog meget tvivlsomt, at det er en tornado, der har revet tennisbanens belægning op. Hvorfor? Fordi det er tornadoens vakuum, der giver den dens løftekraft. Det samme gælder for den meget svagere hvirvelvind. I asfalt, som belægningen bestod af, er der ingen luft (eller i hvert fald meget lidt). Derfor er chancen for, at en hvirvelvind kan rive stykker af asfaltbelægningen op næsten lig med nul. Det er også svært at tænke sig den mulighed, at en hvirvelvind kan *»suge«* 6 cm tykke asfaltstykker op og droppe dem i nærheden af de huller, hvor de blev revet op, og derfra flytte andre asfaltstykker en halv kilometer bort inden den dropper dem. Og alt dette er sket uden skader på træer og anden vegetation mellem de to punkter!

Et sidste punkt angående hvirvelvindsteorien: Hvirvelvindens opståen afhænger af store temperaturstigninger

— fortsættes side 21

PORTRÆT

Jenny Randles

Af Kim Møller Hansen

Læserne er ved flere lejligheder her i ufo-nyt stødt på navnet Jenny Randles. Hvem er så denne person?

Jenny Randles er født i 1951, lærer af uddannelse og bosiddende i Cheshire, England. Siden 1978 har hun levet af at skrive, hovedsageligt om UFO-fænomenet. Hun må i dag regnes for at høre til blandt Englands mest aktive og seriøse ufologer.

Randles er efterforskningsleder for BUFORA (British UFO Research Association) og var drivkraften bag dan-

nelsen af UFOIN (UFO Investigators Network), der er en sammenslutning af Englands bedste og mest erfarne rapportoptagere. Netop den grundige rapportoptagelse og efterforskning er kendetegnende for Randles.

Om ufo-fænomenet siger Randles: *Jeg mener, at vi tidligere var for hurtige til at drage konklusioner om ufo-fænomenet. Jeg har ikke kunnet finde et eneste bevis, der kunne underbygge den tro, at vi blev besøgt af ikke-jordiske. Der er snarere noget, der tyder*

på, at vi ikke gjorde. Forklaringen er nok, at fænomenet har lokket os til at tro på denne forklaring, der i tidligere tider ledte os ind på et vildspor.

Jeg er absolut ikke i tvivl om, at der findes adskillige forklaringer på de uforklarede tilfælde. Nogle af disse, måske de fleste, peger i retning af et nyt naturligt og fysisk fænomen. Hvis vi rent forsøgsmæssigt foretager en sammenligning af de indsamlede data for eventuelt at forstå dem, står vi med en videnskabelig udfordring.

Hele spektret af uforklarede tilfælde (omkring 10% af de modtagne rapporter) kalder jeg for sande ufoer. Jeg mener, at virkelige ufoer har en nær forbindelse til det enkelte individ, måske endda som et produkt af vor egen psykologi. Måske er det en ny type psykisk fænomen, som tillader ikke fysiske elementer at blive manipuleret ind i hjernen og der tage fysisk form som ufoer. Jeg accepterer dog også den mulighed (skønt den er meget usandsynlig), at en ydre intelligent stimulus kan stå bag fænomenet (jeg arbejder dog stadig med, at det er af psykisk oprindelse). Denne intelligens, hvis den findes, må være tættere på os, end på en anden planet (den findes måske i en anden dimension i vores verden).

For mit eget vedkommende tror jeg ikke, vi kan tillade os at være for dogmatiske i den forklaring. Vi er sikkert med fuldt overlæg blevet ledt bort fra sandheden af ukendte kræfter (indre eller ydre)... på en sådan måde, at alt det vi vil tro på, sandsynligvis er forkert.

Jenny Randles er en flittig og vel-skrivende skribent. Dette har naturligvis resulteret i mange artikler i førende tidskrifter samt adskillige bøger.

Her i ufo-nyt har vi tidligere offentliggjort følgende artikler af Randles:

»Nærobervation af Månen«, UFO-NYT 2/84 side 34-36.

»Den forsømte videnskab«, UFO-NYT 2/84 side 32-33. 36-37.

»Tilsløring«, UFO-NYT 3/84 side 29.

»Regerings tilsløring«, UFO-NYT 3/84 side 35.

»En politibetjents skæbne«, UFO-NYT 2/85 side 14-17.

»Mysteriet i Rendlesham-skoven«, UFO-NYT 3/85 side 38-42, 47.

Jenny Randles har skrevet følgende bøger:

»UFOs: A British Viewpoint«, medforfatter Peter Warrington, Robert Hale, London, 1979.

»UFO Study«, Robert Hale, London, 1981.

»Alien Contact«, Neville Spearman, Suffolk, 1982 og Coroner Paperback, London, 1983.

»UFO Reality«, Robert Hale, London, 1983.

»The Pennine UFO Mystery«, Granada, London, 1983.

»Sky Crash«, medforfattere Brenda Butler og Dot Street, Neville Spearman, Suffolk, 1984.

Kommende udgivelser:

»Science and the UFOs«, medforfatter Peter Warrington, Basil Blackwell, Oxford.

Bogen udkommer i juni 1985 i England og september 1985 i USA.

»Beyond Explanation?: The Strange Experiences of Famous People«, Robert Hale, London. Udkommer i november 1985.

En revideret udgave af »Sky Crash« med de seneste data udkommer i april 1986 på forlaget Granada, London.

Jenny Randles skriver for øjeblikket på en bog om ESP med arbejdstitlen »Beyond the Five Senses«. Den skal udkomme i 1987 på forlaget Robert Hale.

UFO-NYTs læsere vil også fremover her i UFO-NYT kunne læse Jenny Randles' artikler, ligesom bogen »Sky Crash« vil blive anmeldt i nær fremtid. □

Kilder:

»The Encyclopedia of UFOs«. Ronald D. Story, Doubleday & Co, New York, 1980.

Oversættelse:

Flemming Rasmussen.

Personlig korrespondance:

Jenny Randles/Kim Møller Hansen, 9. maj 1985.

Lige ved og næsten

— fortsat fra side 17

»Det fløj med en utrolig hastighed,« fortalte han og fortsatte: »Jeg var så chokeret, at jeg var nødt til at flyve stille rundt i 10 minutter før at genvinde fatningen. Jeg fortalte kontrollen over R/T (radiotelefon), hvad der var sket.«

I dag ærgrer Jimmy Salandin sig over, at han ikke trykkede på kameraudløseren. »Tingesten var der lige foran mig,« sagde han tankefuldt. »Næste gang er jeg forberedt.«

Kilde:

Flying Saucer Review, vol. 30, nr. 2, 1984.

Oversættelse:

Flemming Rasmussen.

Tennisbane suget op af UFO

— fortsat fra side 19

forårsaget af sollys, og de kan derfor ikke opstå om natten (hvis der ikke skulle være andre fysiske love i Sydafrika end i resten af verden).

Det er klart, at der skal endnu lang vej, før dette tilfælde er fuldt opklaret. Selvom der ikke er noget, der beviser, at et ufo har forvoldt skaderne, er der efter oberstløjtnant Van Heerdens mening beviser nok på, at skaderne ikke er menneskeskabte. Endvidere siger han selv, at han ikke kan forklare årsagen hverken til hullerne eller objekterne, der blev set. □

Kilde:

A.P.R.O. Bulletin vol. 32, nr. 10.

Oversættelse:

Raya Erichsen.

5 ÅRS ABONNEMENT

SUFOI kan igen i år tilbyde sine læsere en prisbillig abonnementsordning for UFO-NYT, hvor der kan tegnes et ekstra billigt abonnement for de fem kommende årgange.

Du får hermed tilbuddet om at tegne abonnement på UFO-NYT frem til 1991 (årgangene 1986, 1987, 1988, 1989 og 1990) for kun kr. 685,-. Dette svarer til en gennemsnitspris pr. årgang på kr. 137,- — altså abonnementsprisen for 1986.

Ovennævnte pris gælder for et alm. abonnement uden kuvertservice. Prisen for et 5 års abonnement med kuvertservice er kr. 885,-.

Ved at tegne et 5-års abonnement frem til 1991 opnår du:

- Du sikres mod prisstigningerne i de kommende år og sparer dermed penge.
- Du slipper for besværet og udgifterne ved at forny abonnementet de kommende 5 år.
- Hvis UFO-NYT skulle ophøre med at udkomme, garanterer SUFOI tilbagebetaling af beløbet.

Overvej allerede nu, om ordningen er noget for dig — det varer ikke længe inden dit abonnement skal fornyes.

Beløbet kan indbetales på giro 9 11 77 25, SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. Skriv venligst »UFO-NYT 86-90« på modtagerdelen.

ITALIEN

UFO-alarm på NATO base

Af Antonio Chiumiento

Denne spændende hændelse fandt sted natten mellem den 30. juni og den 1. juli 1977 ved NATO-basen i Aviano, ét af de vigtigste NATO-centre i Nordøstitalien. Aviano er en tæt befolkede by, der ligger i en højde af 159 m over havet ved foden af Cavallo-bjerget og på kanten af Pordenone-sletten.

Den 1. juli var nyheden, om hvad der var sket, allerede ude over hele Aviano-området, og C.U.N. (Centro Ufologico Nazionale) modtog detaljer om hændelsen ikke blot gennem pålidelige lokale kilder, men også på en særlig måde gennem et stort antal indirekte vidner til hændelsen, og især fra en vis N.C.O. i det italienske flyvevåben. Hans navn kan af indlysende grunde ikke røbes, selvom C.U.N. har alle data om ham i sit arkiv. Dagen efter episoden indsamlede han gennem samtaler og interviews, han havde med personale på NATO-basen, data til den rapport, som bringes i det følgende.

UFO over »Victor Alert«-området

Den 30. juni 1977 var NATO-basen lukket for al flytrafik, da man foretog de sidste forberedelser til den flyveparade, der skulle finde sted den følgende søndag — nemlig den 3. juli. Episoden fandt sted natten mellem den 30. juni og den 1. juli. Omkring kl. 03.00 fredag den 1. juli bemærkede den amerikanske soldat James Blake, at der over det forbudte område på flyvepladsen, og præcist over det område, der kaldtes »Victor Alert«, hvor der under skarp bevogtning var to militærfly i et par mindre hangarer, var et »lys« af bemærkelsesværdig størrelse. Det var stationært i en højde af ca. 100 m. Da basens kommandant blev underrettet, blev de første sikkerhedspatruljer sendt ud til stedet.

Tilligemed blev basens radaroperatør, der ellers ikke havde vagt den nat (flyvepladsen var jo lukket), alarmeret og sat i tjeneste. Det bør lige bemærkes, at radaren senere registrerede ufoet over basen, men ikke destomindre må det fremhæves, at alle flyvepladsens instrumenter var »døde« i en vis periode, og derfor må det antages, at instrumenterne i tårnet også var »døde«.

Set af mange

Objektet blev set af mange militærpersoner, som kom stormende umiddelbart efter alarmen lød. Troppernes opmarchering blev holdt i sikker afstand, fra det område »tingesten« oplyste. Ufoet var omkring 50 m i diameter, lignede en »snurretop« eller en »skive«. Det havde en kuppel på oversiden og drejede om sin egen akse, samt udsendte lys i forskellige farver, der ændrede sig fra hvid til grøn og så til rød. Ydermere kom der en summende lyd, som fra en bisværmer, fra objektet.

Skiven var lige over hangarerne i den

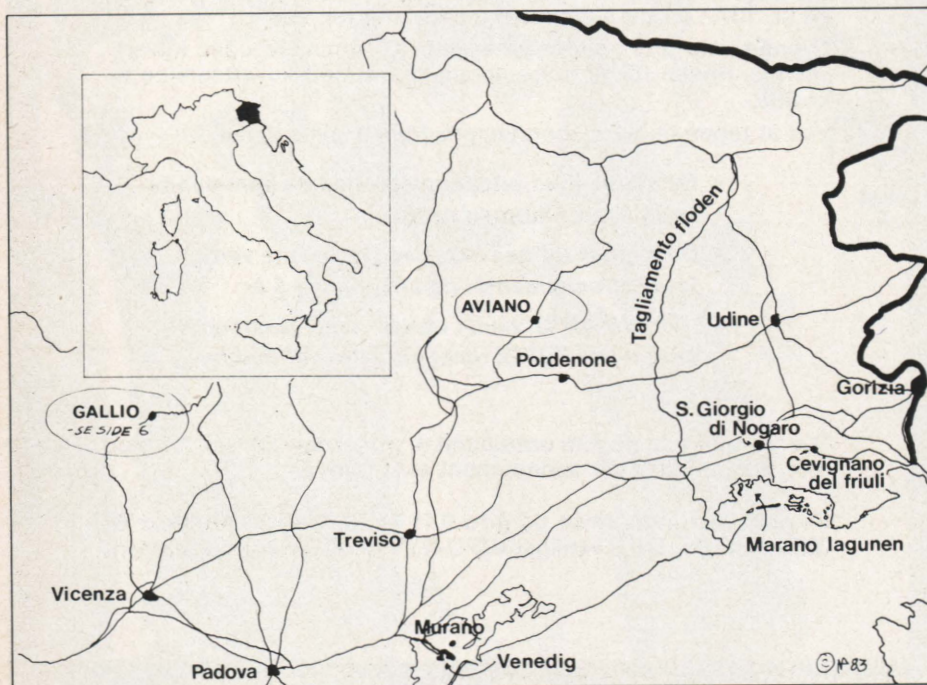

Illustration: Ugo Furlan.

Episoden fandt sted natten mellem den 30. juni og den 1. juli. Omkring kl. 03.00 fredag den 1. juli bemærkede den amerikanske soldat James Blake, at der over det forbudte område på flyvepladsen, og præcist over det område, der kaldtes »Victor Alert«, hvor der under skarp bevogtning var to militærfly i et par mindre hangarer, var et »lys« af bemærkelsesværdig størrelse. Det var stationært i en højde af ca. 100 meter. Da basens kommandant blev underrettet, blev de første sikkerhedspatruljer sendt ud til stedet.

så kaldte »Victor Alert«-zone — det område på basen, der havde de kraftigste restriktioner — og som allerede nævnt blot 100 m over jorden. Det blev der i omkring en time.

Informeredes NATO-Hovedkvarteret i Bruxelles?

Forskellige kilder fortalte C.U.N., at selv NATO-Hovedkvarteret i Bruxelles blev adviseret om begivenhederne den nat. Selvom det blev bekræftet af militærpersoner, som C.U.N. nærer stor tillid til, må den slags oplysninger betragtes som foreløbige antydninger og påstande og kan desværre ikke bekræftes officielt.

Den obligatoriske forklaring

Den officielle erklæring, der blev udsendt efter hændelsen, var som følger: *»Fænomenet må have været reflektioner af Månen i nogle skyer.«* Nå, men her er så de faktiske meteorologiske data for stedet, hvor observationen fandt sted:

- 1) Temperatur: max. 26°C, min. 15°C.
- 2) Vind: Moderat fra vest.
- 3) Skydække: Lette skyer.

Minimum temperaturen (15°C) var for høj i forhold til luftfugtigheden (75%), til at danne skyformationer i så lav en højde (100 m)!

Hvad Månen angår, må det lige bemærkes, at fra omkring kl. 03.00 til kl. ca. 04.30 den 1. juli 1977, befandt den sig allerede lavt på horisonten (mod vest) og var på vej ved. Den gik faktisk ned kl. 05.18.

Det kunne altså ikke være Månen, da objektet praktisk talt befandt sig lige over observatørerne under hele observationen.

Derfor er denne artikels forfatter med udgangspunkt i de meteorologiske og astronomiske data stærkt uenig med den officielle forklaring.

Efterforskningen

En udvidelse af C.U.N.s efterforskning gav kendskab til andre rapporter om hændelsen.

Søndagen efter observationen — det vil sige søndag den 3. juli 1977, den dag paraden fandt sted — deltog N.C.O.'s (den anonyme kilde) kone i et selskab, der besøgte flyvepladsen i en militærbus, i hvilken der var en del betydningsfulde personer og slægtninge til basens personale. Ved den lejlighed erfarede den omtalte kvinde, at der var mange an-

dre mennesker, der havde set ufoet. I de dage, der fulgte efter observationen, var rapporter om hændelsen genstand for almindelig interesse og mange diskussioner, selv i den lille lokale by, Aviano.

Til trods for alt dette blev der intet offentliggjort om episoden. Den tidligere nævnte kvinde blev flere gange kontaktet af bekendte der ønskede at vide, om hun kendte mere til det. Så det er C.U.N.'s mening, at et uforklarligt himmelfænomen den nat påvirkede NATO-basen ved Aviano, og som bevis på dette, er der adskillige vidneudsagn, indsamlet fra vidner, der ikke på nogen måde har forbindelse til basens personale. Derfor bringes i det følgende den rapport, der synes at være den bedste blandt mange.

Det »uafhængige« vidne

Tilkalde-nattevagt Benito Manfré, født i 1940, boede i Castello d'Aviano (helt præcist i en lille landsby nær Aviano) den dag observationen fandt sted.

Han havde fri natten mellem den 30. juni og den 1. juli 1977 og var derfor hjemme. Midt på natten blev han vækket, selvom han sov meget tungt og derfor normalt ikke var til at vække, af et heftigt, langvarig og arrig gøen fra sin belgiske hyrdehund. Her følger et uddrag af hans beretning:

»Han gøede så arrigt, at jeg kom til at tænke på, om der var nogen ude på vejen, måske tyve. Som en sikkerhedsforanstaltning tændte jeg ikke lyset. Jeg gik ud på verandaen på min første sals lejlighed bevæbnet med min pistol. Det første jeg bemærkede var, at NATO-basens flyveplads, i luftlinie ca. 1,5 km borte, var fuldstændig mørkelagt. I øvrigt var der ingen på vejen. Jeg har aldrig før set basen være fuldstændig mørkelagt, men hvad der i særdeleshed fangede min opmærksomhed var tilstedeværelsen af en 'hob' af stationære lys lavt over et bestemt sted på basen« (Forfatterens bemærkning: Da vidnet tegnede en skitse for C.U.N., placerede han dette lysende »fænomen« præcis over det forbudte område, kendt som »Victor Alert«).

»Kort efter jeg havde set dette mærkelige 'jet'-lys, råbte jeg meget højt til min kone, dog uden at fjerne mit blik fra lyset, at hun skulle komme og se den mærkelige 'tingest'. Men hun råbte desværre til mig, at hun var frygtelig søvnløs, og at jeg derfor skulle lade hende sove videre i fred. Så jeg blev stående alene og betragtede denne 'tin-

gest', som stadig lignede en glødende skive. Efter omkring fem minutter eller sådan bevægede 'jet'-lyset sig langsomt og uden en lyd bort fra det sted, hvor det havde været, steg hele tiden til det havde passeret over bjergene nær Aviano.

Omkring 10 sekunder efter det mystiske objekt havde forladt basen, blev lyset tændt igen. Jeg må lige tilføje, at min hund først holdt op med at gø, da den lysende 'skive' havde forladt området. Her til sidst må jeg nok indrømme, at jeg var meget forvirret over episoden. Af den grund gik jeg ikke i seng lige med det samme, og omkring en halv time senere bemærkede jeg en livlig aktivitet af amerikanske militærpolitikere tøjler.» □

Kilde:

Flying Saucer Review, vol. 30, nr. 2, 1984.

Oversættelse:

Flemming Rasmussen.

Focus på UFO'er LYDBÅND

Af Kim Møller Hansen.

Til den nye udgave af diasserien Focus på UFO'er er der udarbejdet et lydbånd med hæftets tekst indtalt. Eneste ændring fra hæftets tekst er, at man på båndet kan høre politibetjent Evald Hansen Maarup selv fortælle om sin nærobservation fra 1970.

Prisen er kun kr. 30,- + kr. 10,- (porto og ekspedition).

Bestilling foretages ved at indbetale beløbet til:

SUFOI
Postbox 6
2820 Gentofte
Giro 9 11 77 25.

Mærk modtagerdelen
»Lydbånd. Focus på UFO'er«.

SPØGELSESRAKETTERNE

UFO-arkiv fundet!

Af Anders Liljegren

I denne artikel redegør Anders Liljegren, leder af biblioteket i det svenske »Arkivet För UFO-forskning« (AFU), for opdagelsen af det »forsvundne« arkiv over spøgelsesraketterne i 1946.

I årtier har forskere over hele verden funderet over de tidligere ufo-bølger — hvoraf adskillige fandt sted over Sverige. John Keel påstod i en af sine artikler, at en bølge i 1909 fik den svenske regering til at oprette verdens første »tallerken bureau« i 1910. Jeg undrer mig over, hvor han har disse

oplysninger fra, er der nogen, der kan hjælpe? I mine tanker er selvfølgelig »spøgelsesflyene« fra 1930erne og »spøgelsesraketterne« fra 1946. I AFU nr. 24 (se UFO-NYT 1983/5 side 24) beskrev jeg, hvordan jeg fandt frem til arkivet over de uidentificerede fly, der overfløj det nordlige Sverige i 1934/37.

Foto: Clas Svahn

Anders Liljegren ses her i sit Arkiv for UFO-forskning.

Det er et meget omfattende arbejde, jeg her har påbegyndt, men selvom der er sket fremskridt, er det bare som om, at hver gang jeg finder en brik til puslespillet, udvider den det, så der blot mangler endnu et par dusin brikker, alt i alt er det et meget tidskrævende arbejde. Jeg har da også lidt dårlig samvittighed over de data, jeg »holder« tilbage (det er dog ikke til sigtet).

I foråret 1984 modtog jeg fra Clas Svahn hans værdifulde artikel om spøgelsesraketten, der styrtede ned ved Kölmjärv. Han har nu foretaget nye undersøgelser i denne sag. På en dejlig sommerdag blev jeg inspireret af disse oplysninger, og besluttede mig til, at foretage en undersøgelse af alle de data, der var tilgængelig om 1946-bølgen.

Da jeg gennemlæste alt det, der fandtes i AFUs arkiver om denne bølge, slog det mig, at de svenske forskere, der tidligere havde ønsket at se regeringens arkiver fra 1946, havde undervurderet datamængden. Hvis — som fra officiel side erklæret i oktober 1946 — der var 1000 rapporter, ville de fylde en del mere end de små arkivbokse, der var afbildet i et svensk ugeblad i 1965. Det hævdedes, at arkivet siden har været forsvundet på mystisk vis. Desuden havde de svenske forskere i lang tid overset en vigtig artikel skrevet af flyhistorikeren Don Berliner i 1976. I denne artikel omtaler han en hel del hidtil ukendte data, han tilsyneladende har fået fra et meget detaljeret resume over begivenhederne i 1946. Dette materiale havde

— fortsættes side 38

UFO-KLASSIKER

Skillingaryd, Sverige 1971

Af Kim Møller Hansen

Torsdag den 6. maj 1971 så og fotograferede den 25-årige truckfører Lars Thörn et UFO. Svenske fotolaboratorier erklærede, at billederne var uforfalskede, og Thörns to UFO-fotos fik deres plads i UFO-litteraturen og avisspalterne.

Mellem Jönköping og Värnamo i Småland ligger det militære skydeterræn, Skillingaryd.

Lars Thörn fortæller, at han med

sin 4-årige søn bag på kom kørende på knallert mod Stora Spänneberget, 5 km nordøst for Skillingaryd. De kørte på en af de små veje i skydeterræ-

net, da Thörn pludselig fik øje på noget, der glimtede over bakkerne i nordøst.

Han standsede knallerten, lod sønnen stige af og sprang selv op ad skrænten ved bakkens fod for at få bedre oversigt. Træer og bakker skjulte delvis det mærkelige objekt, men snart kunne han tydeligt se objektet mellem en bunker og et træ. Nu stod det næsten stille, svagt vuggende.

Thörn havde et Minolta 16 mm-kamera, et såkaldt spionkamera, på sig, og med det lykkedes det ham at tage to billeder af objektet, medens det stod stille i 50-60 sekunder, men stadig vuggede lidt.

Lars Thörns første billede fra den 6. maj 1971. Billedet tog han stående, og det er derfor uskarpt.

Lars Thörns tegning af objektet.

Det første billede blev uskarpt, fordi han tog kameraet op og fotograferede uden at foretage indstillinger. Det næste billede tog han siddende på hug for at få bedre støtte. Samtidig havde han flyttet sig lidt sidelæns.

Thörn fortæller om objektets udseende:

»Der var en kuppel øverst på fartøjet og en ret kraftig udposning på undersiden. Under kuplen langs var der et grønt bånd. I bunden så jeg en rød farvetegning. Omkring objektet var der ligesom en glorie (corona). Den var svagt rosa, næsten over i det violette. Diameteren var 12 m og højden 4 m.«

Thörn hørte også en hvinende eller susende lyd i intervaller på 10-15 sekunder.

UFOet så ud til at befinde sig mellem observatøren og Boglössjön, som ligger 300 m fra observationsstedet, i 10-15 graders højde over horisonten. Efter ca. 1 minut forsvandt objektet mod syd med en hastighed der kan sammenlignes med en J-35 Drakens.

Lars Thörns 4-årige søn blev lidt skræmt, medens Thörn selv oplevede hændelsen som noget positivt. Under observationen sagde han til drengen, at han skulle løbe op til bunkeren og stille sig i skyggen fra bunkerens mur.

Grin de bare. . .

Den svenske UFO-organisation, CICOFF, (Göteborgs Informations Center för Oidentifierade Flygande Föremål) fik nys om sagen, og den 24. juni drog formanden for CICOFF, Björn Högman, og Sven-Olof Fredrikson ud til observationsstedet i Småland. Lars Thörn blev interviewet, hvorunder også en journalist fra Värnamo Nyheter var til stede. Thörn virkede noget nervøs under dette besøg, men hans beretning var klar uden selvmodsigelser, og Högman og Fredrikson var tilfredse med de oplysninger de fik.

Sønnen var desværre ikke hjemme, men de fik dog vekslet et par ord med Thörns hustru.

Kraftig forstørrelse af foto nr. 2.

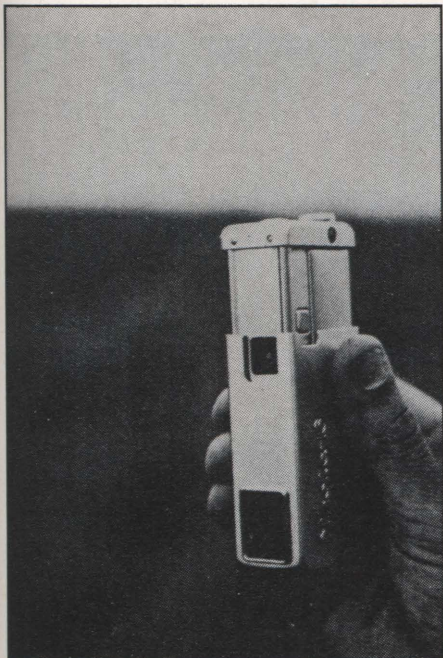
Hun syntes, de to billeder var mærkelige, og hun fortalte, at da Lars kom hjem fra køreturen, havde han straks sat sig ved køkkenbordet og nedskre-

vet det hele. Hun havde grinet lidt ad ham, men han havde svaret:

»Le, du bare, men du bli'r klogere, når billederne er fremkaldt!«.

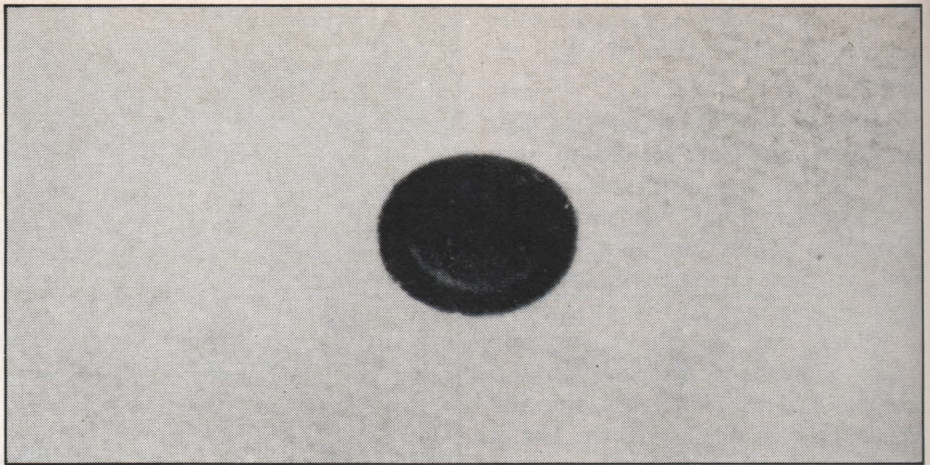
Thörns andet billede. Bunkeren til højre er 11,5 meter fra kameraet og er 2,5 meter høj. Thörn opgav objektets størrelse til at være lige så stort som en tændstikæske målt i udstrakt arm, dvs. 5 cm langt. Bemærk sønnen, der står til højre ganske uanfægtet med ryggen mod bunkeren og ansigtet mod fotografen.

Thörns kamera, Minolta 16, et såkaldt spionkamera.

Et stort UFO fotograferet af Thörn ved Frostås øst for Skillingaryd den 4. juni 1971.

Kraftig forstørrelse af objektet.

Og hvad skal vi gøre ved det?

Meget klogere blev man dog ikke i første omgang. GICOFF lånte originalnegativerne og sendte dem til analyse hos anerkendte fotolaboratorier: A-Kopia, Kodak Hultin-foto og Coloro-foto. Alle var enige om, at der hverken var tale om en dobbelteksponering eller indkopiering. Kraftige forstørrelser afslørede heller ingen snore, såfremt UFOet var en model.

Ufologen Boris Jungkvist forelagde billederne for det svenske forsvars forskningsanstalt (FOA), hvor Dr. Tage Eriksson og fotoeksperten S. Larsson først foreslog, at UFOet kunne være en model lavet af lyst balsatræ båret oppe af en varmluftballon indvendig. Larsson mente endda, at han kunne se en tynd snor fra objektet lodret ned mod jorden — altså ballonens ankernor! Yderligere undersøgelser viste imidlertid ikke den formodede snor.

Efter lang tids granskning og diskussionen udbrød Dr. Eriksson: »*Enten er det en forfalskning, eller også er det en flyvende tallerken. Og hvad skal vi så gøre ved det?*«

I de følgende år offentliggjordes billederne ofte i tidsskrifter og bøger. De blev regnet for at være blandt de bedste, som til dato var taget, og alle undersøgelser viste jo, at de var »ægte«.

Et religiøst tidsskrift viste billedet drejet en kvart omgang, så objektet stod på højkant. Det blev antydnet, at »tallerkenen kom fra helvede«. Den kant af bunkeren, som normalt ses til højre i billedet var tænkt som indgangen til det glødende helvede, eller kanten af et vulkankrater, alt afhængig af, hvordan man tolkede det.

En ny billedserie

Så vidt så galt. . . I begejstringen over Thörns to billeder glemte man helt, at han kun en måned senere tog en ny

serie UFO-billeder. Efter succesen i maj vendte Thörn efter eget udsagn tilbage til skydeterrænet mange gange for at få et glimt af UFOet.

Og endelig den 4. juni 1971 vendte det samme, store fartøj tilbage.

De nye billeder, 7 i alt, var mindre skarpe end de tidligere, eftersom vejret havde været regnfuldt og diset den pågældende dag. Mærkeligt var det, at Thörn denne gang også havde fotograferet 3 mindre objekter, som han fortalte fløj ud af det store fartøj. Den nye billedserie var også taget på militært område, i frostås øst for Skillingaryd.

GICOFF erfarede, at Thörn ikke havde vist dem alle negativerne, mindst 5 negativer manglede. Under en tele-

fonsamtale bekræftede Thörn, at han ikke havde givet alle negativerne til GICOFF. Hvor mange, og hvad de viste, ville han imidlertid ikke oplyse. Til gengæld fortalte han, at han sammen med en kammerat nogle år tidligere havde fotograferet et UFO, men ikke fået filmen tilbage fra fremkaldelse.

Eksemplarisk efterforskning

Mistanken om svindel voksede allerede inden oplysningerne om Thörns nye billeder kom frem. Også bilekspertter var skeptiske. Objektet lignede nemlig mistænkeligt meget to sammenlagte Chevrolet navkapsler årgang 50-60! Men først i 1977 blev der gjort noget seriøst ved sagen.

Man havde iagttaget en vis stereoskopisk billedeffekt, når Thörns to

Disse tre små objekter blev sluset ud af det store UFO.

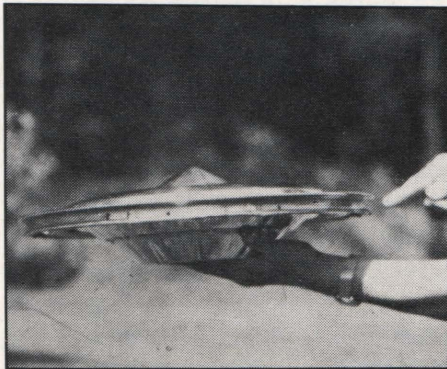
De tre objekter i kraftig forstørrelse. Pilen markerer et lille, sort »udspring«, som findes på alle tre objekter.

billeder stod side om side og betragtedes med en enkel stereoanordning. Dette blev endnu tydeligere, da billedkopierne blev beskåret og justeret i højden.

Stereoeffekten gav et godt udgangspunkt for videre undersøgelser. Ud fra et stereobillede, et såkaldt fotogram, kan man nemlig udregne et motivs højde, bredde og dybde. Har man blot visse mål af genstande på fototet, kender kameraets brændvidde, og originalnegativerne, ja så kan man bestemme det afbillede objekts størrelse. Det drejede sig nu bl.a. om at måle de nøjagtige afstande på stedet og eksperimentfotograferer dér.

Det blev til flere besøg i skydeteren. GICOFF fik tilladelse til at fotografere af de militære myndigheder. Et omfattende matematisk beregningsarbejde påbegyndtes. Nu gjaldt det ikke mindst om at få fat i et kamera af samme fabrikat, som blev anvendt af den 25-årige amatørfotograf. Som følge af kameraets fixfocusoptik, der har en temmelig mangelfuld opløsnings- evne fandtes der den mulighed, at tyn- de tråde, udspændt og fotograferet på omkring 12 meters afstand, ikke kunne påvises selv ved den mest ind- gående undersøgelse af negativet.

FOTO: GICOFF.

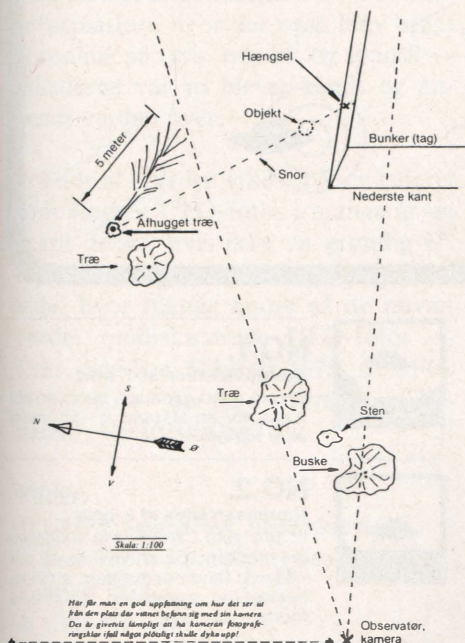

GICOFFs model mager til Thörns UFO, la- vet af to Chevrolet navkapsler. Når det blæser kraftigt gennem de små huller i den øverste navkapsel høres en hvinende lyd.

det. Et væld af undersøgelser og be- regninger måtte foretages, og et møn- ster tonede frem. Objektet måtte have befundet sig nær bunkeren under fo- tograferingen og have haft en diame- ter på under 40 cm!

Endelig tog et medlem af GICOFF til Granats reservedelslager i Jönköping og købte en navkapsel til en Chevrolet årgang 50-60. Derudover købtes et min- dre eksemplar af samme bilmærke, men en anden årgang. Delene blev samlet og blev til en rigtig god kopi af

— fortsættes side 31

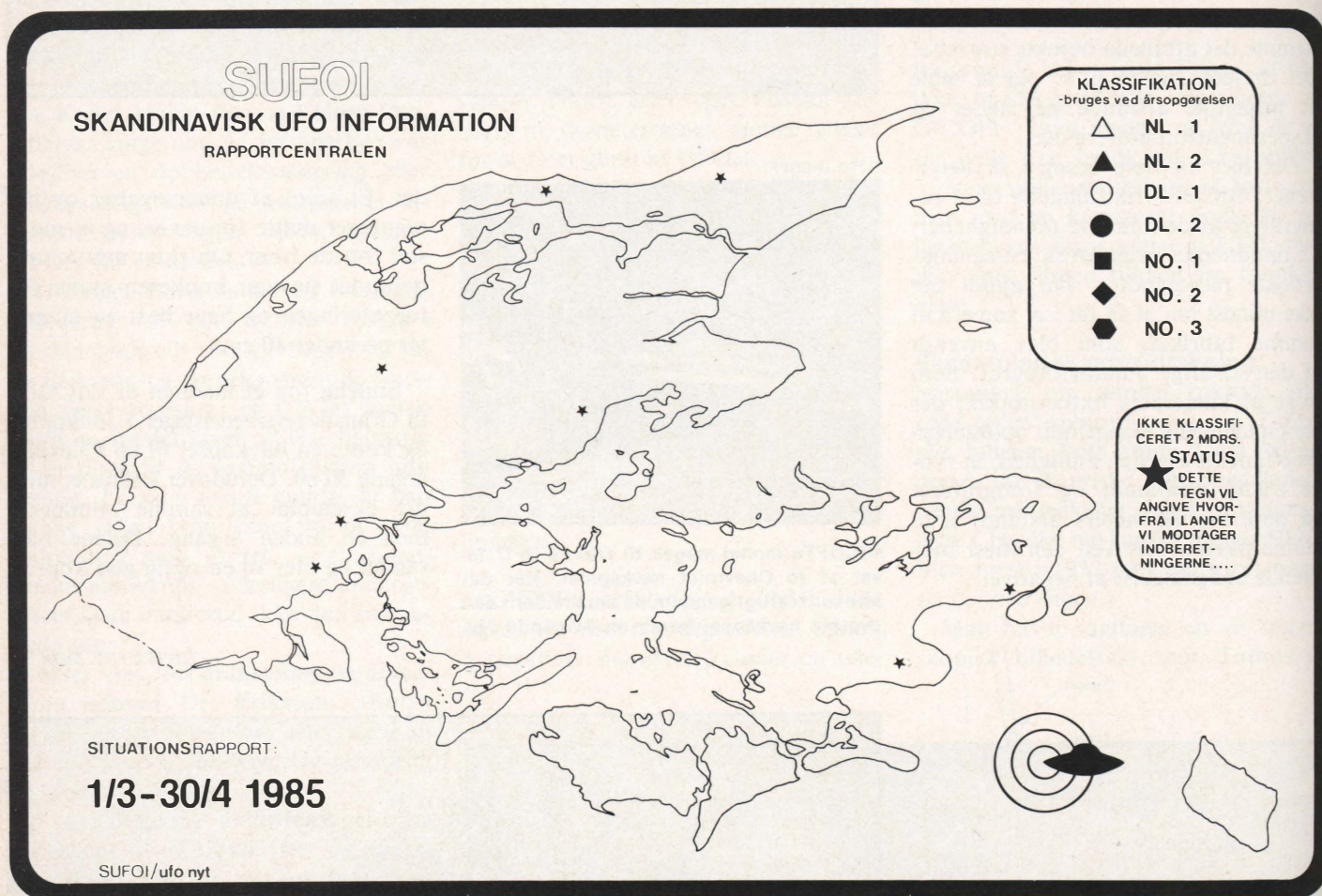
Lars-Erik Svennberg i færd med at indstille kameraet under de mange prøveoptagelser på det militære terræn.

FOTO: GICOFF.

Lars-Erik Svennberg og Leif Nils- son fra GICOFF foretog et beun- dringsværdigt stykke arbejde på ste-

INDRAPPORTERINGER

DANMARK

NL.1.
Nattelysfænomen 1
Et punktformet lys uden detaljer.

NL.2.
Nattelysfænomen 2
Et lysfænomen af en vis udstrækning med synlig form.

Et nattelys er et eller flere lys, der ses efter solnedgang, lagttageren kan ikke sige, hvor langt væk lyset er. Lysene kan være konstante, blinkende eller roterende. Lysene kan bevæge sig støt, fare omkring eller hænge stille.

DL.1.
Dagslysfænomen 1
Et punktformet fænomen uden detaljer.

DL.2.
Dagslysfænomen 2
Et fænomen af en vis udstrækning med synlig form.

Et dagslysfænomen er et eller flere fænomener, der ses efter solopgang, lagttageren kan ikke sige, hvor langt væk fænomenet er. Det kan bevæge sig støt, fare omkring eller hænge stille.

NO.1.
Nærobervation af 1. grad
Et ufo med tydelige detaljer set inden for en afstand af 150 meter eller mindre.

NO.2.
Nærobervation af 2. grad
Et ufo som i NO.1., der tillige efterlader tegn på at have været der - såsom landingsmærker, stråling, beskadiget vegetation, elektriske forstyrrelser osv.

NO.3.
Nærobervation af 3. grad
Et ufo - svævende eller landet - som i NO.1., hvor der er iagttaget væsener eller skikkelser inde i eller i umiddelbar nærhed af fænomenet.

UFO-klassiker Skillingaryd

— fortsat fra side 29

det objekt Thörn havde fotograferet. Diameteren var 40 cm, og modellen vejede ca. 1 kg og kunne således let hænges op i nogle tråde.

Et UFO fabrikeres

Til slut kom den afgørende prøve i skydeterrenet, hvor respekten for øvelsesområdet giver god mulighed for at fabrikere UFO-fotos uforstyrret.

Navkapslerne blev hængt op i tynde tråde. Der fandtes et hængsel på bunkeren. Mellem dette hængsel og nogle buske kunne tråden spændes ud. Tidligere fandtes der et træ på den modsatte side af bunkeren, men nu var det imidlertid fældet. Nu var alt klart til optagelsen af de nye Skillingarys-UFO-fotos. Og resultatet blev forbavsende vellignende!

Under optagelserne bemærkede man en hvinende lyd, ligesom Thörn også havde berettet om. Det blæste kraftigt den pågældende dag, og lyden var såmænd frembragt af vinden, der blev presset gennem de små huller i den øverste hjulkapsel.

Efter denne afsløring af Thörns første billedserie, har man meget vanskeligt ved at fæste lid til billedserien taget en måned senere.

Resultatet af GICOFFs efterforskning blev godt dokumenteret i GICOFF Information, hvor der også blev bragt et resumé på tysk, engelsk og spansk — billederne var jo blevet kendt og anvendt verden over.

Thörns billeder ville have cirkuleret som »ægte« UFO-fotos i mange år og skabt debat, hvis ikke en grundig efterforskning havde »afflivet« dem. Gad vide, hvor mange andre af de nuværende, omdiskuterede UFO-fotos — f.eks. Saa-Fee, Schweiz 1975, se UFO-Nyt 1/80 — der kan overleve en lignende efterforskning? □

Kilder:

- 1) UFO-Frågeschema, underskrevet af Lars Thörn i Jönköping den 11. februar 1972.
- 2) UFO-NYT 6/71.
- 3) UFO-NYT 1/72.
- 4) UFO-NYT 1/78.
- 5) Sökaren 10/71.
- 6) APRO Bulletin, January-February 1972.
- 7) GICOFF Bulletin 4/77.

Oversigt over observationer modtaget i perioden 1. marts til 30. april 1985

Observationsdato	Begyndel-setidspunkt	Varighed	Observationssted (postnr. og bynavn)	Antal obs.	Farver	Evt. identifikation
Vinteren 1953-54	18-tiden		6500 Vojens	2	hvid	meteor
17-02-85	18.50 DNT	10 sek.	7741 Frøstrup	1	hvid	Venus fly
11-03-85	19.40 DNT	10 min.	9493 Saltum	1	hvid	
18-03-85	20-tiden DNT		7400 Herning	2	hvid	
23-03-85	02.30 DNT		4652 Hårlev	1	lyseblå	brand-øvelse! fly
27-03-85	mellem 18.45 og 18.50 DNT	1 time, 30 min.	2650 Hvidovre	3	rødlig	
27-03-85	20.32 DNT	3 min.	6000 Kolding	1	hvid	
02-04-85	22.51 DST	ca. 30 sek.	8310 Tranbjerg	1	gul-orange	

Projekt UFODATA

Projekt UFODATA har siden 1977 arbejdet med en elektronisk registrering og behandling af de tusindvis af UFO/IFO-rapporter, som befinder sig i SUFOI's Rapportarkiv.

Denne rapport fortæller med almindelige ord, hvordan Projekt UFODATA opstod, hvad det har nået og hvad dets mål for fremtiden er. Kræver ingen tekniske forudsætninger.

Per Andersen: Projekt UFODATA,
38 sider duplik, illustreret. kr. **16,00**

Materialerne bestilles lettest ved at indbetale beløbet + kr. 10,- (ekspedition/porto) til **giro 911 7725, SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte.**
Skriv venligst på modtagerdelen, hvad der bestilles.

Det færdige trick-foto anno 1977.

OBSERVATIONSTURE

Tavshed

Ved Tommy Christensen

I UFO-NYT 5/84 opfordrede jeg læserne til at deltage i en debat om ufo-observationsture. Beklageligvis har det vist sig, at interessen for at diskutere emnet er meget begrænset.

I løbet af et år har jeg kun modtaget 2 breve fra UFO-NYTs læsere, der har tilkendegivet deres mening om obs. turene. Det betragter jeg som en pinlig

tavshed omkring en så vigtig sag. SUFOI så meget gerne en aktivitet i retningen af praktisk ufologi, men man kan naturligvis ikke tvinge folk ud på

marken for at iagttage himlens fænomener. Dog synes jeg nok, at SUFOIs repræsentation i det mindste kunne frembringe en kommentar. Gør de sig ikke nogen bekymring om deres ellers så godt uddannede rapportoptagere? Der kan vel ikke være nogen tvivl om, at kvaliteten af undersøgelserne af en ufo-observation falder drastisk, når rapportoptageren og SUFOI iøvrigt ikke har en rimelig praktisk erfaring med at iagttage naturlige fænomener på himlen.

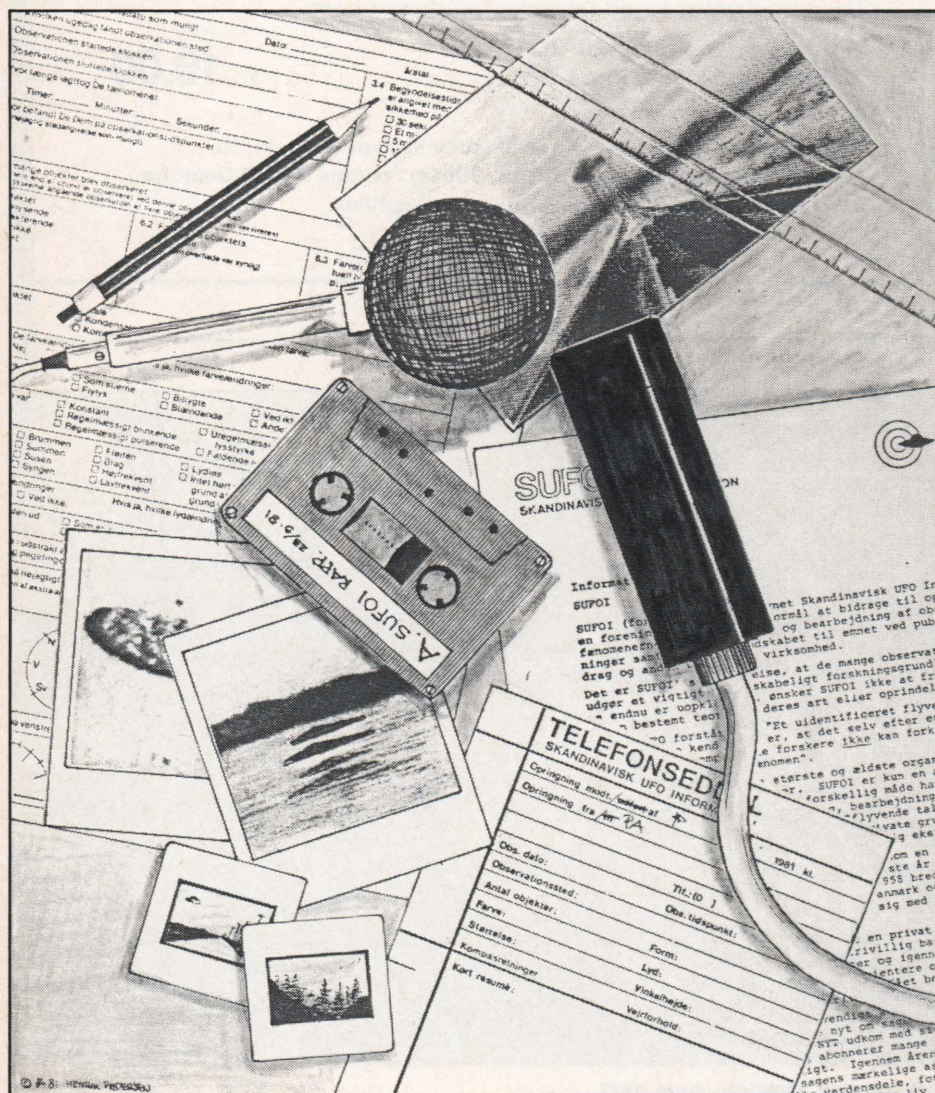
Dertil kommer ikke mindre væsentligt aspekt. Læseren af en hvilken som helst ufo-artikel har ikke den nødvendige baggrund for at bedømme det skrevne. Man må helt overlade alle bedømmelser om sagen til en mere eller mindre kvalificeret ufolog. Var det beskrevne fænomen et ufo eller har ufologen overset en vigtig detalje?

Læsernes mening

Vi vil nu se på de to indlæg jeg har modtaget i det forløbne år. Det ene kommer fra *Lars Henrik Andersen*, 6980 Tim, som skriver:

»Jeg har læst debatoplæget om ufo-observationsture og fandt debatten meget interessant. Da det er første gang jeg har abonneret på UFO-NYT, har jeg ikke haft ret meget kendskab til sådanne obs. ture, men jeg synes ideen lyder til at være god. Jeg vil meget gerne selv med på en sådan tur, men jeg ved ikke om der bliver arrangeret ture her eller i nærheden af Ringkjøbing.

Jeg tror, at hvis man kommer med på sådan en tur kan man få utrolig megen erfaring om ufoproblemet. Fx kan man måske observere et naturligt fænomen, som man (hvis man var alene) ikke havde troet kunne forekomme, og derfor ville antage som et ufo. Der-

for, selvom man måske ikke observerer et ufo på en tur, så kan man alligevel ha' haft en spændende oplevelse.

Jeg tror desværre, at du har ret i, at folk er for stressede og ikke har tid til obs. ture. Der bruges jo en del fritid på sådanne ture, og den vil folk meget nødig bruge noget af, da de fleste mener, at de ikke har fritid nok. Det er der måske nok nogen der ikke har, men jeg mener dog, at man godt kan afsætte tid til obs. ture.«

Peter Nørgård, 8600 Silkeborg har fremsendt en omfattende kommentar:

»I artiklen i UFO-NYT 5/1984 stilles flere forskellige spørgsmål, som får følgende kommentarer med på vejen.

— *Er det banalt med obs. ture?* Umiddelbart vil mange nok svare ja, og jeg mener også, at det nok er lidt banalt, men omvendt den eneste form for »op-søgende arbejde« jeg kan foreslå. Man kan jo så håbe på, at det kan være med til at øge interessen for himmelfænomenerne, herunder ufoer (selvom de hidtige erfaringer måske siger noget andet).

— *Hvordan skabes interessen?* De anvendte fremgangsmåder er vel næsten så langt man kan gå (også mht. økonomien), da man jo hverken kan eller skal tvinge folk til at være med. De personer man ved et nyt fremstød i første omgang kunne satse på, må naturligt være dem, som tidligere har deltaget, og i anden omgang dem (der som undertegnede) har vist interesse og modtaget vejledning og skemaer m.v., men som af forskellige årsager ikke har fået tilbagemeldt og været på obs. ture. Da jeg primo 1983 skrev efter nærmere materiale, var det også i håb om, at ligesindede fra samme område ville reagere, så man kunne gå et par stykker sammen. Da det ikke viste sig tilfældet må det indrømmes, at en del af motivationen faldt bort.

Et forslag til fremtiden kunne være, at man fra centralt hold, med det store overblik, skrev til de interesserede indenfor et rimeligt geografisk område, og meddelte adresserne på de forskellige personer, som så derfra selv kunne kontakte hinanden og aftale videre.

En måde til at få flere interesserede frem kunne være at annoncere i de lokale områder, hvor man erfaringsmæssigt ved, at der findes personer med interesse for sagen. Evt. i samarbejde med disse personer, også for at finde de mest egnede medier. Der ville dog nok være nogen, som ikke direkte ville

Praktisk ufologi?

bryde sig om at optræde som en slags kontaktperson i avisen el. lign., men så kunne den første kontakt evt. formidles gennem SUFOI (løsningen er selvfølgelig heller ikke billig).

— *Hvilken baggrund har man for at deltage i obs. ture?* Sandsynligheden for at se et ufo på en obs. tur er vel reelt så begrænset, at det ville være mindre godt, hvis det var hovedårsagen til at folk tilmeldte sig. Da ville lysten nok hurtigt forsvinde. Formålet med obs. turene må være at få et bedre kendskab til himlen og de forskellige mere eller mindre naturlige fænomener, der optræder dér. Således at flere bliver i stand til mere præcist at vurdere en evt. fremtidig ufo-observation.

— *Hvad skyldes den lave deltagelse?* Det problem er til dels berørt, men det med stress og manglende tid er nok i virkeligheden lidt af en floskel, der bruges som en dårlig undskyldning for andre årsager, fx man er alene, mangler ligesindede, mangler mod (man kan godt forestille sig interesserede som helt ærligt føler sig lidt til grin eller dum ved at tage stilling på en græsmark midt om natten), eller man mangler det »rigtige« udstyr.

For mit vedkommende skulle det

gerne fremgå, at interessen og lysten er der, der skal bare være en mening med det, og et helt klart mål for alle ar arbejde hen imod.«

Manglende underholdning

De to bidrag her, som jeg takker afsenderne for, afspejler ganske godt den indstilling der i almindelighed findes omkring ufo-observationsture. Desværre regner de fleste med, at der under betegnelsen »obs. ture« også er underforstået noget i retning af organiseret underholdning. De personer jeg har snakket med, blev noget skuffet, da de fandt ud af, at der blev forlangt et stykke arbejde af dem selv. I en tid hvor underholdnings-industrien har skabt en så kolossal indflydelse og afhængighed i samfundet, kan det vel heller ikke undre nogen. For nylig læste jeg, at det nu er kommet så vidt, at skolebørn ikke gider følge med i undervisningen, hvis de ikke jævnligt får lov til at se TV i timerne.

I denne udvikling skal vi nok også finde forklaringen på, at interessen for den seriøse ufologi er stærkt aftagende. Det er nu engang ikke så morsomt og spændende at høre om satellitter, planeter og fly, der misfortolkes af iagttagerne. Når man så ikke kan være sikker på at få en nærobervation af et fascinerende ufo og måske endda et par ufonauter, ja hvem gider så at tage på obs. tur?

Ingen fornuft i at fortsætte

I de to indslag fra læserne fremgår det tydeligt, at den ideelle løsning vil være at oprette små lokale obs. grupper, hvor man tillige kunne diskutere ufosagen igennem og derved under hyggelige udflugter lære betydeligt mere om fænomenerne. Men hvem kan danne en lokal gruppe, når kun ganske få, spredt over hele landet melder sig? Når mange så også glemmer at melde tilbage, eller alligevel ikke tager sig sammen til at observere, så skal det jo gå i vasken.

Indslagene bringer beklageligvis ikke nogen nye ideer. Peter Nørgård er sandsynligvis inde på noget af det rigtige, når han nævner årsagerne til at folk bliver væk fra projekterne. Dog synes jeg, at hans forslag til at øge del-

— *fortsættes side 38*

Radars påvirker UFOer

Af Lindy Whitehurst

Et af de spørgsmål, der forvirrer mange UFO-forskere er: Hvordan kan UFOer pludselig materialisere sig over store dele af verden, uden at de er blevet sporet? Sikken en vel-signelse, det ville være, at vide, *hvor* de kommer fra, idet jeg antager, at de er ikke-jordiske fysiske objekter, der opererer fra skjulte baser i Jordens jungleområder, udforskede områder eller under vandet.

Det ville ikke være dårligt at vide, i hvilken retning de kommer fra, når de for eksempel flyver ind over USA. Fra tidligere har staten New Mexico haft ry for at være et »UFO-land«, så vel som der har været en del observationer over USAs vestlige og sydvestlige stater. Måske har UFO-entusiaster fra staten haft den ide, at UFOerne først ville in-

filtrere denne del af landet i stor stil for rutinemæssige rekognoscerings-opgaver. En ufolog mener, at der er et mønster i UFO-aktiviteten over militære installationer, industriområder samt vand- og atomkraftværker; de sydvestlige områder har haft mere end deres andel af dette fænomen. Måske havde det iøjnefaldende store antal af beret-

ninger fra området omkring White Sands raketforsøgsområdet i første halvdel af 1950'erne noget at gøre med, at det var dengang denne tro opstod.

Der er stadig et spørgsmål: Hvorfor vælger UFO-fænomenet så ofte det tyndtbefolkede sydvestlige område i stedet for de tættere befolkede nordlige og østlige områder, og hvad er den logiske begrundelse for UFOernes valg af det sydvestlige område, som det bedst egnede til at undgå, at jordiske observatører så deres indtrængen over Nordamerika? Var det på grund af den ringe befolkningstæthed i det delvis gule sydvest, eller var det noget helt andet? Det mulige svar blev ikke offentlig kendt før omkring 10 til 15 år senere.

Krænkelser af USAs luftrum

I 1969 dukkede pludselig en russiskbygget MIG-jager op og cirklede omkring en flyvebase i det sydlige Florida, hvor piloten bad om landingstilladelse. Piloten var en cubaner, der bad om asyl i USA. Den amerikanske radar, der brugtes til at opspore fly, der kom fra syd, var placeret på McCoy Air Force basen, og da MIG-jageren landede, blev den kun brugt uregelmæssigt på grund af et reduceret budget. Det var dog en kendsgerning, at et muligt fjendtligt fly var trængt langt ind i det suveræne USAs luftrum uden at blive opdaget — en analogi til UFOerne er uomstødelig!

Samme år bad et kommercielt cubansk fly over radioen om instruktion for landing i New Orleans International Airport, mens det befandt sig i en højde af 1200 m kun 40 km borte. Om bord var en gruppe cubanere, der skulle til en international sukkerrørsfestival i USA. Problemet bestod i, at dets

flyveplan ikke var godkendt af forbundsregeringen. Ikke destomindre blev flyet ikke set på radaen, før det lagde an til landing i New Orleans.

Kongres-rapport

Det var nok! Nu forlangte kongresmedlemmet F. Edward Herbert fra Louisiana en undersøgelse af disse hændelser. Selvom forespørgslen var af militær art, fandt et par af de store brikker i UFO-puslespillet på plads. Det følgende er, hvad Armed Forces Subcommittee i 1971 fandt ud af for Repræsentanternes Hus i USA:

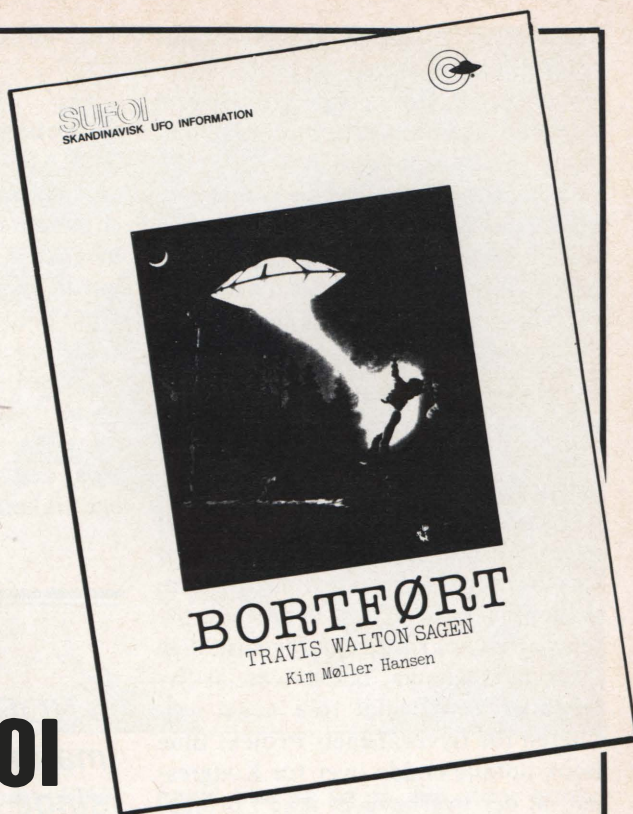
- 1) USAs nuværende luftforsvar er så godt som ubrugeligt — det er mere et begreb end en virkelighed.
- 2) Efter en serie økonomiske omrokkeringer, der begyndte i 1963, er USAs evne til at opdage og afsløre hurtigt blevet forringet.
- 3) På grund af det fejlagtige i at opretholde et levedygtigt luftforsvarssystem, kan det suveræne luftrum over USA ikke effektivt beskyttes mod indtrængen af fremmede fly, både civile og militære.
- 4) I vores luftforsvarssystem er der en 2400 km åbning mod syd, mellem Florida og Californien. Området er faktisk blottet for enhver form for militær overvågning.
- 5) De to tilfælde med de fremmede fly er et bevis på, at en hver fremmed magt efter behag kan trænge ind i det sydvestlige USAs luftrum uden at blive opdaget. Det vigtigste er nok, at vi må formode, at en fjende, der er i stand til at angribe fra syd, ikke vil blive opdaget.

Denne rapport afslørede kun, hvad enhver mexicansk og karibisk narkotikasmugler havde vist i årevis. Subkomiteen fremhævede »...det cubanske fly bevidste, at en mulig fjende, der ville være i stand til at angribe vores sydlige grænse, kunne trænge helt ind til vigtige mål midt i landet uden den store risiko for at blive opdaget.«

Samarbejdsvillige UFOer?

Radar – eller mangelen på samme! Det kan være det manglende led, der har givet UFOerne fri, næsten ukontrolleret adgang til det centrale USA i årevis. Uden brug af langdistance-radar er kontrol og opsyn med fremmede fly

Sær-rapport fra SUFOI

Om morgenen den 6. november 1975 blev indbyggerne i Arizona opskræmt ved nyheden om, at en ung skovarbejder ved navn Travis Walton aftenen før var spurøst forsvundet for øjnene af sine arbejdskammerater efter at være blevet ramt af en lysstråle fra et UFO. Fem dage efter den mystiske forsvinden dukkede Travis op på en øde landevej — chokeret, langskægget, sulten, tørstig og 5,5 kg lettere...

Hvad var der sket?

Sagen er blevet grundigt undersøgt af den amerikanske UFO-organisation APRO og af UFO-skeptikeren Philip Klass. Hvad afslører disse undersøgelser?

Det kan De læse om i denne nye rapport fra SUFOI:

BORTFØRT

Travis Walton sagen 5.11.75
Ved Kim Møller Hansen

Travis Walton sagen er et af den amerikanske UFO-scenes store stridsspørgsmål. Blev Travis virkelig bortført, eller er det et svindelnummer? ... Læs rapporten og døm selv.

Rapporten er på 60 sider
duplik/offset og illustreret.

Pris
kun kr. . .

35⁰⁰

Rapporten bestilles lettest ved at indbetale beløbet + kr. 10 (porto/ekspedition) til giro 9 11 77 25, SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte. Skriv venligst »Bortført« på modtagerdelen.

helt klart afhængig af pilotens samarbejdsvilje, ved at han rapporterer flyets position. En person fra Federal Aviation Administration udtalte engang: »Et fly er nødt til at ønske at blive kontrolleret, før vi kan kontrollere det.« Under disse omstændigheder kan mange identificerede og uidentificerede fly passere uden om FAAs radarovervågning, der er afhængig af, om piloten ønsker at blive kontrolleret.

I 1966 blev en major fra flyvevåbnet i et TV-program fra et af de store TV-selskaber spurgt om radarens effektivitet, og han påstod, at NORAD kunne se ethvert usædvanligt fly, der fløj over Nordamerika, og tilføjede, at man ingen havde set. Men dagspressen, nogle få sandheder om den »radarparaply« der dækker landet, og adskillige UFO-observationer, bekræftede, at flyvevåbnet havde bildt folk noget ind. Chefen for flyvevåbenets Projekt Blue Book udtalte endda over for Kongressen, at der overhovedet ikke i projektets arkiver var et eneste radar-UFO-tilfælde, som man ikke kunne give en tilfredsstillende forklaring på.

Problemet for den eventuelle interstellare intelligens, der stod bag UFOerne, var, at finde ud af i hvilken højde radarens dækningsområde var, og så om natten flyve undet det med slukkede lys, indtil man befandt sig godt stykke inde i landet. Selv uden oplysninger fra militæret og FAA om radarens dækningsområde, ville det højst sandsynligvis være meget let at tegne et kort over dækningen af den sydlige grænse så vel som hele landet, hvis man anvendte et udstyr, der var magen til det, de amerikanske fly anvendte under Vietnamkrigen til lokalisering af fjendens radar. Tophemmeligt udstyr blev monteret ombord i militærflyene, så piloten øjeblikkelig kunne se, når et russiskbygget SAM missil var på sporet af ham. Indbyggede sensorer kunne registrere, hvor Sam missilerne var placeret, så dette sted kunne udslettes, før missiler nåede at blive affyret. Så at registrere en jordbaseret radar ved hjælp af jordisk teknologi er ikke uden fortilfælde. Derfor må man konkludere, at en teknologi, der er længere fremme end vores, nok er i stand til at foretage en noget mere effektiv registrering af radarinstallationerne. Hvis man kender de høje bjerge, der er i de sydvestlige stater, og ved hvor godt et skjold, de er mod radarstråler, kan man ud fra de kendte radarantenners placering og det omkringliggende ter-

ræns højde let udlede dækningsområdet.

Rdarobservationer

NORAD, North American Air Defence Command, hvis opgave i fredstid er at spore og identificere ukendte fly, nægtede i mange år, at de nogensinde havde sporet så mange som ét eneste UFO på deres landsdækkende radar.

Det er meget svært at få kendskab til radarobservationer af UFOer. De fleste radarinstallationer er under direkte regeringskontrol i FAA-centrene og af den grund underlagt de almindelige sikkerhedsregler for militærbaser.

» NORAD nægtede i mange år, at de nogensinde havde sporet så meget som ét eneste UFO på deres landsdækkende radar«.

Operatørerne kan ikke udtale sig frit enten på grund af ordre eller af frygt for at miste deres job. Regulativ AFR 200-2 fastsatte, indtil Projekt Blue Book blev opgivet i 1969, en straf ramme på 10.000 dollars i bøde og 10 års fængsel til de af flyvevåbenets personale, der røbede noget om UFO-rapporter.

Radarinstallationer rundt om i landet registrerer UFOer. Hvis det sker i militær regie, når oplysningen meget sjældent ud til offentligheden. Hvis radaren står i et af FAAs lokaler, slipper der intet ud fra det. I FAAs regulativer står, at alle UFOer skal rapporteres til det nærmeste universitet, men det ligner bare sådan, at der ikke er ret mange flyveledere, der ved, hvem de skal kontakte, ligesom de færreste universiteter overhovedet har et UFO-forskningsprogram, så de fleste ansatte i FAA står faktisk uden nogen form for instruktioner, hvilket giver et stort hul i forskningen.

Utallige udtalelser fra højtstående

militærpersoner overfor presse, offentlighed og i fortrolighed har bekræftet usædvanlige radarekkoer. UFOer er faktisk blevet sporet i alle dele af USA, men vi kan dog stadig spørge: Hvordan kom de ind i vores luftrum, og hvilken vej fulgte de ud?

På grund af radarens dårlige dækning i det sydlige og sydøstlige USA, kan vi antage, at disse regioner er det logiske udgangspunkt for de følgende spørgsmål: Hvis vi antager, der findes intelligent styrede rumskibe, som besøger og undersøger vor verden (det er vi nødt til, hvis vi vil opfølge disse spørgsmål), kan vi også antage, at de ikke ønsker at blive sporet på deres vej ind over landet. Hvis vi undersøger detaljerne i hundrede af »godt-bevidnede« beretninger fra Midtvesten, hvor der både er oplysninger om i hvilken retning de dukkede op, og i hvilken retning de forsvandt, og hvis vi forsøger at danne os et billede af, hvor der kan være huller i radarovervågningen, når der tages hensyn til de bjergrige områder, som dækker det halve af Vesten, samt de kendte militære og civile radarstationers dækningsområde, kan vi så afsløre disse radarfri korridorer, UFOerne bruger, når de flyver ind over USA? For her, hvor bjergene strækker sig fra nord til syd, kan lavtflyvende UFOer smutte ind og ud gennem dalene. Hvis vi kan finde disse korridorer, kan vi måske med held opstille kamera og andre instrumenter langs disse transitruter under perioder med stor UFO-aktivitet.

Lad os se tilbage på det berømte UFO-tilfælde, der fandt sted i april 1964 nær Socorro i New Mexico (se UFO-NYT nr. 4/1981, side 4). En lokal politibetjent opdagede et ægformet objekt i et udtørret flodleje lige uden for byen og påstod, at han havde set to humanoider gå rundt om det. De blev tilsyneladende overraskede over at se politibetjenten og løb ind i deres fartøj, som lettede, hvorefter det i en højde af 5 m fløj bort fra betjenten i sydvestlig retning mod bjergene få kilometer borte. Da UFOet nåede det nærmeste bjerg, som det fløj over, så det ud som om, »det kun lige netop var klar af bjerget«. Da det blev opdaget, fløj UFOet da i sydlig retning lige akkurat over bjergene for at undgå radaren, mens det forsvandt ud af landet? Selvfølgelig er det ikke alle UFOer, der ses i en højde under bjergryggene, men en stor del gør tilsyneladende.

USAs radarnet

I 1961 nåede NORAD toppen af sit operative virke med 65 eskadrille amerikanske og canadiske hurtigtgående jagerfly til nærforsvaret, 193 langtrækende radaranlæg og 105 hul-udfyldningsradar. Kort efter, da der skulle spares, blev luftforsvarsstyrkerne under NORAD reduceret med 60%, mange radaranlæg og jagerfly, som sikrede ydergrænserne, blev taget ud af drift eller overgik til andet formål.

I begyndelsen af 1963 nedlagde forsvarsminister McNamara som følge af en beslutning om at forsvarsministeriet skulle spare 35 millioner dollars i finansåret 1964 et stort antal observationsradar, hvilket skabte en ny åbning tværs over Texas, New Mexico og Arizona. Som følge af disse nedskæringer, måtte NORAD hellige sig truslen fra Sovjet og besluttede, at den måtte komme fra nord. Derfor koncentrerede man sig om den nordlige del af landet og kysterne langs Atlanterhavet og Stillehavet, lod dermed den sydlige grænse stå åben. Som følge af de økonomiske nedskæringer styrkede man det nordlige forsvar på bekostning af det sydlige.

En ting man også må se på, er hvordan radarnettet over USA fungerer. Der er tre radar, der peger mod nord, hver med det formål at spore fjendtlige missiler med bane over Nordpolen. Grunden til man næsten lader de sydlige egne være ubeskyttede, er, at man mener missiler affyret mod USA vil følge en høj bane over Nordpolen. I årene 1963 til 1967 blev der gennemført nedskæringer, som igen gik ud over de sydlige stater. I det følgende er der en analyse af NORADs udvikling i det nordamerikanske forsvar gennem tiårs perioden 1965-1975.

NORADs styrke	1965	1971	1975
Nike/hawk batterier	270	63	15
US jager eskadriller (regulære)	65	14	13
US jager eskadriller (luftbevogtning)	38	15	6
Canadiske jager eskadriller	3	3	3
Bomarc missil eskadriller	9	7	0
Langdistance radar (ikke varslingskæde)	187	99	96
Udfyldnings radar	105	0	0

Alle fly, der flyver højere end 14.500 fod (4.420 m), skal indgive en flyveplan, og hvis et fly uden flyveplan flyver højere inden for luftforsvarets iden-

tifications-zone, vil det sandsynligvis blive opfanget. Mange tusinder af private fly letter, flyver og lander på flyvepladser i USA uden nogen er interesserede i deres identitet eller hensigt. Hvis de kommer op over de 14.500 fod, vil flyvevåbenets radar opfange dem, men man vil ikke sende jagere på vingerne for at angribe dem eller identificere dem. Når alt kommer til alt, hvilket formål har det at angribe et fly, der øjensynligt lettende indenfor USAs grænser?

UFOer fri adgang

I 1967 sagde en talsmand for Hartford, Connecticut, kommunale flyveplads, at hvis et UFO dukkede op på deres radarskærme, kunne man ikke se forskel på det og et almindeligt fly, da de normalt dårligt nok havde kontakt med halvdelen af den flytrafik, de så på radaren, og hvad den angik, var halvdelen af trafikken »UFOer«. Derfor kan et UFO, hvis det flyver ind over USA i lav højde, og først når det er inde over landet stiger højere op, flyve rundt, uden nogen interesserer sig for det, blot det forlader landet på samme måde, som da det kom.

Teorierne siger, at et atomangreb vil foregå med højtflyvende missiler, så der er faktisk ingen radarovervågning under 14.500 fod i det bjergrige vesten, bortset fra nogle få radar på de lokale flyvepladser. Dette tillader, at UFOer kan krydse USA, uden man får radar-kontakt med dem. Hvis UFOet fortsætter med at flyve i lav højde og man be-

høver blot at se på den store bunke UFO-observationsrapporter, der drejer sig om lavtflyvende UFOer — er der ingen fare for, at det bliver opdaget, da der kun er en meget lille chance for, at radarkontrollerne er interesserede i at spore dem.

For nylig fik NORAD rådighed over en langdistance-radar stationeret på Eglin Air Force Base i Florida. Denne radar vil på eksperimentel basis udvide dækningsområdet mod sydøst, men ikke gøre ret meget gavn på de lave flyvehøjder, hvilket betyder, at den ikke vil spore objekter, der flyver lavt over havet nær kysten.

En episode, der også bør nævnes, fandt sted i 1977, da en russisk TU 95 Bear rekognoseringsbomber, der er udrustet til at bære atomvåben, fløj så tæt på som 100 km fra den amerikanske sydøstkyst, og det meste af tiden var ude af syne for radaren, da den fløj under dækningsområdet, før den til sidst ændrede kurs og fløj over en af søværnets specialbaser, hvor den ocean-gående radar endelig sporede bombe-flyet efter to F-4 Phantom jagere forgæves havde været på jagt efter det. Det nye operationelle AWACS-system, der skal spore lavtgående fly, patruljerer endnu kun en gang imellem i dette område. Denne episode demonstrerer blot igen, hvor sårbar radaren er overfor lavtflyvende objekter.

Denne begrænsede sporing af lavtgående fly gælder ligeledes for FAAs langdistance-radarsystem tilsluttet NORAD Command. Det er svært at spore

lavtflyvende objekter over store afstande, da radarstrålen følger en ret linie og altså ikke jordens krumning.

Et fly, der befinder sig i under 600 meters højde kan ikke spores, før det er så tæt på som 30 til 40 km fra en ikke vippende radarantenne. Det samme gælder fly, der flyver i en højde på under 4200 til 4900 m, de kan heller ikke spores, før de befinder sig indenfor en afstand af 250 til 320 km fra radarantennen. Flyttes radaren op på toppen af et nærliggende bjerg, hvis det er muligt, øges dækningsområdet betydeligt. Et flygtigt blik på Sectional Aeronautical Chart afslører imidlertid en minimal dækning af det vestlige område på trods af, at nogle af antennerne er placeret ret højt.

Samtidig med, at der er minimums-krav til højden, er nogle radar indstillet sådan, at de ikke sporer UFOer. De er programmerede til kun at vise objekter, der bevæger sig i en normal balistisk bane, og med en hvis minimum og maximum hastighed. Hvis objekternes kurs ikke følger disse betingelser, ignoreres de.

UFOer er et tilsyneladende udbredt fænomen på den amerikanske himmel, men krydser åbenbart sjældent de civile eller militære myndigheders ansvarsområder, hvor de kan registreres. Når de militære radaroperatører påstår, at de aldrig har set UFOer på deres radarskærme, betyder det, at udstyret ikke er programmeret til at registrere dem, eller at deres overordnede ikke vil have det. Det viser sig dog, at disse »ukoordinerede mål« faktisk registreres af NORADs instrumenter, men sorteres fra inden de bliver vist på skærmene, da de ikke hverken følger den ballistiske kurs, et missil normalt følger, eller den et bombefly ville følge.

»Usynlige« UFOer

I mange år har de militære fly været udstyret med »Electronic Counter Measures«, der kunne afskærme dem for eller forstyrre civile og militære radar. ECM er en godt bevogtet videnskab og kan bruges til at sætte fjendens radar ud af spillet eller til at få ekkot til at optræde et forkert sted på radarskærmen. Overfor et ECM-udstyr har de civile radar ikke en chance. I november 1979 rapporterede en kaptajn på et charterfly, at han blev »generet« af adskillige UFOer, der befandt sig nær den spanske middelhavskyst.

Radaren i Valencias lufthavn kunne ikke spore objekterne, mens det spanske militærs noget mere avancerede radar både kunne spore flyet og UFOerne. Der er gennem årene indløbet mange rapporter om UFOer, der ikke er blevet set på lokale civile radar, men dog observeret visuelt som faste ting, og altså ikke et meteorologisk fænomen. Vi kan spekulere på, hvor radarbevidste disse UFOer er, siden de både bruger bjergrige områder som skjul og elektronisk jamming udstyr. På samme tid nægter militære talsmænd, at der har været radarkontakt med UFOer de har måske selv været ofre for et lignende ECM udstyr, brugt af fremmede, der ønsker at have lidt privatliv. □

Kilde:

UFO Research Australia Newsletter, vol. 2, nr. 2, marts-april 1981.

Oversættelse:

Flemming Rasmussen

Observationsture

— fortsat fra side 32

tagerantallet nærmer sig tvangsmidler. Hvis vi konstant skal være over deltagerne og ofte plage tidligere interesserede, er vi så ikke ovre i det militæristiske? Der kan vist ikke være tvivl om, at der har været reklameret mere end nok for projekterne i UFO-NYT i de seneste år.

Jeg synes bestemt, i modsætning til Peter Nørgård, at der er både mening med obs. ture og et helt klart mål for alle, men det har jeg tidligere nævnt til hudløshed, og der er derfor ingen grund til her at gentage, hvorfor den praktiske ufologi i mine øjne er så vigtige.

Når dette er sagt, må jeg desværre erkende, at der ikke i fremtiden er nogen rimelig fornuft i at starte projekter af denne karakter. □

Har De set et UFO?

Kontakt Deres lokale områdeleder — se side 3.

Ser De et UFO...

kontakt SUFOIs Alarmcentral, tlf. 06-198890

UFO-arkiv fundet

— fortsat fra side 25

han modtaget fra den svenske regering midt i 1970erne. Berliner hævdede, at det detaljerede arkivmateriale stadig var klassificeret.

Jeg skrev straks til Forsvarsstaben og fremlagde kendsgerningerne, som jeg kendte dem. Jeg modtog hurtigt efter den besked, at arkiverne var fundet og nu var tilgængelige for et gennemsyn. I september 1984 brugte jeg to dage i Stockholm til at gennemgå det enorme arkiv fra 1946. Det indeholdt mellem 1500 og 2000 sider. Jeg bestilte kopier af ca. 650 sider — materialets kerne — og disse kopier er nu tilgængelige hos AFU.

Den store mængde stof, der nu for første gang var tilgængelig for ufologer, var virkelig en lækkerbissen, da den sammen med de tidligere fundne data om »spøgelsesflyene« i 1930erne gjorde det klart, at der var udført et virkeligt seriøst arbejde for at få »det på tryk« fortrinvis i efterretningsøjemed! Dette er nu blevet mit ufologiske hovedmål, og det er derfor udgivelsen af AFU Newsletter stilles i bero. Det er simpelthen umuligt både at arbejde med et længere bogmanuskript og redigere et UFOzine på samme tid (og ved siden af igen at passe et fuldtids job. . .)

På nuværende tidspunkt er det også umuligt bare at udgive et kort resume af Forsvarsstabens spøgelsesraketaarkiver, men det er min plan, at jeg vil koncentrere mig om den yderligere forskning og redigere materialet, mens Clas Svahn, som er min samarbejdspartner på dette projekt, vil forsøge at genundersøge de bedste tilfælde, ved at finde frem til og interviewe de gamle vidner og undersøgere. Han har allerede fundet en del interessant materiale.

Behøver vi at sige, at vi er meget entusiastiske med hensyn til dette projekt, og det gennembrud, der er sket indenfor dette område? □

Kilde:

AFU Newsletter nr. 27, 1984.

Oversættelse:

Flemming Rasmussen.

— — —
Beretningen om spøgelsesraketten, der styrtede ned ved Kölmjärn, vil blive bragt i et senere nummer af UFO-NYT.

Frede Melhedegaard

Tekst og foto af Benny Gade.

Da den spanske conquistador Hernán Cortez (1485-1547) for anden gang vendte tilbage til det nyopdagede Amerika, medbragte han ti skrivekyndige munke. De beskrev guder, som kom ned fra luften i skildpaddeformede fartøjer. Manden bag astro-arkæologiens højborg, Tut-Ankh-Amon-Instituttet i Stadil ved Ringkjøbing, er ikke i tvivl om, hvad det var, de så. Det var ufoer. Læs her om stedet, hvor man ser på historiebøgerne med nye briller.

Astro-arkæologien går ud på, at verden allerede for tusindvis af år siden kendte til elektricitet — og forstod at bruge den i avanceret teknologi. Denne viden er kommet med besøgende fra verdensrummet, som blev dyrket som guder hos oldtidens mennesker. Det

mener ihvertfald den 66-årige Frede Melhedegaard — manden bag Tut-Ankh-Amon-Instituttet som er elsket af sine egne, men hadet af de anerkendte arkæologer som kalder ham en forægtelig skrivebordsforsker.

I dag er instituttet truet af en kon-

kurs, og Frede Melhedegaard er plaget af sygdom. Men tankerne bag astro-arkæologien er uden tvivl kommet for at blive. De har allerede gået en sejrsgang over hele verden, ikke mindst takket være Frede Melhedegaard. Han var én af mændene bag den verdensomspændende organisation »Ancient Astronaut Society«, der forsøger at vinde international forståelse for de fantastiske teorier. Personlig er han den eneste skandinaver, der nogensinde har talt på en af organisationens tolv verdenskongresser.

Noget var galt

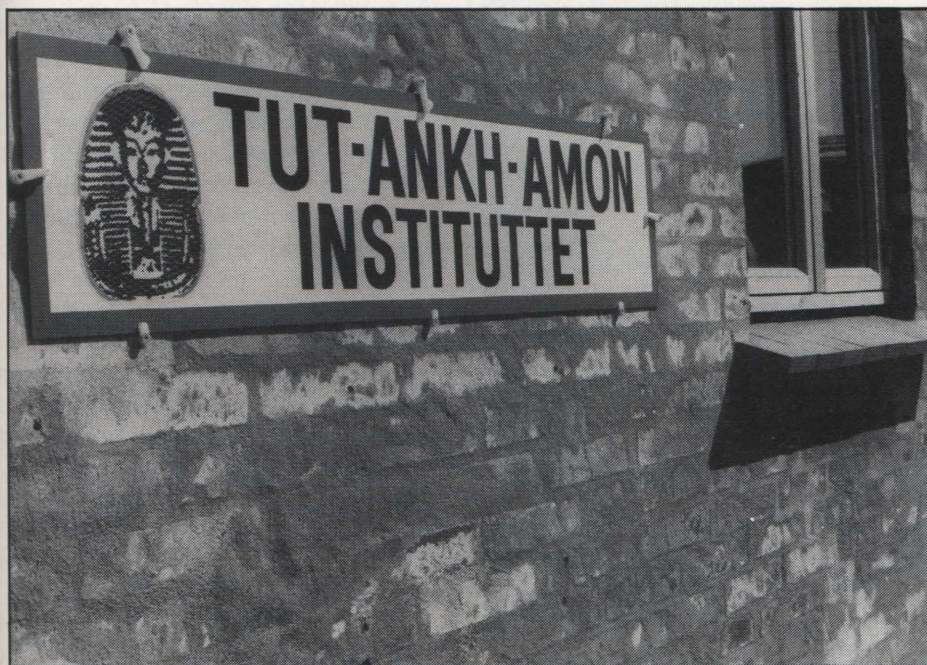
Frede Melhedegaards interesse startede allerede for mange år siden.

— Jeg har altid gået i kirke til konfirmationer, bryllupper, barnedåb og andre højtider. Men hver gang følte jeg, at det var en komedie, der foregik. Jeg mente, der måtte stå andre ting bagved, fortæller han.

I tredserne blev den svenske bog »Forsvunnen teknik« sendt på markedet. Forfatteren var civilingeniøren Henry Kjellson — én af konstruktørerne bag det svenske jagerfly, Draken. Bogen fortalte om, hvordan oldtidens mennesker kendte til avanceret teknologi flere tusinde år før Kristi fødsel. Blandt andet skrev Kjellson, at hieroglyfferne muligvis kunne være anvisninger på elektriske installationer.

Denne bog samt Erich von Dänichens »Fortidsgåder — fremtids virkelighed« satte skub i Frede Melhedegaard, som også ville være med i forskningen. Inden længe sad han begravet i bøger om hieroglyffer, som han lånte på biblioteket.

En dag fandt han billeder med spor efter fræseværktøj på de gamle byg-

Skiltet ud mod hovedvejen i Stadil by lader ingen i tvivl om, hvad huset gemmer. Billedet yder ikke huset fuld retfærdighed. På billedet ser det måske lidt faldefærdigt ud, men det skyldes, at huset havde gennemgået en gennemgribende istandsættelse, da det blev taget.

ningsværker. En teknik der ikke var kendt ifølge arkæologerne. Men Frede Melhedegaard mente, at sporene svarede nøje til dem, han havde set for år tilbage på maskinfabrikken Atlas, hvor han var arbejdsmand i syv år. Også beskrivelsen af en oldtids-fræser fandt han i de ægyptiske tegn.

Skrevet i kode

— To trediedele af hieroglyfferne er den dag i dag ikke blevet tydet af arkæologerne, fordi de er givet i en teknisk kode. Tegnene skal sætte menneskene i stand til at få solen til at arbejde for sig, men det skulle holdes skjult, indtil planeten blev teknisk

moden. Det er meget intelligente væsener, der har været i stand til at fremstille sådan noget på skrift, mener Frede Melhedegaard.

Iøvrigt er det ikke kun hieroglyfferne, der kan give sådanne oplysninger, mener han. Også andre gamle skrifter som kileskriften vil give lignende oplysninger.

Men hvorfor er denne viden gået tabt?

— Det var med hjælp fra udenjordiske væsener, at pyramiderne og andre bygningsværker over hele jorden blev bygget. Men måske har deres egen planet fjernet sig mere og mere fra vores, medens de var på jorden, og de har derfor været tvunget til at tage

afsted, og udviklingen gik i stå. I stedet har de nedskrevet blandt andet hieroglyfferne, for at vi kunne bruge dem senere, mener Frede Melhedegaard.

— På den anden side kan de ufoer, der ses i dag, også være nogen, der holder opsyn med os for at kontrollere, om vi har fundet ud af hieroglyffernes hemmelighed og er trådt ad de rigtige veje. Men da de kan se, at vi er trådt forkert, holder de sig væk. Millioner af mennesker ser dem jo, men mange andre tror ikke på dem. Men det er ikke fanatikere, der ser dem. Vi er ikke universets navle, og det må vi indse, siger han.

Overlegent

Frede Melhedegaard kan finde mange gode sider ved at udnytte solens energi.

— Det vil blandt andet mindske forureningen og den uro rundt om i verden, som olien har givet os, fortæller han.

Frede Melhedegaard gik efter sin opdagelser op til den nu afdøde leder af Nationalmuseet, P. V. Glob, men blev afvist. Heller ikke en ægyptolog ville tale med ham. I dag går Frede Melhedegaard ikke af vejen for at kalde dem for overlegne. I stedet skrev han i 1971 bogen »Tut-Ankh-Amon er vågnet«, der fortæller om hans teorier.

— Før eller siden bliver forskerne nødt til at acceptere, at der har været en teknologi med en enorm høj udvikling, som har lagt grunden for det jordiske folks intelligens, fortæller han.

— Alle de steder i verden hvor der findes mærkværdigheder, ligger templer, og her boede guderne — rumfolket. De underviste os i landbrug, læsning, skrivning og meget mere. I Europa findes resterne af bygningerne i eksempel Akropolis, Rom og Stonehenge i England, fortæller han.

UFO-bygning i Danmark

Også i Danmark mener Frede Melhedegaard at kunne finde rester af en forsvunden teknologi.

— Bare se på Trelleborg på Sjælland. Det er en vikingeborg, som hovedsageligt består af en jordvold. Arkæologerne påstår, at den er bygget præcis cirkelrund ved hjælp af en læderrem, som har været fæstnet i cirkelens centrum. Jeg tror, at de, der byggede borgen, har set den foroven, for at kunne lave den, fortæller han.

Frede Melhedegaard fik i 1976 en til-

Den lille figur blev for nogen år siden fundet i Columbia. Den er 1100 hundrede år gammel. Arkæologerne kalder det for et fantasiinsekt. Frede Melhedegaard siger det er en kopi af et fly. Fup eller Fakta?

ladelse fra den ægyptiske ambassade til at kalde sit hus i Stadil for Tut-Ankh-Amon-Instituttet. Men da han senere satte et skilt med navnet op på gavlen, var Ringkjøbing Kommune ikke meget for ideen. Skiltet blev besigtiget, men der kom dog aldrig nogen og fjernede det. I stedet har Kommunen åbenbart anerkendt navnet, for selv Frede Melhedegaards invalidepension bliver i dag sendt til Tut-Ankh-Amon-Instituttet.

Bag instituttet gemmer sig mange personer, men især fire har gjort sig bemærket. Foruden Frede Melhedegaard selv er det Bjarne Finderup fra Skive, Werner Isen fra København og Leif Kjær fra Herning. Det første resultat af deres forskning ligger allerede klar. Det drejer sig om et solkraftværk, som ved hjælp af et hulspejl og tråde af forskellige metaller kan lave elektricitet.

— Ved hjælp af den har vi allerede fået en lille boremaskine til at brumme, så vi ved, at teknikken virker. Hvis den bliver brugt nærmere ved Ækvator, hvor solen er stærkere, vil den sikkert kunne lave flere gange stærkere strøm, forklarer Frede Melhedegaard.

Gik konkurs

Interessen for blandt andet det lille solkraftværk fik firmaet STS, Skandinavisk TV-System A/S i Helsingør, til at skyde penge ind i instituttet. De købte huset for at modernisere hele instituttet. Det skulle forsynes med kontorudstyr, foredragssal, studierum, gæsteværelser, laboratorium og en fastansat sekretær. Huset skulle være et moderne forskningscenter for astroarkæologer i såvel Danmark som i udlandet.

Og den 2. januar 1984 var den første etape af udbygningen færdig, og det blev markeret med en reception. Men kort efter begyndte ulykkerne at ramle ned over Frede Melhedegaard og hans hjem gennem årtier. STS gik konkurs efter at have ofret næsten 600.000 kroner på projektet.

I dag er hele huset sat til salg, og det er endnu uvist, om Frede Melhedegaard og hans kone, Alice, får lov til at blive boende.

Kilder:

Henry Kjellson: *Forsvunden teknik.*
Dagbladet Holstebro, Struer, Herning,
lørdag d. 10. marts 1984.
Nyt Aspekt nr. 2, 1984.
Lokalavisen onsdag d. 28. marts, 1984.

På sporet af UFOnauten

Kunne du tænke dig at komme på sporet af UFOnauten...?

Så har vi et godt tilbud til dig...

Åge Skjelborg På sporet af UFOnauten

Bogen, hvorom SUFOI's anmelder Frank Lerbæk skrev:

»Interessant og læseværdig — ja, mere end det — en uundværlig bog for UFOloger. Hvorfor? Fordi forfatteren har forsket på et felt som UFOloger alt for længe har skubbet fra sig«.

Og dette emne er de kontroversielle beretninger om møder med levende væsener i forbindelse med nærobservationer af tredje grad. Forfatteren forsøger i bogen at sætte UFO-naut-beretningerne ind i en sociologisk sammenhæng. Er der en forbindelse mellem disse beretninger og de menneskelige mønstre i befolkningen? Hvilket emne kan være mere interessant ...

Bogen er på **288 sider** og er udgivet af Berlingske Forlag, 1979.

**SPECIAL-TILBUD
KUN KR.**

25⁰⁰

Bogen bestilles lettest ved at indbetale beløbet plus kr. 10 (ekspedition/porto) til giro 9 11 77 25, SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. Skriv venligst »På sporet af UFOnauten« på modtagerdelen.

UFOer i Øst (3. del)

Af Ole Henningsen og Kim Møller Hansen

Denne tredje og sidste del af artikelserien om UFO-fænomener i Tjekkoslavakiet består af tre artikler.

Ole Henningsen giver en førstehåndsberetning om den tjekkiske UFO-scene, som han oplevede den under sin rejse i 1970.

Kim Møller Hansen kommenterer et par ældre og en nyere observation. Milos Krmelj, APROs repræsentant i Jugoslavien, skriver om pressens omtale af en masseobservation, der fandt sted i Tjekkoslavakiet i december 1983.

Tjekkisk UFO-forskning på nært hold

af Ole Henningsen.

Under en rejse i Tjekkoslavakiet havde Ole Henningsen lejlighed til at tale med en række mennesker, der på daværende tidspunkt var involveret i oprettelsen af et tjekkisk UFO-center.

Hvem disse mennesker var, og hvorledes udviklingen senere forløb, berettes der om i denne artikel.

Når man gennem mange år har beskæftiget sig med UFO-fænomenerne, er det med særlig stor interesse, at man begiver sig til et Øst-land. Dokumenterede UFO-rapporter fra Øst-lande har altid været en mangelvare, og de personlige kontakter har ofte været besværlige.

Jeg var derfor meget spændt på mit besøg i Prag i Tjekkoslavakiet i maj 1970. En del udenlandske organisationer og enkeltpersoner var i forvejen blevet kontaktet for at fremskaffe mulige kontaktadresser i Tjekkoslavakiet.

Aldøde Dr. Ludvig Soucek.

Der var flere organisationer, der foreslog, at jeg forsøgte at få en samtale med Dr. Ludvig Soucek, der i forvejen var kendt som forfatter og TV-mand. Han havde endvidere beskæftiget sig med UFO-fænomener i det tjekkiske tidsskrift »Svet V Obrazech« (Verden i billeder) i 1967. Endvidere havde jeg modtaget navne og adresser på andre

personer, der måske kunne fortælle noget om behandlingen af UFO-fænomener i Tjekkoslavakiet.

Det politiske klima i Tjekkoslavakiet havde i nogen tid været under stor forandring. I slutningen af tresserne forsøgte en tjekkisk regering under ledelse af Alexander Dubcek at skabe en såkaldt »socialisme med et menneskeligt ansigt« — et tøbrud, der kulminerede i det såkaldte »tjekkiske forår«. Dette »forår« var dog forbi den 22. august 1968, da en halv million soldater fra Sovjetunionen og fire andre østbloklønde rykkede ind i Tjekkoslavakiet.

Min rejse til Prag fandt sted godt halvanden år efter denne militære invasion, hvorefter de navne på kontakter, jeg havde modtaget fra andre udenlandske UFO-organisationer, nu kunne være helt uaktuelle.

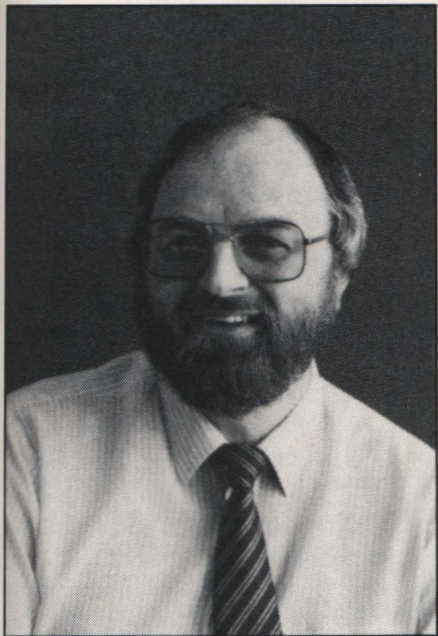
Efter en lidt nervepirrende grænseovergang, hvor toldere og gendarmeri ikke bemærkede de personlige breve samt den omfattende UFO-litteratur, jeg medbragte i min bagage, ankom jeg til Prag, hvor det hurtigt lykkedes at etablere kontakt til Dr. Ludvig Soucek.

Samtale med Dr. Ludvig Soucek

Om formiddagen den 21. maj mødtes vi på restauranten »Klasterni Vivarni«, og efter at have taget bestik af hinanden, kom vi hurtigt på god talefod med hinanden.

Dr. Soucek er født i 1926 og har taget en doktorgrad ved det medicinske fakultet i Prag. Han har gennem mange år beskæftiget sig med journalistik, og han har til en mængde aviser og tidsskrifter skrevet en lang række populærvidenskabelige artikler om utallige emner. Hans bogproduktion

var også omfattende. Indtil 1970 havde han skrevet 28 bøger, spændende fra tekniske fagbøger til kriminal- og science fiction-romaner. Hans bøger sås da også i boghandlervinduer i Prag, bl.a. den seneste science fiction-roman »Bratri Černé Planety«.

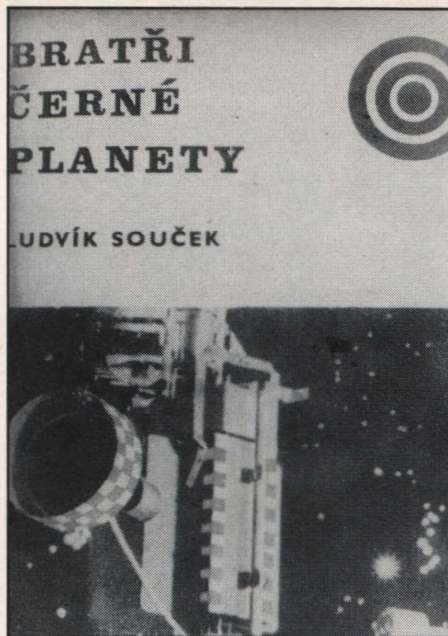

Ole Henningsen.

Ludvig Soucek var særdeles kendt fra det tjekkiske TV, hvor han havde lavet et stort antal populærvideenskabelige udsendelser. Nogle af disse TV-udsendelser havde også beskæftiget sig med UFO-fænomenerne. Bl.a. med baggrund i sådanne udsendelser modtog han et meget stort antal henvendelser fra mennesker, der ønskede at fortælle om deres UFO-iagttagelser.

Da jeg havde mit møde med Dr. Soucek, var han ansat ved den tjekkiske hærs TV-afdeling som chefredaktør med militær rang af oberst. Den sovjetiske invasion havde dog også på det seneste betydet en omvæltning for ham. Han havde f.eks. ikke længere den samme frihed i valg af emner for udsendelser.

En del af de observationer, som han havde kendskab til, stammede fra hærens personel, og var derfor omfattet af sikkerhedsbestemmelser. Han fortalte dog, at man fra radarstationer flere gange havde sporet ukendte genstande, der var fløjet med stor hastighed. Et scoop gjorde han i november, da tre officerer i et af hans TV-programmer berettede om en forfølgelse af et UFO med MIG-21 jagermaskiner. UFO'et var med stor ha-

stighed fløjet fra de forfølgende maskiner og var forsvundet.

Teorier om oprindelsen

Dr. Ludvig Soucek har i flere artikler beskæftiget sig med teorier om oprindelsen af UFO-fænomenerne. Det var hans opfattelse, at naturlige forekomster, som f.eks. balloner, fly, satellitter, meteorer og planeter, er årsag til meget store dele af UFO-observationerne verden over.

Han mente heller ikke, at man måtte se bort fra mere »jordiske FLYVENDE TALLERKENER«. Nogle af observationerne kunne måske skyldes

hemmelige militære eksperimenter. I den forbindelse henviste han også til de eksperimenter, der angiveligt blev foretaget under den 2. Verdenskrig med flyvende skiver. Tyskeren Rudolf Luser har i sin bog »Die deutsche Waffen und Geheimwaffen des 2. Weltkrieges und ihre Weiterentwicklung« beskrevet, hvorledes de tyske forskere Schriever, Habermohl, Mieth og italieneren Bellonzo skulle have udviklet såkaldte »Fliegende Scheiben«. Efter oplysningerne arbejdede Schriever og Habermohl i Prag og startede den 14. februar 1945 med den første flyvende skive og nåede på 3 minutter en højde af 12.400 meter og i horisontal-flyvning en hastighed på 2.000 km/t. Selv om disse opgivelser ikke umiddelbart lyder særligt sandsynlige og heller aldrig er blevet bekræftet fra kompetent hold, var det Dr. Souceks opfattelse, at disse eksperimenter virkelig havde fundet sted. Han lod forstå, at han senere havde talt med nogle af de mennesker, der havde været involveret i projektet. Emnet blev dog ikke yderligere konkretiseret under vor samtale, udover at han mente, at højtstående nazister i krigens sidste fase var overført til Sydamerika tilligemed store kostbarheder fra den tyske Reichbank. Også planerne for de flyvende skiver skulle være overført til Sydamerika, hvor nogle af de flygtende nazister stadig lever, og hvor der gøres mange UFO-iagttagelser.

På denne hyggelige vinstue i Prags bymidte førte Ole Henningsen timelange samtaler med nu afdøde Dr. Soucek i maj 1970.

FOTO: Ole Henningsen, 1970.

Nogle af Dr. Ludvig Souceks bøger har omhandlet emnet liv i universet. Det var også hans opfattelse, at visse UFO-iagttagelser måtte tilskrives rumfartøjer stammende fra andre planeter eller endog fra nogle af planeten Jupiters måner.

Et af vore mere originale diskussions-emner var dog Dr. Souceks teori om, at UFO'er også kunne tænkes at være bemandet med vore efterkommere, der nu rejste i tiden som en slags turister eller videnskabsmænd og derfor ved visse lejligheder manifesterede sig også i vor tid. Unægtelig en spændende og usædvanlig teori.

Ludvig Soucek mente ikke, at f.eks. de forskellige amerikanske myndigheder som CIA eller Det amerikanske Luftvåben undertrykker eller skjuler sandheden om UFO'erne. At samme myndigheder — ofte ubevidst — på forskellig måde har været med til at forkludre opklaringsarbejdet, det var han til gengæld overbevidst om.

Under flere måneders rejse i Kina havde han erhvervet sig kendskab til, at man også i denne del af verden havde gjort iagttagelser af samme karakter som i den øvrige verden.

Soucek var ganske godt bekendt med Erik von Dänikens teorier og hans bøger, som han fandt fascinerende, selv om ikke alt var tilstrækkeligt dokumenteret.

Jeg havde adskillige UFO-bøger og tidsskrifter med til Dr. Soucek, og han ville til gengæld sørge for at gøre UFO-tildragelser fra Tjekkoslaviet tilgængelig for SUFOI.

Han regnede med i løbet af nogle måneder at blive »civil« igen, hvorefter han regnede med at kunne få tid til at beskæftige sig mere med UFO-fænomenerne og skrive artikler herom, også til vestlige tidsskrifter.

Visse dele af hans tidligere TV-udsendelser lå på 16 mm film, der kunne overføres til Danmark på et tidspunkt. Det ville naturligvis en spændende ting at kunne vise optagelser med tjekkske officerer, der beretter om UFO-iagttagelser. Filmen skulle dog i givet fald afhentes i Rostock i DDR, og her gik nok en af grænserne for min UFO-interesse. Jeg var ikke indstillet på udeom myndighederne i DDR at afhente filmoptagelser.

4000 henvendelser om observationer

Ludvig Soucek fortalte, at han havde

Det astronomiske ur på det gamle rådhus i Prag. Uret er konstrueret af Thyco Brahe.

modtaget omkring 4.000 henvendelser om tjekkske UFO-observationer. Og det var dette materiale, som han bl.a. håbede på at kunne gå i gang med at bearbejde. En af iagttagelserne handlede også om mystiske metalnåle, der var fundet i et område, hvor der havde været en UFO-observation. Dr. Soucek mente selv, at »nålene« måske kunne være rent titan. Observationen er nærmere beskrevet i UFO-Nyt nr. 1/1985, og jeg har senere modtaget disse »nåle«. En nærmere beskrivelse og foto af dette materiale findes i dette nr. af UFO-Nyt.

Dr. Soucek nævnte, at visse officerer indenfor det tjekkske luftvåben var interesserede i UFO-problemet, men at der ikke kunne komme noget frem om disse ting, der ofte var omfattet af sikkerhedsbestemmelserne. Sidst, men ikke mindst, var det politiske klima heller ikke gunstigt for sådanne ideer. Der var andre og mere vigtige ting at tage vare på.

Inden vi efter et par interessante timers snak skiltes igen, rådede han mig til yderligere at tale med to journalister, Stanislav Bartl fra Mlada Fronta og Josef Fleissig fra Prace.

Efter besøget i Prag havde vi i nogle år sporadisk korrespondance med hinanden. Kort tid efter maj 1970 fik Soucek problemer på sit arbejde og han havde ikke muligheder for at skrive i nogen tid. Kontakten blev derfor opretholdt via hans kone. Tilsyneladende med baggrund i den politiske udvikling

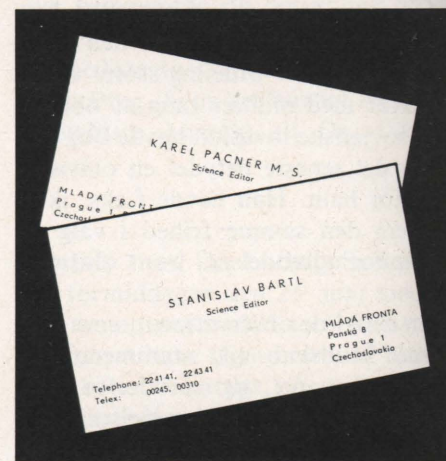
i Tjekkoslaviet ophørte han med sit arbejde. Nogen tid efter blev han syg og blev bevilget invalidepension. Det blev ham igen tilladt at skrive, og han arbejdede på nogle storværker om kosmologiske emner til udgivelse på forlag i Wien og Vestberlin. Han håbede selv på, at bøgerne også ville kunne udkomme i Tjekkoslaviet. På dette tidspunkt var han også involveret i forskellige filmprojekter. Han blev imidlertid igen syg og døde i midten af halvfjerdserne.

Dr. Ludvig Soucek store materiale omhandlende bl.a. UFO-iagttagelser er blevet gennemgået af en af vore kontakter i Tjekkoslaviet. En del af dette materiale er derfor baggrund for den artikel om tjekkske UFO-observationer, som blev bragt i UFO-Nyt nr. 1/1985.

Af indlysende årsager ønsker vi naturligvis ikke at afsløre identiteten af denne kilde i Tjekkoslaviet.

Tjekkisk UFO-center

Efter mødet med Ludvig Soucek var jeg spændt på, om det skulle lykkes at skabe kontakt til tjekkske videnskabsmænd, der måtte være interesserede i UFO'er. På Soucek anbefaling indfandt jeg mig på redaktionen af det tjekkske ungdomsblad »Mlada Fronta« for at få kontakt med Stanislav Bertl, der var redaktør med videnskabeligt stof som speciale. Han var på redaktionen, men vi havde lidt sprogproblemer, hvorefter han hentede en kollega, Karel Pacner, der også arbejdede med videnskabeligt stof på bladet.

Vi slog os derefter ned i et lokale, der egentlig var udset til at være »det tjekkske UFO-center«. Jeg kan kun bekræfte, hvad der senere er skrevet andre steder, nemlig at det var et uhyre beskedent udstyret lokale, der da også

blot var et af dagbladet »Mlada Fronta's« ubenyttede kontorer.

Karel Pacner talte glimrende engelsk og tysk, og han havde bl.a. året i forvejen været i USA for sit blad for at dække opsendelsen af APOLLO 11. Om begivenheden havde han skrevet en bog, der udkom i Tjekkoslaviet i 1970.

I »Mlada Fronta« havde man den 18. februar 1969 slået ret stort op, at der var dannet »et center for UFO-undersøgelser« med en række videnskabsmænd tilknyttet. Henvendelser om observationer skulle rettes til redaktionen af »Mlada Fronta«.

Stanislav Bartl var sekretær for dette »center«, og der skulle i september 1969 udgives den første udgave af et nyhedsbrev. Der var dog en mængde problemer, som skulle overvindes, og som desværre aldrig blev det.

Der kom for få kvalificerede UFO-rapporter frem til undersøgelse. Det politiske klima var under hastig forværing. Dette var også medvirkende til, at flere af de tidligere interesserede videnskabsmænd og officerer ikke længere viste den store interesse. Der var andre ting, det var langt mere nødvendigt at beskæftige sig med. Der var ingen opbakning fra myndighederne. Der manglede penge, og der manglede efterhånden også opbakning fra »Mlada Fronta's« redaktion. Stanislav Bartl og Karel Pacner var derfor langt fra optimister, da vort møde fandt sted.

Bartl og Pacner slog fast, at de f.eks. ikke var så begejstrede for Erik von Däniken, selv om hans teorier kunne være spændende nok. Hans materiale var efter deres opfattelse alt for dårligt underbygget.

Hvad angik UFO'er, så gik de meget ind for den undersøgelsesform, som f.eks. var lagt for dagen i Condon-Rapporten, som var kendt i brudstykker på dette tidspunkt. Karel Pacner havde set dette digre værk under sit besøg i USA, men havde ikke haft økonomisk mulighed for at erhverve et eksemplar. De havde begge ved en tidligere lejlighed været sammen med Dr. J. Allen Hynek fra USA, og de så med stor forventning frem til den bog, som han stod overfor at skulle udgive om UFO-observationer.

Stanislav Bartl og Karel Pacner virkede meget nøgterne i deres betragtninger omkring UFO-fænomener, de mente begge, at man ikke kunne se bort fra, at UFO-fænomener kunne være bemandede rumfartøjer fra fjerne plane-

Ole Henningsen havde lejlighed til på sit besøg at tale med Stanislav Bartl og Karel Pacner på dagbladet »Mladá Fronta« og Josef Fleissig på dagbladet »Práce«.

ter. De mente heller ikke, at lyshastigheden nødvendigvis var den endeligt opnåelige. Dog gav de begge udtryk for, at de fleste UFO-iagttagelser havde naturlige forklaringer.

Pacner havde tidligere været i Moskva, hvor han havde hørt om adskillige russiske officerer, der var interesserede i UFO'er, udover hvad den daværende »Stolparovkommission« arbejdede med.

Bartl og Pacner fortalte, at de ikke mere kunne skrive om UFO'er uden i forvejen at have tilladelse hertil. »Mlada Fronta« havde nemlig kort tid forinden skiftet redaktør. Dette lyder umiddelbart ejendommeligt i en danskers øren. Man må dog erindre sig, at der netop på dette tidspunkt var en større udrensning undervejs i det tjekkiske kommunistparti, og dette lagde en betydelig dæmper på lysten til at udtale sig om mangt og meget.

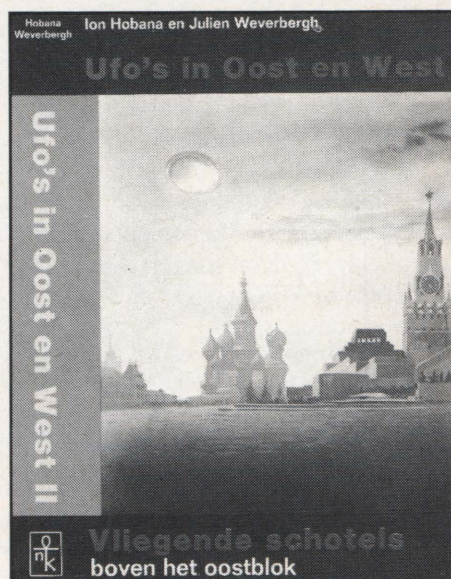
De to redaktører fortalte, at der i efteråret 1970 eller foråret 1971 ville blive afholdt en international astronomisk kongres, hvor man skulle beskæftige sig med emnet »liv i universet«. Kongressen skulle være under forsæde af den tjekkiske professor Rudolf Pesek. Det var ikke tanken, at denne kongres på nogen måde skulle behandle emnet UFO'er, men Bartl og Pacner håbede på, at der dog kunne være en afsmittende effekt, så emnet ville blive taget mere seriøst i visse kredse.

De var begge kede af, at de ikke kunne være til så megen hjælp med oplysninger eller resultater, men de opfordrede mig kraftigt til at kontakte

en af deres kolleger, redaktør Josef Fleissig på dagbladet »Práce«. Han havde haft tilknytning til gruppen omkring det tjekkiske ufo center, og han havde ved forskellige lejligheder skrevet om UFO'er i sit blad. Endvidere gik han ind for nogenlunde samme seriøse måde at udforske disse fænomener på, som de selv gjorde.

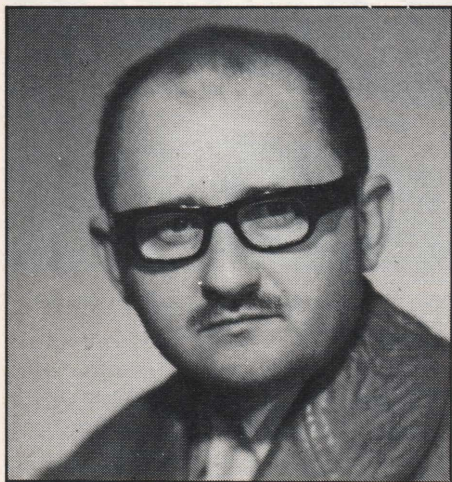
Centrets opløsning var på dette tidspunkt på det nærmeste en kendsgerning, og der har aldrig senere været basis for at starte arbejdet op igen.

Nogle af de oplysninger, som Stanislav Bartl og Karel Pacner kom med under vor timelange samtale, blev senere gengivet i rumæneren Ion Hobana og hollænderen Julien Weverbergh's bog »UFO's in Oost en West. Deel II. UFO's boven het oostblok.«, der udkom i Holland i 1972. Senere blev bogen oversat til engelsk og blev en best-

seller, idet den indeholder mange basisoplysninger om UFO-sagens udvikling i østlandene, herunder også Tjekkoslovakiet.

I løbet af de næste dage mødtes jeg med Josef Fleissig fra dagbladet »Prace« flere gange. I alt talte vi sammen i 7-8 timer om vor fælles interesse: UFO'er.

Josef Fleissig.

Fleissigs interesse for fænomenet var startet 5-6 år tidligere, da hans redaktør havde bedt ham skrive en artikel om emnet, og da Fleissig havde videnskabeligt stof som speciale, måtte det jo være hans område. Ved senere lejligheder mødte han J. Allen Hynek ved tjekkiske astronomiske kongresser og ved andre møder. Dette skærpede yderligere hans interesse for emnet. Han var derfor selvskrævet medlem af arbejdsgruppen omkring det tjekkiske UFO-center, der dog som tidligere nævnt led en ret så stille død.

Josef Fleissig havde i maj 1970 allerede manuskripterne liggende klar til 3 bøger om UFO'er og beslægtede emner. Kun den ene blev med megen møje og besvær udgivet i juli 1970. Denne bog har titlen »Záhada Naseho Století« (Vort århundredes gåde) og blev udsolgt på rekordtid. I bogen fremlægger Fleissig en lang række tjekkiske videnskabsmænds syn på UFO-fænomenerne. Kun en enkelt af dem støtter dog hypotesen om, at UFO'er har en ikke-jordisk oprindelse.

Fleissig havde tidligere rejst meget og dækket forskellige videnskabelige begivenheder for sit blad »Placa«. Således havde han interviewet Wernher von Braun på den astronautiske kongres i Athen som den eneste af de tilstedeværende journalister. Han har end-

Josef Fleissig's bog: »Vort århundredes gåde«.

videre interviewet astronauter som Edwin Aldrin, Frank Borman og den sovjetiske kosmonaut Pavel Popovich og et utal af videnskabsmænd på mange felter i ind- og udland.

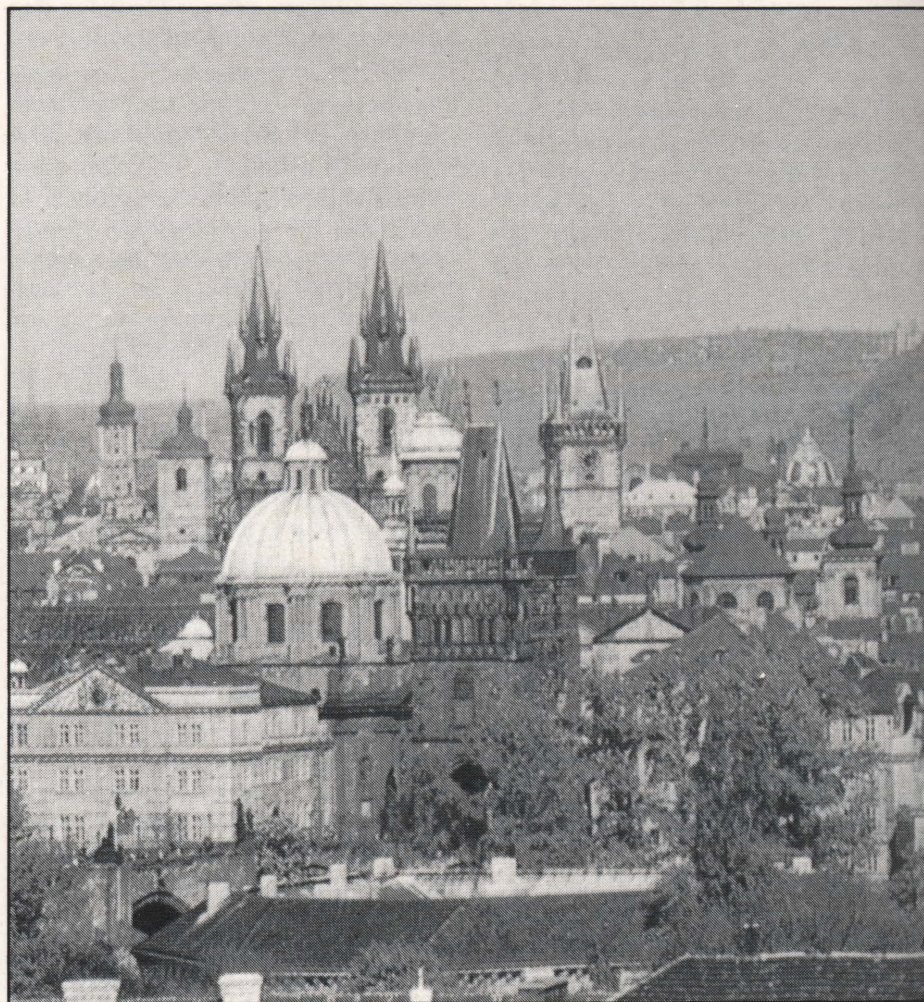
Det var Fleissigs opfattelse, at Condon-rapporten fra USA måtte anses for at være det bedst dokumenterede stykke arbejde, der var gjort på UFO-fronten gennem årene, og skulle der ske en udvikling vedr. undersøgelser

af UFO-iagttagelser, så var denne måde at gøre tingene på, den eneste fastbare fremover.

Det lykkedes aldrig Josef Fleissig at få udgivet sine andre manuskripter i bogform. Også for ham var der politiske omvæltninger undervejs. Kort tid efter mit besøg i Prag fik jeg underretning om, at han var blevet ekskluderet af det kommunistiske parti, og uden partikortet i hånden er man ikke kvalificeret til f.eks. at være videnskabelig redaktør på et førende dagblad i Prag. Han mistede sit job og har siden arbejdet på et hospital, som medhjælper på et ejendomsadministrationskontor, og i øjeblikket arbejder han bl.a. på et hotel i Prag.

Josef Fleissig var naturligvis ikke den eneste, der blev ekskluderet af det tjekkiske kommunistparti. Over 300.000 partimedlemmer måtte give møde for en specielkommission og gøre rede for deres politiske standpunkter og handlinger under Dubcek-regeringen.

Med hårdt fysisk arbejde sørger magthaverne for, at der ikke bliver tid til overs til mere intellektuelle sysler. Det kræver tid nok at få økonomi og fami-

Udsigt over den indre del af Prag.

Vimperk-området (VQ 1034) mod vest, krydsede grænsen og fløj derefter mod øst. Flyvehøjden blev anslået til mellem 500 og 1000 m. Afstanden fra grænsen var 8 til 10 km, og de befandt sig i en vinkel på 40 til 50°. Der blev observeret to lignende lysende ufoer i luftkorridoren over Volary (VQ 1818) omkring kl. 2010A. Disse to ufoer, der kom fra øst med et minuts mellemrum, holdt en konstant højde på omkring 800 til 1000 m og fløj i nordlig retning. Ufoerne var synlige i et par sekunder, og der hørtes ingen lyde fra dem. Hvorvidt ufo- og signalblusaktiviteten har forbindelse til hinanden er ukendt. □

Hvem overvåger os?

AF Milos Krmelj

Den 22. februar 1984 bragte den jugoslaviske avis ARENA en meget interessant artikel om et UFO, der var blevet set over hele Tjekkoslaviet.

Den 2. december 1983 kl. 19.45, da gaderne i byerne Prag, Karlovy Vary og Pilzen, som sædvanlig før en weekend var fyldt med mennesker, blev den klare stjernefyldte himmel pludselig oplyst af et klart lysende, flerfarvet objekt, der langsomt krydsede landet fra nordvest til sydøst. Omstillingsbordene hos aviser, radiostationer og på politigårde summede af aktivitet, da tusinder af mennesker gerne ville vide, hvad der foregik.

Ikke før i sidste halvdel af januar 1984, da der var gået tilstrækkeligt med tid til, at alle rapporter var blevet indsamlet, kunne det tjekkiske ungdomsblad Mlada Fronta bringe en del beretninger om, hvad der var sket.

De bedste og mest præcise beretninger kom fra landets bjergrige egne, da man her langt fra byernes lys langt bedre var i stand til at se, hvad det var, der krydsede himlen. Objektet blev beskrevet som et »fantom-fly«, der i en højde af kun 300 m, med lys for og bag og en bredde på omkring 30-40 m, krydsede himlen. Observationerne varede mindst 1 minut.

En gruppe soldater fra Karlovy Vary rapporterede følgende:

»Omkring kl. 19.30 dukkede der pludselig et lys op på den vestlige horisont. På et tidspunkt af dets passage,

der foregik med konstant hastighed, delte lyset sig i to. Efter det ene var der, ligesom efter en raket, et lysende spor. Det andet lys ændrede langsomt facon, så det lignende en trekant. Begge lys var kraftigere end stjernerne og havde under hele passagen den samme intensitet. Under lysene sås de utydelige konturer af et objekt, der lignende en komethale. Observationen varede ca. 1½ minut.«

Et andet øjenvidne, ingeniør L.K., berettede: »Kun den forreste del var klart synlig, og da det passerede, kunne vi se, at det dækkede stjernerne. På den synlige del var der lodret anbragt tre mindre lyskilder. Objektet foretog ingen højdeændringer, men dets runde lys syntes at ændre sig, så de indtog en elliptisk facon.«

En ingeniør fra Prag, J.V., var i Krkonoši på dette tidspunkt. Han fortalte, at han i første omgang troede, at det var et fly med tændte landingslys.

Men om objektets passage lidt senere berettede han: »Der blev tændt andre lys, og på et tidspunkt så jeg en livlig funklende effekt. Der var i alt ni lys med forskellige intensitet og enten hvide, gule eller orange. Objektets konturer var ikke synlige, med det var den almindelige opfattelse, at det var en 'pære-formet' tingest, der i perioder dækkede for stjernerne. Denne 'pære' efterfulgtes af en slags lysende hale, hvoraf den ene del var mindre, men tydeligere end den anden.«

Fænomenet blev set over hele Tjekkoslaviet, der var endda nogen ved den polske og den østtyske grænse, der så det, der så det. Fænomenet blev i almindelighed set fra 10 sekunder til 3 minutter.

De observatører, der havde set hele objektets passage af himmelbuen, sagde, at de først så et enkelt lys, derefter et blændende lys, der blev afløst af adskillige lysende punkter af forskellig farve og til tider funklende. De farver, der i almindelighed blev rapporteret, var, som ingeniøren fra Prag sagde, hvid, gul og orange.

Pressen forhørte sig hos videnskabsmænd og eksperter på forskellige områder om deres mening, men ingen kunne give en tilfredsstillende forklaring.

Nogle mente, det var den amerikanske rumfærge, der var på vej ned med »Spacelab«, men det kunne det dog ikke have været, da det amerikanske fartøj, der kunne være tale om, passe-

rede over Tjekkoslaviet kl. 16.47 den samme dag, med andre ord tre timer før det mystiske objekt.

Tjekkoslaviske videnskabsmænd udelukkede den mulighed, at det var et meteor. Afdelingen for astronomi ved det tjekkiske videnskabernes akademi meddelte, at der overhovedet ikke var registreret nogen meteor den aften. De engelske videnskabsmænd, der holder øje med de satellitter, der er i kredsløb, rapporterede, at ingen af de 5000 objekter, der kredsedde om jorden, eller nogen form for rumaffald var styret mod jorden den pågældende aften.

En af eksperterne fremhævede over for observatører over hele Tjekkoslaviet, at objektet ikke havde fløjet så lavt som rapporteret, men en del højere. Hvis dette er rigtigt, betyder det, at objektet må have været enormt stort.

Mlada Fronta opfordrede sine læsere til i fremtiden at organisere specialgrupper til at holde øje med sådanne fænomener og rapportere dem.

På trods af videnskabens forsøg på at finde en slags forklaring, betød dens forklaringer intet for dem, som så objektet.

Som en af de tjekkiske aviser skrev: »Hvis de udenjordiske væsener virkelig er her over vores hoveder, får vi højst sandsynligt intet at vide om det, med mindre de er så venlige at fortælle os det!« □

Kilder:

- 1) »UFO Im Osten«, Tjekkoslaviet 1970.
- 2) »UFOs From Behind the Iron Curtain«, Ion Hobana & Julien Weverbergh, Bantam Books, New York 1974.
- 3) »UFO-Dokumenteret«, J. Allen Hynek, SUFOI/Strube, København 1974.
- 4) »Clear Intent, The Government Cover-up of the UFO Experience«, Lawrence Fawcett & Barry J. Greenwood, Printice-Hall, New York, 1984.
- 4) UFO-NYT nr. 4, 1970.
- 5) Phenomenes Spatiaux nr. 15, 1968.
- 6) Flying Saucer Review, jan.-febr. 1967.
Flying Saucer Review, nr. 6, 1984.
- 7) Personligt arkiv, Ole Henningsen.

Efterforskning:

Ole Henningsen

Oversættelser:

Flemming Rasmussen, Bjørn Rasmussen og Kim Møller Hansen

Redigering:

Kim Møller Hansen

Tegninger:

Henrik Pedersen

Marsmændenes sammen- sværgelse

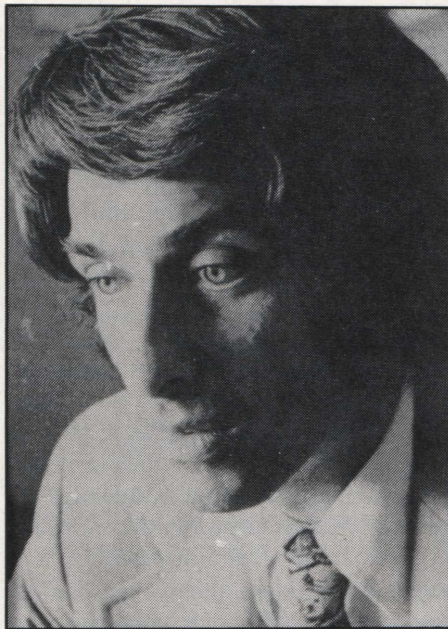
Af Jacques Vallee.

Hvis UFOer ikke er rumskibe, hvad kan de så være? Hvad elers kan forklare deres fysiske følger, deres indvirkning på samfundet og det overraskende »menneskelige« element i deres opførsel? Hvordan kan vi forklare, at fænomenet åbenbarer sig for landbefolkninger, men undgår åbenlys kontakt og i stedet leverer sit budskab i en række yderst fremmedartede hændelser?

I bogen »Messengers of Deception« (Bedragets Budbringere) analyserer den kendte ufoforsker Jacques Vallee de kræfter, der gemmer sig bag ufo-hændelserne. Han skriver at i stedet for en form for transportfartøj, opfundet af boboere i en verden langt væk, kunne ufoerne være en »krigslist« udtænkt af en gruppe mennesker her på Jorden for at fremme deres egne interesser.

I dette og næste nummer af UFO-NYT vil vi gennemgå Vallees to hypoteser ud fra denne teori. Begge er foruroligende, svære at tro på og direkte deprimerende — og dog føler man ikke, de er vidtrækkende nok. De kan stadig ikke forklare alle rapporter. Imidlertid kan disse to hypoteser, selv i deres foreløbige form, åbne vores sind (som ellers begrænses af den normale billedverden) for nogle alternative forklaringer. Den, der undersøger UFO-fænomenet, bør være i stand til at sætte sig ud over både »Stjernekrigen« og »Nærkontakt af 3. grad« i sin søgen efter en forklaring.

Kun fri spekulation kan åbne døren for en dækkende forståelse af, hvad der sker omkring os. Derfor vil jeg præsentere to hypoteser, »Marsmændenes sammensværgelse« og »De indviedes indgriben«. Begge går ud fra, at en gruppe personer har forstået UFO-fænomenet (og især dets virkning på sam-

Dr. Jacques Vallee er en af ufologiens autoriteter. Han har en universitetsgrad i både astrofysik og datalogi. Vallee har skrevet utallige videnskabelige artikler til førende tidsskrifter samt 6 bøger om UFOer. Han beskæftiger sig især med UFO-fænomenets psykologiske og sociologiske aspekter.

fundet) så godt, at de kan bruge det til deres egne formål. Hypoteserne vil vise os, hvor rødderne til en sådan manipulation skal findes, og hvordan den kan føre offentligheden, de civile organisationer og selv regeringen bag lyset.

Kodenavnet »Marsmændene« blev først anvendt af det Britiske Efterretningsvæsen under 2. verdenskrig, og det havde intet med den røde planet at gøre. Det refererede til den spionindustri, der var skabt for at holde de allierede underrettet om Værnemagtens bevægelser og hensigter. Marsmændene var en del af et gigantisk apparat til spionage og vildledelse, som for første gang blev dokumenteret i Anthony Brown's bog »A Bodyguard of Lies«. Bogens titel kommer fra en bemærkning fra Churchill til Roosevelt og Stalin ved Teherankonferencen: »I krigstid er sandheden så dyrebar, at den altid burde være ledsaget af en livgarde af løgne«.

I centrum for dette apparat var LCS, London Controlling Section, oprettet af Churchill indenfor hans personlige hovedkvarter og uddannet i brug af »specialvåben«.

Chefen for LCS var oberst John Bevan, som bar den bemærkelsesværdige titel »Leder af bedrag«. Hans specialassistent var Lady Jane Pleydell-Bouverie. Andre medlemmer var major Derrick Morley, major Noel Gordon Clark, major Harold Peteval, oberstløjtnant Dennis Wheatley (Royal Air Force), oberst Sir Ronald Wingate, oberst James Arbuthnot og kommandør Alan Finter. Det var en usædvanlig gruppe. Bevan var barnebarn af grundlæggeren af Barclay's Bank og svigersøn til Jarlen af Lucan. Wingate var søn af Wingate Pasha af Sudan og fætter til Lawrence af Arabien, Wheatley studerede kriminologi, var ekspert i sort magi og satanisme, og forfatter til over 50 bøger (bl.a. den klassiske »The Devil and All His Works«). Peteval var industriførste og millionær, Mor-

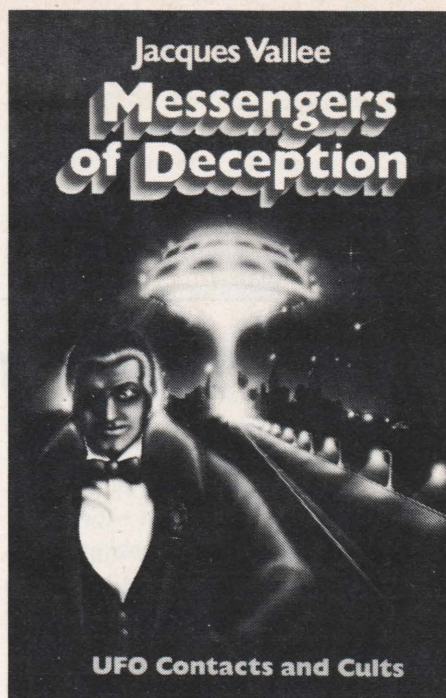
ley finansmand og skibsmagnat, og Arbuthnot var en førende forretningsmand. Professor Neville da Costa Andrade, endnu et medlem af LCS, var en strålende forsker, hvis lidenskab var at samle »gamle videnskabelige bøger og ubrugelig viden«. Hans speciale var ifølge Brown »at bruge videnskabens tricks til at narre fjenden«.

Ekspert i vildledning

Andre elementer i vildledelsesapparatet var XX Kommiteen (hvor XX betyder »dobbelt-kryds« og ikke romertal 20), som specialiserede sig i at fremstille og levere falske efterretningsoplysninger gennem fjendens eget spionnet, samt gruppen af EDB-genier omkring en af grundlæggerne af moderne EDB-teorier, Alan Turing. Denne gruppe havde konstrueret en maskine, som blev kaldt Ultra og kunne efterligne enhver nations kryptografiske instrumenter, hvilket den faktisk gjorde. Den information, den leverede, blev først tilgængelig i 1974.

»Marsmændenes« og deres kollegers arbejde under krigen omfattede manipulation af venner såvel som fjender for at fremme en global strategis mål. De beskæftigede sig ikke med krigens daglige operationer, deres eneste formål var strategisk vildledningen. Deres hverv omfattede en hemmelig alliance imellem Sovjet, USA og Storbritanien, som gik ud på verdensomspændende skinmanøvrer med det formål at narre Hitler, og de holdt mange Værnemagtdivisioner i alarmberedskab i forventningen om angreb, som aldrig blev gennemført, imens landgangen i Normandiet skred frem mod sin gennemførelse som den totale overraskelse. Invasioner blev foregivet, fantomhære blev bragt i stilling, oppustelige gummitanks, efterladte spor i ørkensandet, simulering af lyden fra en hel armada, som manøvrerer i tæt tåge, elektroniske modforanstaltninger, som fik en enkelt fragtmaskine til at fremtræde som en angribende flåde af bombefly, falsk radiokommunikation, avisannoncer for ubrugelige ydelser til ikke-eksisterende styrker, falske breve til kærester til fantomsoldater tilknyttet usynlige regimenter, samfundsmæssige virkninger af hele hære, som samledes på falske opstillingsområder, det var alt sammen almindelige kneb for Marsmændene og deres venner.

Anthony Brown's bemærkelsesværdige bog om dette emne bør læses af enhver, som ikke tror, at regeringer

kan holde på en hemmelighed samt af alle, der er overbevist om, at »militærets efterretningsvæsen er et selvmodsigende udtryk«, som nogle ufologer ynder at sige. LCS og Marsmændene gjorde helt sikkert nogle fejltagelser, men der kan ikke herske tvivl om deres kollektive intelligensniveau.

Ufoer og militære våben

Alene eksistensen af grupper som LCS, som senere har været inspirationskilde for det sovjetiske KGB og lignende organisationer i misinformations-teknikken, burde gøre os ekstremt agtpågivende overfor enhver form for tilsyneladende »bevis« med hensyn til ufoer. Det tætte sammenhæng mellem mange UFO-observationer og avanceret militære våben (afprøvningsområder, som forsøgsområdet i New Mexico, raketsiloerne i det nordlige USA, flådens bygningspladser, som det store nuklea anlæg ved Pascagoula) er utvetydige signaler på, at vi bør udvise den allerstørste forsigtighed. Hvad nu, hvis 2. verdenskrigs vildledelsesoperationer strakte sig længere end til afslutningen på fjendtlighederne med Tyskland? Hvad nu, hvis »spøgelsesraketterne« i 1946, som i høj grad opførte sig som UFOer, var en fortsættelse af de aktiviteter, som blev udført ved hjælp af »specialvåben«?

Anthony Brown fortæller en afslørende historie om en hændelse, som fandt sted 10. juli 1944.

»En tysk raket med lang rækkevidde var ved et tilfælde faldet ned i

Sverige, og tyskerne forsøgte at få resterne af den bragt hjem. En gruppe var kommet ind i det afspærrede område i ly af et begravelsesoptog, idet de agerede sørgende. De ønskede tilfaldelse til at »købe« resterne af sveskerne i bytte for to eskadroner tanks«.

De omtalte vragsstumper var det første bevis på eksistensen af et nyt hemmeligt tysk våben, V2-raketten. Hvilken andre våben var nået til prototype-stadiet i tyskernes arsenal? Kunne nogle af disse være anvendt senere i Sverige eller andetsteds til at støtte en endnu mere ambitiøs krigslist: simuleringen af en invasion fra rummet, hvis mål kunne være at forhindre en tredje verdenskrig ved at lede menneskehedens tanker hen mod en udenjordisk trussel og styrke troværdigheden af den antagelse, at en invasion fra rummet var nært forestående?

Selve tanken synes måske at være fantastisk, at være fuldstændig udenfor mulighedernes grænse i en normal verden styret af normale hjerner. Men verden anno 1945 kunne ikke ligefrem kaldes »normal«. Og hjernerne bag LCS — hjerner hos folk, som satanisteksperten Dennis Wheatley og EDB-geniet Alan Turing — var lige så højt hævet over det normale, som Skylab er hævet over en Piper Cub, Det var de hjerner, som havde taget Hitler ved næsten, slået og knækket ham. Mange af deres anordninger, (især deres superdatamater) fortsatte med at fungere efter krigens afslutning, som om intet var hændt. En sådan organisation var fuldt ud i stand til at udforme en opfølgning, som kunne sikre en fortsættelse af den skrøbelige fred, de netop havde vundet. Og der fandtes andre med tilsvarende evner.

En forfatter ved navn Bernard Newman har faktisk beskrevet et sådant scenarie i sin roman fra 1948 »The Flying Saucer«. Hans bog begynder med et møde mellem tre bemærkelsesværdige mænd: en fransk mesterspion, en amerikansk fysiker af nobelprisformat og en berømt forfatter. Mødet finder sted mod slutningen af 2. verdenskrig, mens de betragter ruinerne og fortvivlelsen omkring dem, og de beslutter, at endnu en verdensomspændende konflikt for enhver pris må forhindres. De bliver inspireret af en avisnotits, som lyder: »Mr Eden sagde i sin tale, at det synes at være en bedrøvelig kendsgerning, at verdens nationer kun er rigtigt forenet, når de står overfor en fælles trussel. Hvad vi virkelig havde

brug for, var et angreb fra Mars.« Andre Maurios, den franske forfatter, havde engang skrevet et satirisk essay med titlen »Det næste kapitel: Krigen mod Månen«, hvori han byggede på det samme tema. I Newman's roman indruller de tre mænd deres venner på forskellige områder for at forene verden mod en usynlig trussel fra det ydre rum.

Den samme idé dukker op i Leonard Lewin's »Report from Iron Mountain«, et snedigt fupnummer, som giver sig ud for at være en hemmelig rapport over muligheden for og ønskværdigheden af fred, hvori »en fastslået og anerkendt udenjordisk trussel« er opført blandt de mulige *alternative institutioner, der bør overvejes som erstatning for krigens ikke-militære funktioner*. Den genfindes også i Arthur Koestler's ikke succesrige men opfindsomme skuespil »The Twilight Bar«, hvor to rumvæsner, Alpha og Omega, meddeler, at de er kommet fra stjernerne for at udrydde menneskene og forberede jorden for nye indbyggere, medmindre menneskeheden kan finde lykke og fred indenfor et rimeligt tidsrum: tre dage.

Kan det være tilfældet, at nogen konstruerer en udenjordisk trussel? Tanken virker i sandhed horribel. Er den mindre troværdig end tanken om general George Patton i spidsen for et usynligt armékorps bevæbnet med opustelige tanks og indkvarteret i papkaserner? Og dog kommanderede Patton til sin store misfornøjelse engang en sådan fantomhær for at narre tyskerne til at forstærke deres forsvar i det nordlige Frankrig imens den rigtige invasion i Normandiet var under forberedelse.

Når England, USA og Sovjetunionen i fællesskab kunne planlægge og udføre et sådant verdensomspændende bedrag i de tidlige 1940'ere, kunne den samme mekanisme så ikke være i gang nu? Kun en lille del af vildledelsesmetoderne er blevet afsløret. De institutioner, der blev oprettet for at føre dem ud i livet, eksisterer stadig, med deres privilerede kommunikationskanaler, deres skjulte kilder til tilvejebringelse af information og kapital og deres rekrutteringsprocedurer. Svaret på spørgsmålet: Kunne en sådan international gruppe simulere, udnytte eller manipulere med UFOernes aktivitet? må nødvendigvis være et JA.

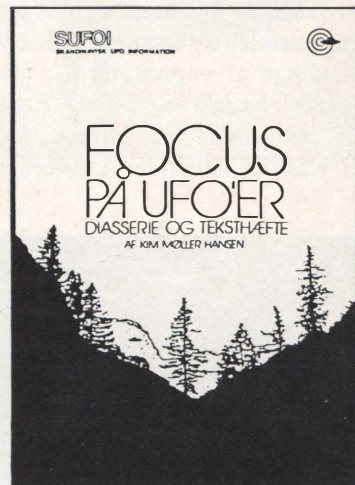
Det argument, at en sådan hemmelighed ikke kunne forblive hemmelig ret

Focus på UFO'er

Diasserie og teksthefte
Af Kim Møller Hansen

Mange af UFO-NYTs læsere har ved flere lejligheder givet udtryk for, at de var interesseret i at købe nogle af de UFO-fotos, der bringes i UFO-NYT. Nu er chancen her...!

Diasserien består af 36 dias (24x36 mm) og fortæller om udvalgte klassiske udenlandske og danske UFO-observationer og UFO-fotos samt giver en orientering om SUFOIs udforskning af UFO-fænomenerne. Diasserien »Focus på UFO'er« giver således en generel indføring i en del af problematikken omkring UFO-fænomenerne.

FOCUS PÅ UFO'ER sætter focus på:

- Kenneth Arnolds observation
- Project Blue Book
- UFO-klassikeren McMinnville 1950
- UFO-klassikeren Trindade, 1958
- UFO-klassikeren Socorro, 1964
- Saas-Fee, Schweiz 1975
- New Zealand 1978
- Argentina, 1980
- Pring-fotoet, 1981
- Computeranalyse af UFO-fotos
- Evald Hansen Maarup, 1970
- SUFOIs rapportindsamling
- Projekt UFO-DATA
- SUFOIs udadvendte aktiviteter

Tekstheftet er på 30 sider og indeholder foruden fyldige billedtekster med henvisninger også en omfattende litteraturliste, hvor man kan finde uddybende litteratur om emnet og dets mange spændende aspekter.

UFO-billederne i »Focus på UFO'er« er udvalgt af SUFOIs Fotoafdeling i nært samarbejde med SUFOIs Efterforskningsafdeling. De udvalgte fotos hører til blandt de mange tusinde formodede UFO-fotos, der er taget gennem årene verden over. SUFOI har et udbredt samarbejde med alle væsentlige udenlandske UFO-organisationer og har derfor kunnet fremskaffe veldokumenterede og pålidelig oplysninger om også de udenlandske fotos i serien.

I forhold til 1. udgave er der i denne udgave 9 helt nye dias, ligesom flere diastekster er forbedret eller helt omskrevet, litteraturlisten er uændret.

Underviser du på en skole, højskole eller et folkeuniversitet — eller har du tænkt dig at starte en studiekreds — eller vil du overraske venner og bekendte med et lille lysbilledforedrag om dette spændende emne ... ja, så er FOCUS PÅ UFO'ER lige sagen!

Prisen er kun kr. **220,-** + kr. 10,- (porto og ekspedition).

FOCUS PÅ UFO'er leveres nu i en praktisk mappe.

Bestilling foretages ved at indbetale beløbet til:

SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte, Giro 9 11 77 25

Mærk modtagerdelen »FOCUS PÅ UFO'ER«.

Oplaget er begrænset, og vi gør opmærksom på, at ekspeditionstiden kan være op til 3 uger, da vi ved mange bestillinger må forøge oplaget.

længe, er ikke holdbart. På trods af, at mit faglige felt er datalogi, havde jeg aldrig kendt til det fulde omfang af Alan Turing's storslåede bidrag, før jeg læste om det i Anthony Brown's bog. Jeg kendte kun Turing's teoretiske skrifter, og som de fleste indenfor min branche hoppede jeg på den historie, at »Turing apparatet« kun var et tankeeksperiment. Jeg vidste, det lagde spiren til udviklingen af datamater til almindelige anvendelser, men jeg vidste ikke, at adskillige af »apparaterne« faktisk var blevet bygget og havde fungeret under det meste af krigen. Kunne ufoer være et lignende »tankeeksperi-

ment«, indretninger, som man betragter som umulige drømmerier... indtil en af dem lander i ens baghave og stjæler ens hund? Det kunne de. Og Marsmændenes sammensværgelse ville forklare mange ting.

En MIG i forhallen

Denne første hypotese kunne forklare militærets tavshed omkring UFOer. Vildledelsesoperationer må beskyttes imod alle, også venligtsindede gruppers normale efterretningskanaler. Under krigen kendte kun Churchill, Roosevelt, Eisenhower og en håndfuld højtplacerede embedsmænd til aktivi-

teterne i LCS. De gik uden om alle andre, også den amerikanske Kongres og Parlamenterne. Selv lederne af venligtsindede magter, som general de Gaulle, og modstandsgrupperne blev rutinemæssigt udsat for manipulation som en del af vildledelsen, og blev ikke informeret om sagens rette sammenhæng. Hvis UFOerne er en del af en international list, hvis formål er at vildlede befolkningen, er det sandsynligt, at de fleste af USA's regerings efterretningsenheder samt de allierede landes efterretningsvæsener er blevet holdt udenfor eller har fået bestemt besked på at »holde sig væk«.

Bluebook — et led i vildledelsesplanen

Hypotesen kan også forklare de informationsaktiviteter, som skal skabe en facade og et dække, såsom Project Bluebook og University of Colorado-panelet, hvis kluntethed ikke kan forklares tilfredsstillende selv ud fra det militære bureaukratis standard.

Jeg kan huske, da jeg besøgte afdelingen for udenlandsk teknologi (the Foreign Technology Division) på Wright-Patterson Air Force Base. I forhallen hang et Sovjetisk MIG-jagerfly i loftet med hammer og segl på halen og det hele. Jeg fik ikke indtrykket af sjusket arbejde og overfladisk forvirring. Og alligevel blev behandlingen af Bluebook, hvor dokumenter gik tabt og sager blev fejlklassificeret, så groft forkludret, at disciplinære handlinger ville have været påkrævet i enhver anden sammenhæng. Selv klassificerede dokumenter »gik tabt«.

Rapporter om UFO-landinger fra pålidelige observatører, undertiden luftvåbnets eget personale, kunne ligge i flere uger uden at blive undersøgt. Men da der i Midtvesten blev rapporteret om en byge af lysende objekter, hoppede den samme mand, som sinkede Bluebook, major Quintanilla, ud af sengen klokken 4 om morgenen, beordrede området afspærret af luftvåbnets politi og overvågede en minutios undersøgelse af en hel skov, tomme for tomme, efter eventuelle vragrester. Det observerede objekt var et sovjetisk rumfartøj, som man havde ventet ville komme ind i atmosfæren over USA. At opsamle udenlandske satellitter var Quintanilla's hovedopgave i udlandsafdelingen. Det virkede som om han kun gav Project Bluebook sin opmærksomhed, når der ikke var nogle Sputniks at bekymre sig om.

Findes der liv på Jupiter?

Eller skal vi længere ud i solsystemet for at finde udenjordisk liv — til planeter i kredsløb om andre stjerner end vor sol? Har intelligensvæsener skabt vældige civilisationer på nogle af Mælkevejens milliarder af stjerner?

Disse og andre spændende spørgsmål vedrørende udenjordisk liv diskuteres i bogen...

Nils Mustelin:

LIV BLANDT MILLIARDER AF STJERNER — MENNESKETS SØGEN EFTER NABOER I MÆLKEVEJEN.

Den svenske udgave af bogen blev anmeldt i UFO-NYT nr. 1, 1980, af Ole J. Knudsen, der bl.a. skrev:

»Bogen er skrevet af den finske fysiker Nils Mustelin. Han er i sit hjemland kendt for en lang række artikler om astronomi, rumfart, ikke-jordisk liv, miljøbeskyttelse og musik; og bogen, han her har begået, må siges at være en af de bedre på området. Den henvender sig til mennesker, der ikke i forvejen kender noget til de berørte emneområder«.

Bogen består af tre hovedafsnit, der behandler det astronomiske grundlag, det biologiske grundlag og et afsluttende afsnit, hvor der fortælles om udførte eller planlagte forsøg på at søge efter liv i rummet.

Bogen er på 276 sider, rigt illustreret og er i stift bind. Tag med på en svimlende opdagelsesrejse gennem tid og rum — køb bogen til SUFOIs fordelagtige pris...

kun kr. 62,00 (excl. porto/forsendelse)

Bogen bestilles lettest ved at indbetale beløbet plus kr. 10,- (ekspedition/porto) til giro 9 11 77 25, SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. Skriv venligst »Liv blandt milliarder af stjerner« på modtagerdelen.

Det har altid været mig en gåde, at den officer, som stod for det yderst effektive, top-hemmelige fangstnet for satellitvragdele og den joviale mand, som strøede om sig med vittigheder om UFOer kunne være en og samme mand. Såfremt Bluebook var et dække over en vildledelsesplan, ville det forklare denne tilsyneladende selvmodsigelse. Det forekommer mig interessant, at major Quintanilla i 1964 skrev en tankevækkende artikel om UFOer for CIA's interne blad.

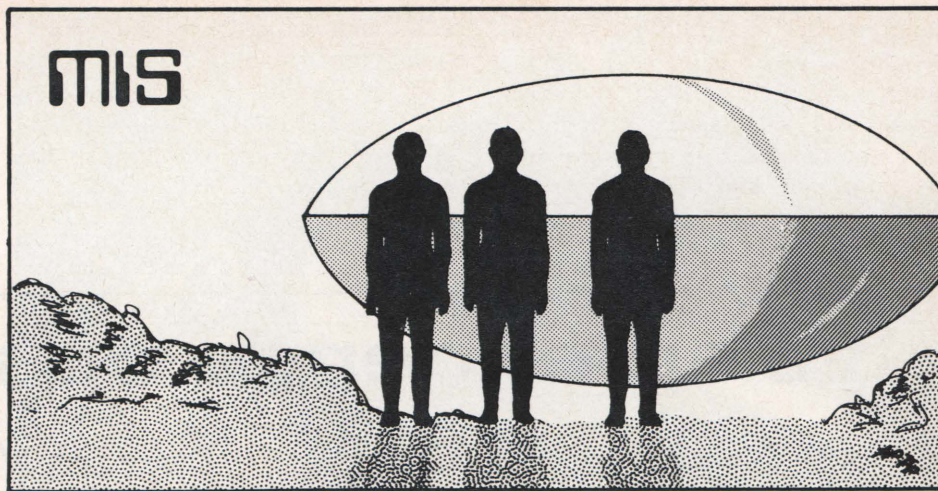
Endvidere ville hypotesen forklare den infiltration af civile UFO-grupper, der har fundet sted af personer med tilknytning til efterretningsverden. Organisationer, som NICAP og Center for UFO Studies (CUFOS) er lige så nødvendige for en vellykket vildledelse, som Project Bluebook og Condon Kommissionen, fordi de kan forplumre problemerne, give entusiasternes mulighed for at få afløb og gøre det muligt for manipulatorerne at holde kontrol med deres egne fremskridt.

Den tidligere chef for CIA, admiral Hillenkoeter, udtalte engang: »Det er af yderste vigtighed, at vi finder ud af, hvad UFOer er og hvor de kommer fra«, og sluttede sig så til bestyrelsen af NICAP, hvor han kunne have haft den opgave at tilføre vildledelsesstrategien troværdighed ved med fuldt overlæg at fremhæve teorien om »de udenjordske«. Blandt NICAP's ledere var også mindst tre kendte efterretningsfolk: Bernard Corvalho, Nicholas de Roche-fort og oberst Joseph Ryan.

Ufolandinger og kontaktpersoner

Hvad med de hyppige UFO-landinger? Hvis vi går ud fra, at nærkontakttilfældene kun iværksættes, når der er vidner til stede, som kan observere og rapportere dem, har vi ikke så stort et antal tilfælde at skulle forklare. At frembringe en gennemsnitssag er et spørgsmål om frembringelse af special effects, og i høj grad indenfor Hollywood's muligheder.

»Marsmændenes sammensværgelse« forklarer faktisk også mange andre bizarre aspekter af UFO-problemet, bl.a. kontaktpersonernes opførsel, eftersom de kan være anbragt i deres rolle for at sprede påståede udenjordske budskaber i mange lande. George Adamski gav fire forskere for den amerikanske regering æren for at have startet hans løbebane som ambassadør for »The Space Brothers« (Rum-

Ill.: Henrik Pedersen.

brødrene). De kom fra Point Noma Noval Electronics Laboratory nær San Diego og fra et tilsvarende sted i Pasadena. Det hævdes, at de spurgte ham, om han ville »samarbejde i et fælles forsøg på at få fotografier af det mærkelige fartøj, som bevægede sig igennem rummet«. Adamski's vigtigste støtte i udlandet var en tidligere efterretningsofficer i den engelske hær med en ingeniøruddannelse fra Cambridge — som nu bor i Mexico. Og ifølge en mand, som husede Adamski under hans rundrejse i Australien, rejste han med et pas, som gav ham specielle privilegier.

Skeptikernes rolle

De mere fremtalende skeptikeres aktivitet ville blive forklaret af en sådan hypotese. Den største risiko for en vildledelsesplan ville være at blive afsløret af kvalificerede videnskabsmænd, som seriøst og kritisk undersøgte UFO-bevismaterialet. Hvad nu, hvis de opdagede, at fænomenet helt igennem var frembragt af menneskelige fupnumre? Alt, hvad der behøves, for at forhindre en sådan videnskabelig efterforskning i at blive iværksat, er at opretholde et vist skær af latterlighed omkring hele fænomenet. Dette vil det være let for nogle få videnskabelige skribenter at gøre under dække af »humanisme« eller »rationalisme«. Der vil blive sat lighedstegn mellem UFO-forskning og »falsk videnskab«, hvilket vil sætte dette emne i et dårligt lys, som kan være skæbnesvangert for enhver uafhængig videnskabsmand, der forbindes hermed. Hvis der bliver manipuleret med de troende, kan der manipuleres med skeptikerne på samme måde. Jeg vil foreslå, at de efterforskere, som går op i deres hverv, tager noget tid fra deres endeløse UFO-

jagt til at kigge på de udtalte skeptikers baggrund, forbindelser og motiveringer, for at finde tegn på en sådan påvirkning.

Der er forskellige magasiner i USA, som ser det som deres opgave at få sandheden frem. De afslører systematisk uidentificerede flyvende objekter og kvægmishandlinger som medieskabte fupnumre i stil med Bermuda Trekanten. I disse magasiners redaktioner og i de grupper, som udgiver dem, findes folk, som kan have forbindelse med efterretningsorganisationer og med forskellige okkulte og politiske organisationer. Det kan lade sig gøre at opdage disse forbindelser, men kun hvis man har brugt meget tid på at kigge bag kulisserne. De fleste almindelige læsere vil kun se en gruppe mænd med stor prestige, der forsvare videnskaben mod den irrationelle tro på UFOer »og andre latterlige emner«.

I akademiske kredse er det risikabelt for ens karriere at blive sat i forbindelse med et tilsyneladende latterligt emne. Ingen ambitiøs ung videnskabsmand vil risikere at blive gjort til grin i Scientific American eller New Scientist, for bare at nævne to respekterede udgivelser, hvis redaktører har afvejet fra den accepterede videnskabelige fremgangsmåde for at latterliggøre problemet. Denne latterliggørelse er af væsentlig betydning for at holde videnskabens opmærksomhed væk, indtil ophavs-mændene til manipulationen har opnået deres politiske mål. Den påstand at »Turing apparatet« kun var et tanke-spind, var et lignende kneb.

— fortsættes side 63

Nye spændende opsendelser

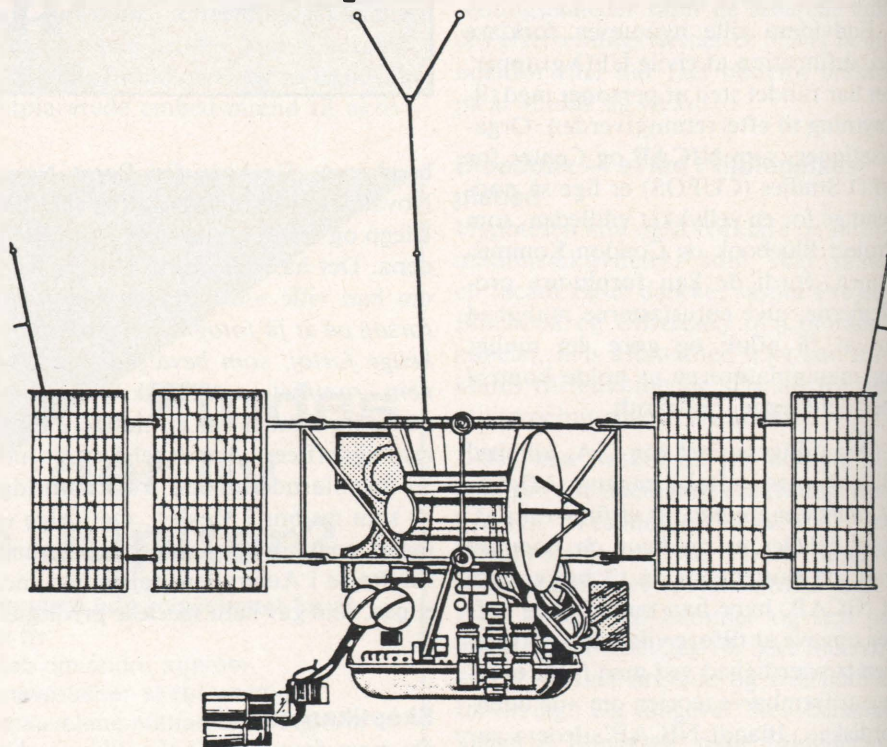
Ved Tommy Christensen

Sonder til Venus og Halleys komet

I december 1984 opsendte Sovjet to Vega rumsonder, der både skal udforske Venus og senere opnå rendezvous med den berømte komet Halley. På deres vej til Halley passerer Vega 1 og 2 Venus i en afstand af 20.000 km. I midten af juni 1985, når sonderne befinder sig nær den hvide planet, vil der blive affyret en landekapsel fra hver Vega. Under nedfarten gennem den tætte Venusatmosfære, vil kapslerne udsende en målesonde udviklet af franske teknikere, og et par balloner sørger for at udstyret bliver længe i skylaget.

De to målesonder vil svæve omkring 20 km over Venus' overflade, og det er planlagt, at de skal bevæge sig 7000 km rundt om ækvator over en periode på 2 dage. Sonderne indeholder instrumenter til målinger af temperaturen, det atmosfæriske tryk, vindenes hastig-

hed, skyernes natur og hyppigheden af lynfænomener. De franske data bliver, om alt går vel, transmitteret direkte til mange af Jordens modtagerstationer, derunder NASA's Deep Sky Network.

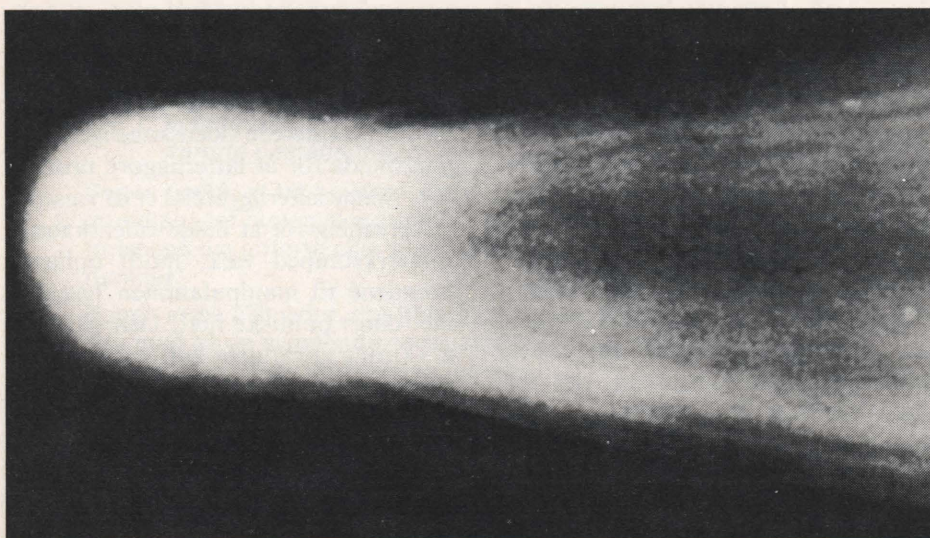
Vega rumsonderne vil »møde« Halley's komet med en hastighed på 280 km/sek.

Den sovjetiske geokemiker Yuriy Surkov har meddelt, at de to landekapsler skal komme ned på Venus' natside, og de vil derfor ikke medbringe kameraer i lighed med Venera 15 og 16, der jo leverede de første farvebilleder fra planetens overflade.

Derimod indeholder de meget avancerede instrumenter til analyser af atmosfæren og overfladen, som i høj grad vil overflødiggøre det visuelle indtryk.

Prøveboringer

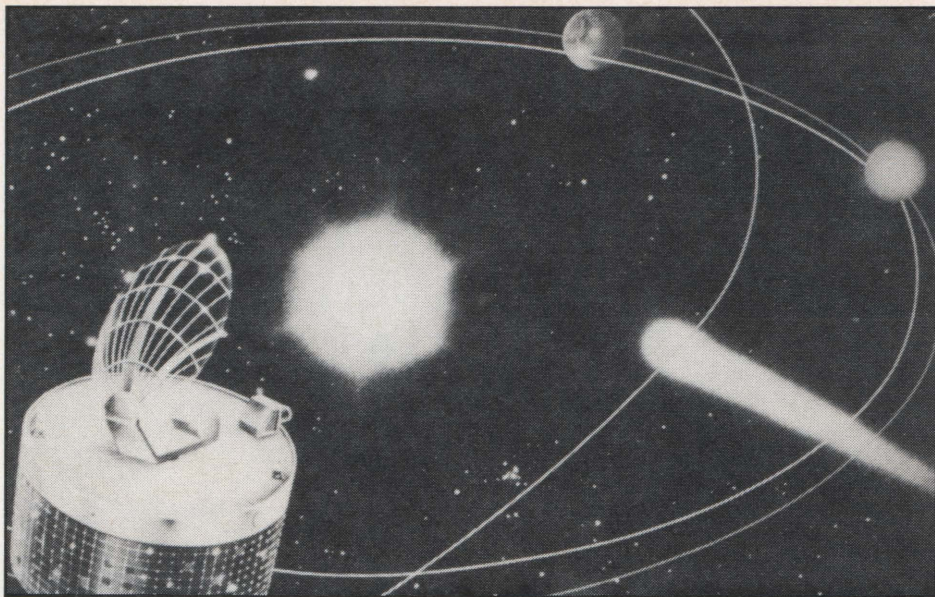
Landekapslerne har også udstyr til at foretage boringer i Venusoverfladens vulkanske lava. Efter modtagelsen af en prøveboring, vil røntgen- og gammapektrometre bestemme Venusjordens struktur og bestanddele. Andre instrumenter vil måle temperaturen, det atmosfæriske tryk, vind og tilstedeværelsen af vanddamp ved overfladen.

Halley's komet. Billedet stammer fra 1910.

Selvom Sovjet for nylig har besluttet at starte nye missioner til det ydre solsystem, vidner de avancerede Venera og Vega-sonder om, at Venus længe har været udset til intensive studier. De amerikanske kolleger bifalder denne udvikling, for der er ingen tvivl om, at missioner til Venus' ugæstfrie verden ikke er nogen let opgave. Russerne har imidlertid lært at tage højde for disse forhold. Så længe russerne vil sende sonder til Venus, er amerikanerne også interesseret i at kende resultaterne og til gengæld udveksle andre informationer. Vi må for videnskabens og vores egen nysgerrigheds skyld håbe, at dette samarbejde vil blive ved med at eksistere i lang tid fremover.

Sky & Telescope 2-6 1985.

En tegners opfattelse af den japanske rumsonde Planet-A's møde med Halley's komet.

Hele 4 kometsonder

Gennem de sidste år har der i USA været nogen frustration over, at NASA ikke fremstiller og opsender en sonde til Halley's komet. Vi behøver dog ikke at undvære spændende informationer fra rummet, når den periodiske komet bevæger sig gennem det indre solsystem. 3 nationer har planlagt at opsende 4 kometsonder, der vil udnytte den enestående chance for at studere en komet med forholdsvis lang omløbstid (76 år) på meget nært hold.

Som nævnt her, har Sovjet allerede i slutningen af 1984 opsendt Vega 1 og 2, der efter et kort besøg hos Venus i midten af juni i år, skulle nå Halley's komet i marts 1986. Det er planlagt, at de skal passere forbi kometens kerne i en afstand på kun 10.000 km.

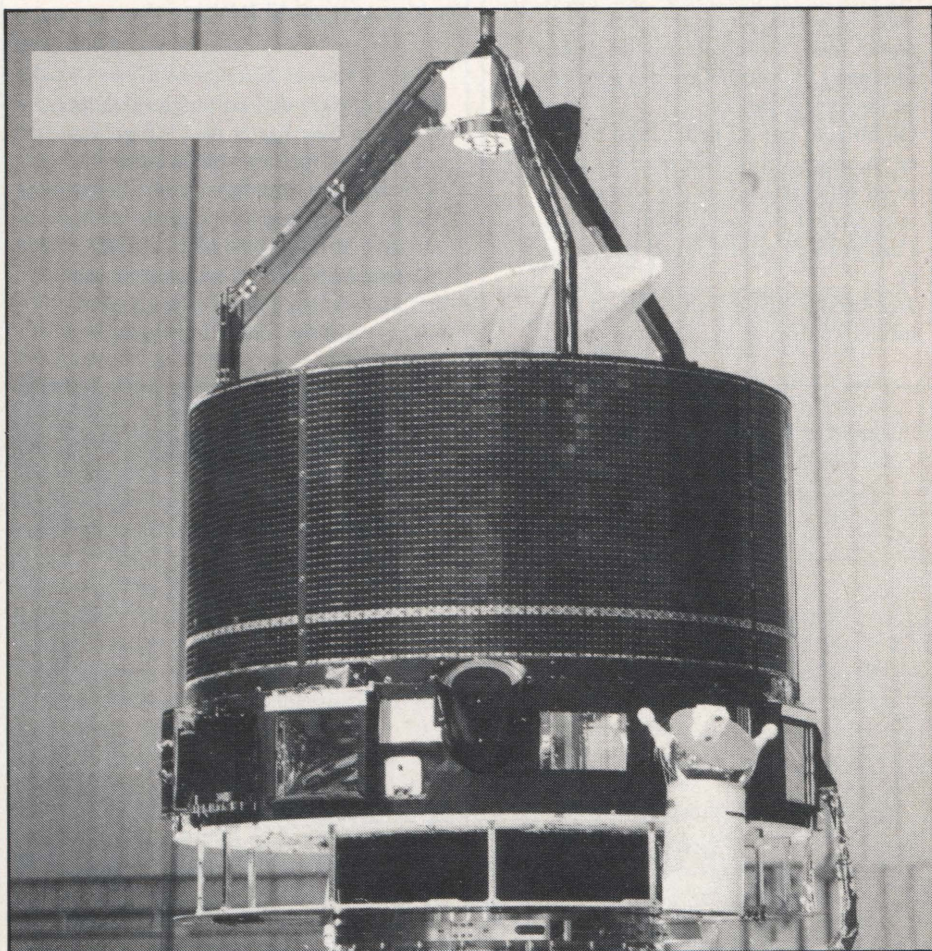
To andre rumfartøjer vil ankomme omkring en uge senere. Det er Giotto, hvor en opsendelse er planlagt af den europæiske rumfarts organisation ESA i juli. Når vi tænker på Danmarks lange tradition for astronomi, er det ganske rart, at en vigtig, delvis dansk indsats også gøres den dag i dag.

Et land, som vi måske ikke umiddelbart forbinder med rumfart, er Japan. Med den højteknologiske udvikling har Japan gennemgået i de sidste årtier, er det dog meget naturligt, at denne nation har påbegyndt et rumfartsprogram. Japans første rummis-

sion er således den 4. sonde, der opnår rendezvous med Halleys komet. De har, med deres sans for det dramatiske, kaldt sonden for Planet A, og den vil have lift-off i august 1985.

TC - Sky & Telescope.

I næste nummer af UFO-NYT vil vi se nærmere på de interessante nye planer, Sovjet har fremsat for udforskningen af solsystemet gennem de næste 5 år. Der vil bl.a. blive tale om den første mission til en asteroide. □

ESA kometsonden Giotto er opsendt i juli med kurs mod Halley's komet.

Kort fortalt

Under denne overskrift bringes løst og fast - herunder også avisnotitser, som vi ikke altid har haft mulighed for at undersøge nærmere. red.

UFO-modellen fra San Francisco

Da Joe Kerska den 10. oktober 1956 tog et UFO-billede ved Twin Peaks, San Francisco, havde han nok ikke regnet med, at hans foto ville gå igen i mange UFO-publikationer gennem en længere årrække. Og billedet har da heller ikke fortjent en så lang levetid. Når man ser nærmere på objektets udseende, virker det ikke særligt overbevisende. Det ligner i høj grad en model, hvad det da også er. Joe Kerska havde fremstillet en lille model i balsatræ ca. 12 tommer i dia-

Den californiske UFO-forsker Paul C. Cerny fremviser Joe Kerska's balsatræ model, der blev anvendt til falskneriet.

meter og givet den en omgang maling. Modellen blev kastet op i luften, og et nyt UFO-foto var fabrikeret. Formålet med denne svindel var i grunden blot at demonstrere, hvor let man kan lave et UFO-billede. Allerede kort efter fremkomsten var den amerikanske UFO organisation NICAP fremme med en melding om,

Ved pilen ses »det ekstra objekt«, som kunne ses på Joe Kerska's billede. Sandsynligheden taler for enten et luftskib af »Goodyear«-typen eller et vandtårn på den modsatte bakkekam.

Foto taget af Joe Kerska den 10. oktober 1956, Twin Peaks, San Francisco.

at billedet mest lignede en model. Mange var enige, men henledte samtidig opmærksomheden på, at der lige over den modsatte bakkekam under objektet var et ekstra objekt at se. Et objekt som man ikke kunne være i tvivl om var meget langt borte. I en del år trøstede visse UFO-bevægelser sig med, at nok var der taget et falsk UFO-billede, men fotografen havde været så »uheldig«, at han havde fået »et ægte objekt« med på billedet. Først fornylig har vi set den balsatræmodel, som Joe Kerska anvendte. Den californiske UFO-forsker Paul C. Cerny har gravet i sagen, og i den amerikanske UFO-organisation MUFON's Symposium Proceedings for 1983 ses

Paul C. Cerny stående med modellen i hånden.

Det er ikke et foto, som vi indenfor SUFOI har anvendt eller lagt vægt på i de sidste 25 år, men det er altid glimrende at få sat tingene på plads. Da modellen så at sige er til at tage og føle på, er det på tide, at alle billedbureauer verden rundt får fjernet billedet fra arkiverne. Det må vist være i alles interesse.

Ole Henningsen.

Meteorit eller det rene gas?

Den voldsomme eksplosion, som fandt sted den 30. juni 1908 i den tætte tajga nær den lille bebyggelse Vanavar, er hidtil blevet tilskrevet den såkaldte Tunguska-meteorits nedslag. Men måske var det noget helt andet — en eksplosion af almindelig naturgas? Denne hypotese er for nylig fremsat af en sibirisk forsker, D. Timofejev. Han forestiller sig, at det krater, som findes på stedet for det formodede nedslag, kan være dannet i jordskorpens ved tektoniske processer. Hvis det er tilfældet, og der under stedet har ligget en gaslomme, kan gassen være presset op i atmosfæren. Til en eksplosion af den styrke, der her er tale om, behøvedes en gasmængde på mellem 0,25 og 2,5 milliarder kubikmeter gas. Ifølge hypotesen er gasskyen passeret gennem en tordenfront, hvorved der er fremkaldt en stikflamme eller ildkugle. I terrænkedlen, hvor gaskoncentrationen har været størst, er et vældigt bål flammt op, og eksplosionen har væltet millioner af træer og mærket tajgaen for lange tider.

Kilde:

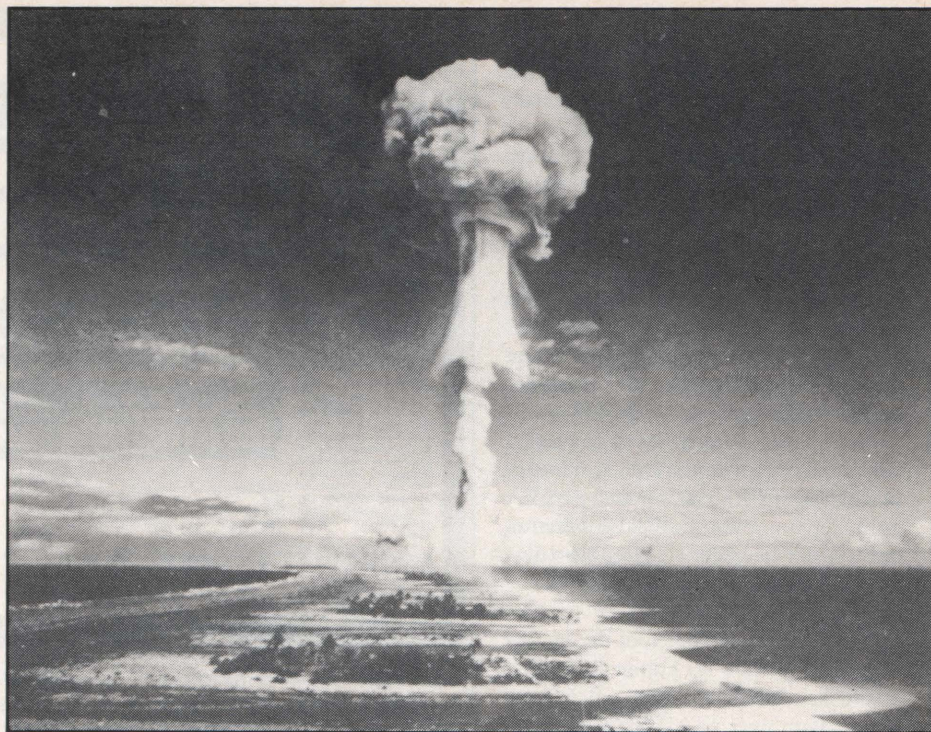
*Fakta om Sovjetunionen nr. 2, 1985.
/KMH*

Mystisk paddehattesky

Det var et usædvanligt syn der mødte besætningen på et passagerfly (flyvning 036) fra Japan Air Lines den 9. april 1984, da flyet var på vej fra Japan til Alaska.

270 km fra den japanske kyst opdagede man en kæmpemæssig paddehattesky, der rejste sig i en højde af 18 km og med en diameter på 320 km. Skyen gjorde så stærkt et indtryk på besætningen, at man udsendte MAY-DAY og tog iltmasker på. Paddehatteskyen blev også iagttaget fra 2 andre passagerfly og lignede mest af alt den karakteristiske sky i forbindelse med en atombombesprængning.

Iflg. tidsskriftet New Scientist blev paddehatteskyen først iagttaget i 4 kms

højde, og i løbet af 2 minutter rejste skyen sig til en højde af 18 km.

Først troede man, at det drejede sig om en eksplosion ombord på en atombevæbnet ubåd. Denne opfattelse måtte man hurtigt ændre, da støvpartikler indsamlet af en japansk Phantom jagerbomber ikke viste tegn på radioaktivitet. Der sås heller ikke nogen eksplosion.

Men hvad var så egentlig forklaringen? Ja, dette slås de videnskabelige eksperter stadig om.

Amerikanerne Chang og Burnetti har i tidsskriftet Nature udkastet den teori, at et stort meteor med stor fart er faldet ned gennem jordens atmosfære og er eksploderet ved kontakten med en stor skyformation. Den udviklede varme skulle så have befordret store samlinger af vanddamp op i atmosfæren med den beskrevne paddehatteskyform.

En anden nærliggende teori er, at der har været tale om et voldsomt undersøisk vulkanudbrud, der har sendt de store støvmasser op gennem atmosfæren. Denne teori lider dog under den kendsgerning, at der er 1500 km til den nærmeste undersøiske vulkan, Kaitoku Seamount, der ganske vist har været i udbrud i marts 1984 og havde et højdepunkt i disse udbrud omkring 8 og 9. april 1984.

Disse ting er blevet undersøgt af Daniel Walker, Charles McCreery og Firmin Oliviera fra Hawaii Institute of Geophysics. Deres undersøgelser af den vulkanske aktivitet sammenholdt med vindforhold og resultater fra undersøiske lytteudstyr har fået dem til at udtale, at såfremt et undersøisk vulkanudbrud skulle være årsagen til den ob-

serverede paddehattesky, var dette kun muligt ved en kombination af omstændigheder så ejendommelige, at de syntes umulige.

Forskernes konklusion var derfor, at den mystiske sky var forårsaget enten af en menneskeskabt eksplosion i atmosfæren eller af et hidtil ukendt naturfænomen. Mysteriet er om muligt derfor nu endnu større end ved observationen — i april 1984.

En anden tildragelse, der som mysterium ligner lidt efter denne begivenhed, fandt sted den 22. september 1979, da den amerikanske Vela-satellit ud på de små timer registrerede to kortvarige lysglimt et eller andet sted ud for den sydafrikanske kyst.

Debatten om denne tildragelse har også været stor i militære efterretningskredse, hvor mange hælder til den anskuelse, at eksplosionerne var led i fælles sydafrikansk-israelske kernevåbenforsøg. Tildragelsen er udførligt behandlet i en artikel i UFO-NYT nr. 4/1982.

Ole Henningsen

Kunstige UFOer

Brown Mountain i North Carolina, USA, har i mange år været berømt for sine gådefulde nattelys. I de senere år har der været udført forsøg for at afdække årsagerne til disse lys, deriblandt af The Enigma Project og ORION.

I maj 1977 placerede ORION en meget kraftig lyskilde ved Lenoir, der befinder sig ca. 35 km øst for Brown Mountain. Samtidig samlede der sig en gruppe observatører på hovedvej 181, der befinder sig 5 km vest for bjerget.

Det er det foretrukne sted til at obser-

vere nattelysene. Selve bjerget, Brown Mountain, lå imellem det kraftige lys og observatorerne. Da det kraftige lys blev tændt, så observatorerne en orange-rød kugle, der svævede adskillige grader over bjergryggen. Konklusion: De fleste af de såkaldte Brown Mountain lys, specielt dem, der ses over bjergryggen, er i virkeligheden refleksioner fra det naturlige lys.

De *rigtige* Brown Mountain lys svæver mellem træerne et pænt stykke under bjergryggen. Disse lys er meget sjældne. De starter typisk som et klart lysende blåhvidt eller gult lys, som i løbet af 2-10 sekunder ændrer sig til et svagt rødt lys og forsvinder. Den vandrette bevægelse er ofte kun omkring en grad, selvom ældre rapporter beretter om lys, der bevæger sig over større strækninger så hurtigt, at man ikke kan følge efter dem.

ORION har undersøgt, om de »ægte« Brown Mountain lys kunne skyldes seismiske aktiviteter. Man udløste små sprængladninger på bjerget i 1981, men ingen kunstige lys blev observeret. *INFO Journal*, januar/februar 1984. /pa.

Politifolk så ufo over Østersøen

Det var et usædvanligt syn, der mødte politiassistent L. Prier Jensen fra politistationen ved Rødby Færge i Rødbyhavn på Lollands sydkyst, da han tirsdag eftermiddag den 21. maj rettede prismekikkerten mod luft rummet over Østersøen. Han fik øje på en sort, glinsende, aflang genstand, der nærmest havde form som en cigar. Meldingen om genstanden var indgået til politistationen i Rødby, der straks rapporterede videre til stationen ved Rødby Færge. På dette tidspunkt, kl. 13.40, var genstanden blevet iagttaget i nogen tid af nogle drenge i Rødbyhavn.

Da politiassistent Prier Jensen iagttog genstanden i sin prismekikkert, skønnede han, at genstandens længde var ca. 2-3 meter, og at den var ca. 2 km ude over Østersøen. Højden var det mere vanskeligt for ham at bedømme.

Den pågældende dag var der en større NATO-flyveøvelse i gang over Danmark. Da genstanden måske kunne genere flytrafikken, underrettede man straks Flyvertaktisk Kommando i Karup.

Vagthavende i Karup afviste, at det observerede havde noget at gøre med flyveøvelsen, men turde ikke spå om, hvad det kunne være. Han gjorde dog samtidig opmærksom på, at det ofte sker, at tørre vinde kan løfte noget op i luften. Ingen overflyvende pi-

Politifolk så UFO over Østersøen

RØDBYHAVN • Politibetjentene ved stationen i Rødbyhavn observerede i går eftermiddag en mystisk flyvende genstand ca. 2 kilometer ude over Østersøen. Anmeldelsen var kommet til stationen i Rødby, der straks underrettede politistationen i Rødbyhavn.

»Jeg så den tydeligt i kikkerten. Den var sort og glinsende, og havde nærmest form som en cigar. Forstillede politiassistent Prier Jensen. Han skænkter, at

DEN VAR SORT OG GLINSENDE, OG HAVDE FORM SOM EN CIGAR

genstanden var ca. 2 meter

lang. Flyvestation Karup blev underrettet, og her var vagthavende ikke spå om, hvad det kan være.

»Men det sker ofte, at tørre vinde kan løfte noget op i luften.

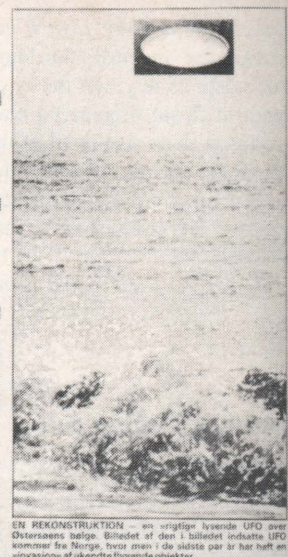
Under alle omstændigheder havde »gæsterne«

noget med gårdagens flyveøvelse at gøre, og her kan jet-propellerne, der overfløj området, eller selvvernet ved Langeland, har det noget.

Vagthavende afviser ligeledes, at der kan være tale om en ballon med måleudstyr, fordi de normalt er lyse.

I Rødbyhavn undrede politibetjentene sig bl.a. over, at genstanden drev mod vest - mod vinden.

Politistationstjeneste Toge Møller fra stationen i Rødby, gennemkørte strækningen fra Rødbyhavn til Kransbø, for at holde udkik, men på det tidspunkt var »gæsterne«

EN REKONSTRUKTION - en »rigtige« lysende UFO over Østersøens bølge. Billedet af den i billedet indfattede UFO kommer fra Norge, hvor man i de sidste par år har haft en »invasjon« af ukendte flyvende objekter.

Dagbladet NY DAG havde den 22. maj 1985 de store overskrifter fremme på forsiden, da man omtalte observationen af den cigarformede sorte genstand over Østersøen. Artiklen var illustreret med et rekonstrueret billede. Det viste ganske rigtigt Østersøens bølger, men ovenover havde man indsat et klip fra et amerikansk UFO-foto af »arkitekt-lampetypen«, hvilket nok burde være undgået.

loter eller søværnet ved Langeland havde observeret noget usædvanligt, og vagthavende i Karup afviste ligeledes, at der kunne være tale om en ballon med måleudstyr.

Da genstanden ikke længere kunne iagttages fra Rødbyhavn, gennemkørte politiassistent Tage Møller, Rødby, strækningen fra Rødbyhavn til Kransbø ca. 8-10 km vest for Rødbyhavn. Det lykkedes ham dog ikke at få genstanden at se.

Via døgnrapporten på politistationen nåede oplysningerne om observationen frem til dagspressen, hvor det lokale dagblad NY DAG bragte en stort

opsat artikel på forsiden den 22. maj 1985 om iagttagelsen af den mystiske genstand. Dagen efter havde også Ekstrabladet en omtale af sagen, dog i ret ironiske vendinger hvad politiets indsats angik. Hertil skal tilføjes, at der absolut ingen grund var til at klandre politiet for dets optræden i denne sag, tværtimod. Man gjorde kun, hvad der var helt korrekt, nemlig underrettede luftfartsmyndighederne i forbindelse med den igangværende flyveøvelse. SUFOIs kontakter til lokale flyvepladser i Nakskov og Maribo samt kystvagten ved Albuen vest for Nak-

skov godtgjorde hurtigt, at de lokale vind- og vejrforhold var i overensstemmelse med, at genstanden kunne være en eller anden form for ballon, der bevægede sig afsted i vindretningen.

Efter yderligere at have talt med implicerede politifolk, herunder også politiassistent L. Prier Jensen og hørt hans personlige beretning om bl.a. størrelsesforholdene og bevægelsesmønstret, er der ikke længere nogen tvivl om, at det observerede objekt er en såkaldt »Solar-Zeppelin«.

En »Solar-Zeppelin« er nærmest at sammenligne med en lang pose, fremstillet af tyndt, sort plasticfolie.

Den er 3 meter lang og har et tværsnit på ca. 50 cm. Den er fremstillet i Vesttyskland og koster DM 5,80.

Når denne pose er fyldt med luft, ligner den en lang, sort pølse.

Hvis posen lægges i solen, vil denne opvarme luften i posen, der derefter vil stige til vejrs. Den vil holde sig svævende i luften i en eller anden højde, hvor der er ligevægt med de omgivende luftlag.

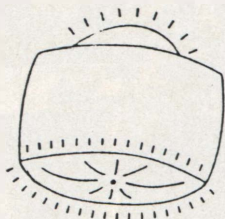
Jeg har selv et eksemplar af en sådan »Solar-Zeppelin« liggende, som jeg har eksperimenteret med adskillige gange. Jeg fik den foræret af Hans Jürgen Köhler fra den tyske UFO-organisation CENAP.

I vesttyskland har »Solar-Zeppelinere« ofte været årsag til UFO-observationer. Tilsyneladende er det et af de første tilfælde, hvor et sådant stykke legetøj har været årsag til en UFO-iagttagelse i Danmark.

Ole Henningsen.

UFO over Juleøen

Skibet Baron Pentland var på vej væk fra Juleøen den 20. januar 1983, da man hørte en rapport fra radiostationen

på øen. Rapporten beskrev et objekt, der var blevet set højt på himlen vest for øen. Besætningen fik også øje på objektet med kikkert, og de troede, at der var satellitten Cosmos 1402. Men det kunne det ikke være, da det var en dag for tidligt og da objektet ikke bevægede sig hurtigt nok. Faktisk var det tilsyneladende stillestående. Man overvejede så, om det kunne

være en vejrballon, men udseendet var anderledes end nogen anden vejrballon, som vidnerne havde set.

Objektet havde en kort og tyk cylindrisk form. Bunden syntes at være svagt oplyst og havde en lyseblå farve. Overdelen var næsten usynlig, selv set gennem kikkert. Det øverste »lys« lignede en kuppel oven på hoveddelen og lyset var meget klart. Ved at støtte kikkerten mod en dørkarm fik man et tydeligere billede af objektet, og der så ud til at være mørke linier i bunden af det.

Marine Observer, 54:27, 1984.
/pa.

Ukendt brændende masse

Klokken 20.30 den 11. marts 1984 var David Thompson på vej hjem i Duncan, USA. Pludselig så han en brændende masse på størrelse med en fodbold højt over træerne. Det faldt ned på vejen kun 70 meter fra ham. Det lød som en lypære, der springer, og massen brændte i 3 sekunder.

Da David Thompson kom nærmere, sydede det stadig, sandsynligvis fordi vejen var våd. Substansen stivnede hurtigt, men prøver af den blev skrabet af asfalten. Det viste sig at være en luftløs, sten-lignende substans.

I løbet af natten, hvor prøven befandt sig udendørs, blev det blødt og så ud til at smelte. Prøver blev sendt til Victoria til analyse.

Cowichan Leader, 15. marts 1984.
/pa.

Hallucinationer hos gidsler

I litteraturen findes en række tilfælde beskrevet, hvor gidsler af en eller anden art har haft hallucinationer. Man har undersøgt 30 tilfælde som involverede 31 gidsler, deriblandt krigsfanger, ofre for voldtægt, kidnappede, ofre for terrorisme, røveri-gidsler og »UFO bortførte«.

Ofrene blev inddelt efter tilstedeværelsen af isolation, syns-berøvelse, begrænsninger i bevægelses-muligheder, fysisk overlast og trusler på livet. For 8 ofre var disse omstændigheder tilstrækkelige til at producere visuelle hallucinationer, der strakte sig lige fra simple geometriske figurer til komplekse hukommelses-billeder. De øvrige 23 ofre, der ikke oplevede isolation og trusler på livet, havde ikke haft hallucinationer.

Et typisk tilfælde involverede en 18-årig kvindelig studerende, som blev kidnappet og holdt som gidsel. Hun blev bagbundet, bundet for øjnene og nægtet føde, vand og toiletfaciliteter, samt med mellemrum truet på livet. Hun så

uklare lysglimt for øjnene og små dyr og insekter i udkanten af synsfeltet. Efterhånden som hun blev overfølsom, hørte hun mærkelige lyde og hvisken. Da hun hørte kraftige lyde, troede hun, at hendes kidnappere kom for at dræbe hende. På dette tidspunkt var det, som om hele hendes liv passerede forbi som en lysbilledserie. I virkeligheden stammede lydende fra politiet, der kom for at redde hende.

Nogle af ofrene havde tunnel-oplevelser, som også kendes fra nær-døds-oplevelser. Disse tilsyneladende »indbyggede« billeder kan have relation til UFOer og monster-oplevelser.

Journal of Nervous and Mental Disease, 172:264, 1984. Science Frontiers, nr. 34, juli/august 1984.
/pa.

AVISAND?

Fra Erik Eggert Hansen i Frederiksberg har vi modtaget følgende:

»Vedlagt fremsendes en artikel, som var at læse i 'Søndagsavisen /4 City' den 19. maj 1985.

Kan det lade sig gøre at få en kommentar om artiklen i Deres udmærkede blad UFO-NYT, som jeg for nylig er begyndt at abonnere på.

Jeg håber at se Deres kommentar, idet jeg står meget skeptisk overfor artiklen.«

SUFOI har skrevet til artiklens ophavsmand, journalist Peter Schmidt, men har intet svar modtaget endnu. Kender andre af UFO-NYTs læsere noget til denne fantastiske beretning, som man helt naturligt må forholde sig skeptisk til? Eller til forfatteren Joseph Alster?

/KMH

NØDLANDEDE UFONAUTER

Læserkommentarer

Ved Ole Henningsen

Artiklen om »Nødlandede ufonauter?« i UFO-NYT nr. 2/85 bevirkede flere reaktioner fra læserne.

Jørgen Nielsen fra Århus giver denne kommentar:

I UFO-NYT nr. 2/1985 efterlyser I læsernes vurdering af billederne af nedstyrtede ufo-nauter.

Jeg vil gerne give mit bidrag dertil. Til oplysning kan jeg da oplyse, at jeg gennem de sidste 10 år har læst hundredevis af ufo-beretninger og artikler om emnet, ligesom jeg har interesseret mig for fly siden barndommen, og det er ud fra den viden, jeg har lavet min vurdering.

Jeg må ærligt tilstå, at jeg ikke tror på, at billederne forestiller noget som er fremstillet af intelligenser fra fremmede verdener, tværtimod!

Billederne skulle være ca. 30 år gamle står der, og det skal nok passe, for den gang var det jo almindeligt at bygge et fly-skrog op over en rørkonstruktion, præcis som det ses på billedet side 21.

Jeg vedlægger en skitse der, hvis den lægges over billedet, viser de ting, jeg har tegnet ind, og som jeg har hæftet mig ved.

- 1. Det omtalte brillestel, som næsten ikke kan være andet.
- 2. Isolerede ledninger! – Hvis vi tænker på udviklingen gennem de sidste 30 år, jeg tænker på elektronikken, så er der efterhånden ikke mange ledninger tilbage, hverken i tv, radioer, computere eller andre moderne ting, så hvis en fjern civilisation er i stand til at

rejse hertil, er den sikkert også hundrede af år længere fremme i udviklingen end os, og mon ikke de så for længe siden er holdt op med at bruge ledninger?

- 3 + 6. Helst sikkert ganske almindelige jordiske skruer. Jeg kan ikke få mig selv til at tro, at en fremskreden civilisation ville bygge deres interplanetariske rumskibe op

om en sammensvejet rørkonstruktion, og så oven i købet skruet sammen.

- 5. Det ligner også en skrue.
- 4. Jeg ved ikke, hvad det er, men set gennem et forstørrelsesglas, vil jeg påstå, at man kan se tallene 322?

Min konklusion af billedet på side 21 er, at det må være noget af vraget

fra et datidigt fly, eller et mislykket raketekspériment. Og hvad besætningsmedlemmet angår, er det svært at se, om det har været et menneske eller en abe. Selvom det er sjældent man ser en abe med briller.

Billedet på side 19 er umuligt at vurdere, da det er taget i mørke. Det gør det vanskeligt at se nogen detaljer ordentligt.

Fotografiet fra Tyskland på side 42 har vi jo set flere gange, og hvad det er nogen har fotograferet er bestemt svært at sige, men at det skulle være en barberet abe tror jeg nu ikke, for armene og benenes længde i forhold til kroppen, svarer ikke helt til en abes. Det minder mest om et lille menneske.

Det var i korthed min vurdering af billederne.

Med venlig hilsen,
Jørgen Nielsen, Århus N.

Vi blev også kontaktet af flymekaniker Mogens Reinwald fra Hvidovre. Han har være flymekaniker i 22 år.

Hans intention er at give indicier om, at der ikke kan være tale om et jordisk fly og oplyser: Han havde tagangspunkt i billedet på side 21 og antager, at billedet bl.a. viser metal-liske rørkonstruktioner. Sådanne konstruktioner eksisterede kun i lærredsbeklædte småfly fra før 1940 og ved halerotoren ved små helikoptere.

Endvidere siger Reinwald, at der findes firkantede rørkonstruktioner på billedet. Sådanne anvendes slet ikke i flykonstruktioner, idet de ikke er så stærke som runde rør.

Til metalkonstruktioner i fly anvendes normalt en Dural-legering, som smelter ved omkring 900°. Ligets tilstand tyder på en forbrænding ved 1200°, og det ser derfor ud til, at en Dural-legering kan udelukkes. Der kan muligvis være tale om den sjældent anvendte Titanium-legering, der smelter ved en højere temperatur.

Til spørgsmålet om det formodede brillestel siger Reinwald, at der enten er tale om noget, der slet ikke er et brillestel, eller også er det et brillestel, der tilfældigvis lå på stedet i forvejen (affald). Men det er selvfølgelig gæsterier, siger Reinwald.

Jørgen Nielsen fra Århus sendte denne tegning til genkendelse af sine 6 bemærkninger til billedet på side 60.

FOREDRAG

på Folkehjem Åbenrå

Halley's komet

Onsdag den 30. oktober 1985 kl. 19.30 vil Ove Larsen fra Amatørastronomisk Forening holde et foredrag om Halley's komet.

I lighed med sidste efterår, hvor Evald Maarup holdt foredrag, er det Åbenrå UFO Studiegruppe, der står for arrangementet.

Meningen var oprindelig at lave et weekendarrangement med amatørastronomerne, men dette måtte vi opgive af forskellige årsager. Vi håber på at gennemføre arrangementet på et senere tidspunkt.

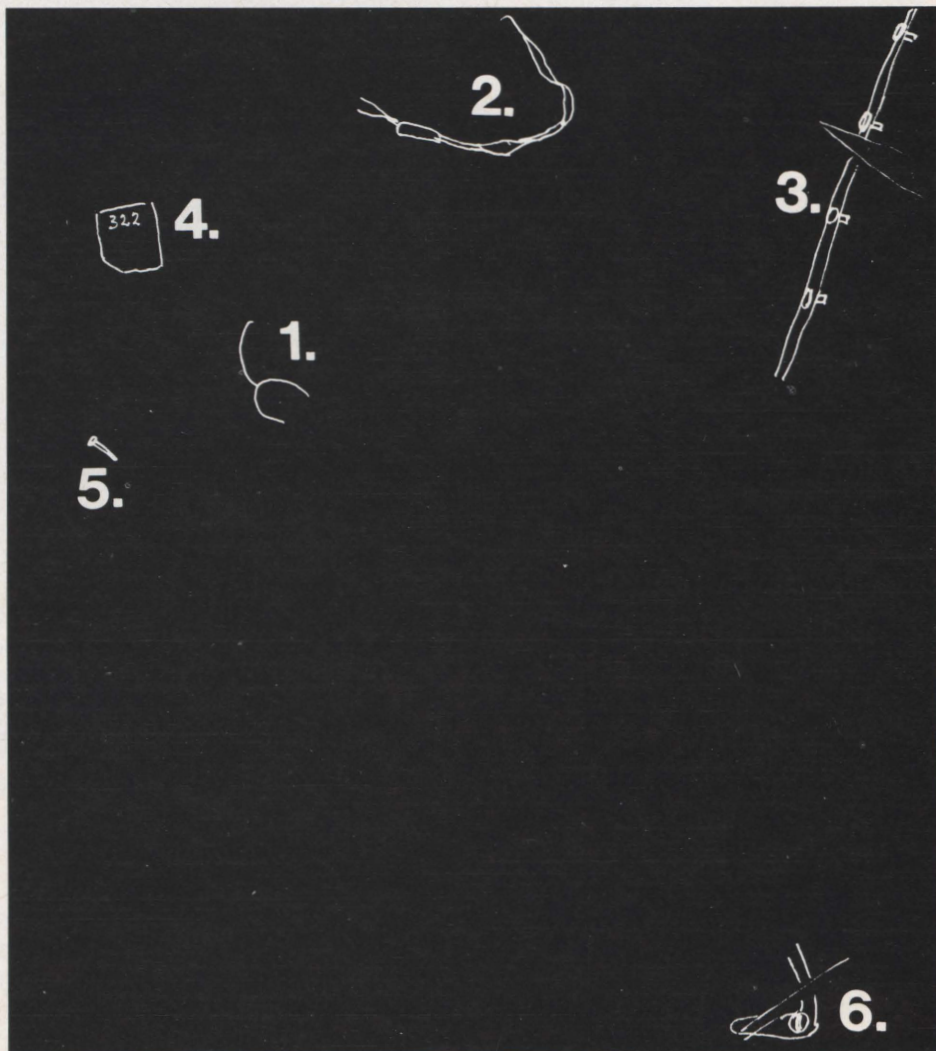
Vi fandt dog, at der måtte være behov for at høre om Halley's komet, og håber således, at mange vil møde op til denne interessante aften.

... Altså, skriv det med det samme i din kalender:

onsdag den 30. oktober 1985 kl. 19.30, Folkehjem Åbenrå.

Entré: Ca. 30,- kr. (incl. kaffe og brød).

Åbenrå UFO Studiegruppe
Inge H. Svane

BØGER og TIDSSKRIFTER

Anmeldelser

Af Kim Møller Hansen
og Ole Henningsen.

»Project Hessdalen 1984. Final Technical Report. Part One«.

by siv. ing. Erling Strand,
januar 1985.

74 sider, ill., A4-format,
engelsksproget.

Pris: 70.- Nkr.

Foto: Project Hessdalen.

Project Hessdalens hovedkvarter på Aspåskjølen i perioden 21. jan. til 26. febr. 1984.

Siden december 1981 har uidentificerede lys mystificeret befolkningen i den 12 kilometer lange Hessdalen, der ligger sydvest for Trondheim og 30 km nordvest for byen Røros.

Både UFO-tilhængere og skeptikere har brugt megen tid på disse fænomener. Som noget helt specielt blev (og bliver) fænomenerne tilsyneladende ved med at dukke op i Hessdalen, hvorved dalen blev til et »UFO-laboratorium«, hvor man med instrumenter kunne forsøge at registrere dem.

Den 3. juni 1983 blev »Project Hessdalen« således oprettet, som et samar-

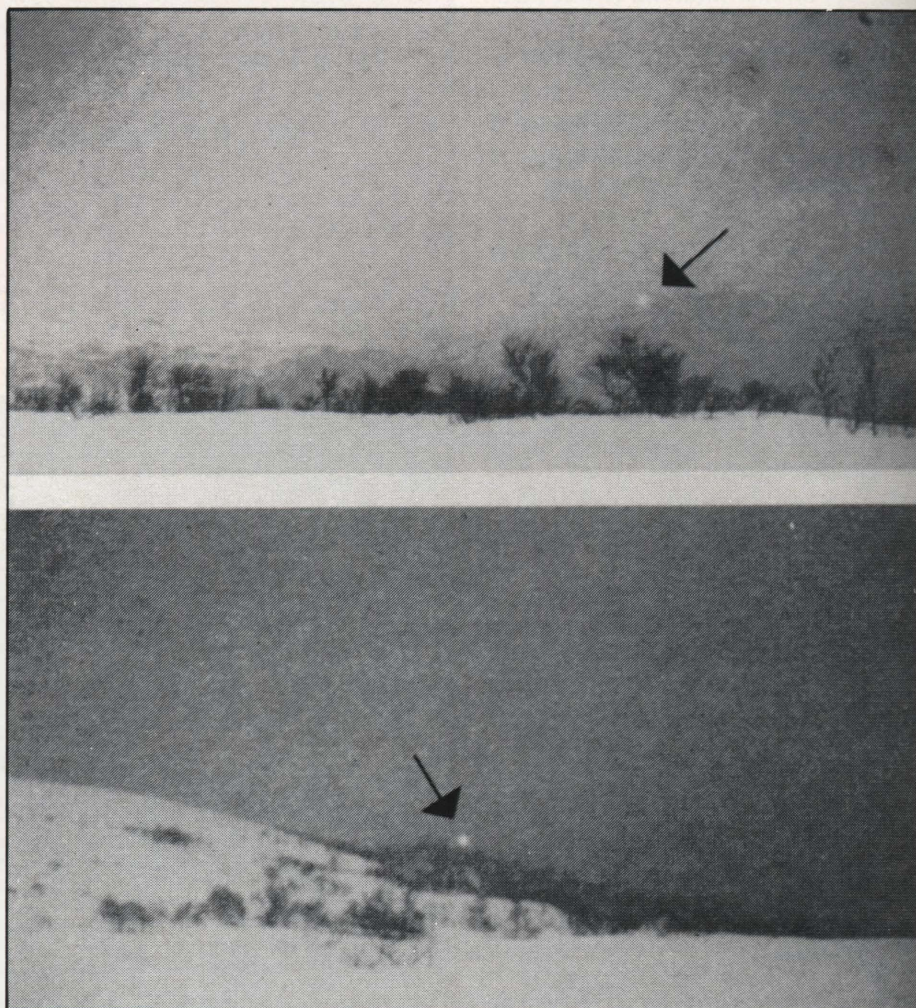

Foto: Leif Havik.

Disse to billeder er taget af Leif Havik den 12. februar 1984 fra Littfjället mod Hessdalen. På det øverste billede ses den nordlige del af Aspåskjølen. Lyset bevægede sig mod Littfjället og fulgte dalen mod venstre. Det nederste foto er taget lige før lyset forsvandt bag Littfjællets østlige del. Leif Havik benyttede et Nikon FG/50 mm.

bejde mellem foreningerne UFO-Norge, UFO-Sverige, »Foreningen for psyko-biofysik« samt finske ufologer.

Projektets ledelse består af: Leif Havik, Odd-Gunnar Røed, Håkan Ekstrand, Jan Fjellander og Erling Strand.

Fra universiteterne i Norge lånte man en masse teknisk udstyr, bl.a. en Atlas 2000 radar, seismograf, et fluxgate

magnetometer, en spektrumanalysator, infra-røde viewers, geigertællere samt forskellige typer kamaraer.

I perioden fra den 21. januar til 26. februar 1984 skulle Hessdalsfænomenet så indfanges på instrumenterne.

Resultatet af disse anstrengelser fremlægges i rapporten »Project Hessdalen 1984. Final Technical Report. Part One«.

redigeret af civilingeniør Erling Strand.

Rapporten er en positiv overraskelse. Mange observationsberetninger fra Hessdalen og fortolkninger af billeder af flakkende nattelys har hidtil været meget præget af vidnernes og rapportoptagernes forudfattede tro og meninger, men den foreliggende rapport er nøgtern og fremlægger måledata uden at drage forhastede slutninger.

Erling Strand fortæller — efter en introduktion om projektets historie og udstyrets beskaffenhed — kort om, hvilke data man fik fra de mange måleinstrumenter, fejkilder, hvad resultaterne kan bruges til, og hvad man skal gøre bedre fremover.

Resultater

I projektperioden blev der optaget 188 rapporter af forskellige lys (bemærk at her »kun« tales om lys, ikke om objekter). Hver rapport har fået tildelt to værdier, et sandsynlighedsindex (fra F1 til F10) og et besynderlighedsindex (fra G1 til G9). Kun to rapporter får højeste karakter, altså F10, G9. I alt fire rapporter har en sandsynlighedsværdi — der fortæller om graden af troværdighed — på 10 og en besynderligheds-værdi på 7 og derover. Disse fire observationer refereres kort i rapporten.

Den bedste observation blev gjort af Leif Havik. Da han mandag den 20. februar 1984 kl. 18.12 stod i sneen udenfor campingvognen, som udgjorde hovedkvarteret på Aspåskjølén, fløj et rødt lys rundt omkring hans fødder og forsvandt op i luften. Fænomenet blev også set af Åge Moe.

Project Hessdalen 84« konkluderer, at fænomenet kan registreres på måleinstrumenter, men at der behøves mange flere data, før der kan konkluderes noget om fænomenets natur.

Personligt savner jeg i rapporten et kort over flyveruter samt militære og civile flyvepladser i området, så man kan se, i hvor høj grad de observerede lys falder sammen med kendt flytrafik.

Rapporten er på 74 sider, hvoraf 45 sider er appendix med fortegnelse over alle 188 observationer, måleresultater, kort, diagrammer samt gode gengivelser af de fotos, der er taget af Hessdals-lysene. Rapporten er engelsksproget (af rimelig kvalitet), men let læselig.

»Project Hessdalen 1984« kan anbefales til alle, som ønsker at følge med i, hvorledes ufologisk grundforskning kan foregå under ekstreme forhold i et meget aktivt UFO-område.

Netop som rapporten udkom, afsluttede »Project Hessdalen« sin anden ob-

Det kolde hovedkvarter under projektets anden del, der foregik i perioden 10. januar til 10. februar 1985.

Foto: UFO 1/85.

J. Allen Hynek (tv.) og Odd-Gunnar Røed i ivrig diskussion.

servationsperiode fra 10. januar til 10. februar 1985. Desværre var vejret meget uvenligt med snestorme og temperaturer helt ned til -40° . Resultaterne ser derfor ud til at være få. Et lyspunkt fik de mange frysende, men ihærdige observatører fra Norge, Sverige og Finland dog alligevel, idet J. Allen Hynek den 26. januar 1985 besøgte Hessdalen og tilbragte 10 dage i Norge.

Hynek har hele tiden været impone-

ret over det stor idealistiske stykke arbejde der gøres i Hessdalen. En stor penge-gave til Center for UFO Studies (CUFOS) muliggjorde Hyneks rejse fra det varme Arizona til det polarkolde Hessdalen.

Hynek udtalte under besøget, at:
»Det virker absolut, som om vi har noget »stort« i Hessdalen, og ingen andre steder i verden er UFO-fænomenet så stationært over så lang tid«. □

UFO-teorier Marsmændenes sammensværgelse

— fortsat fra side 53

Jeg vil lade Dem gruble over bedrifterne og begrænsningerne for »Marsmændenes sammensværgelse«, som betyder, at en international militær gruppe på højt plan har besluttet at benytte sig af den offentlige interesse

for UFOer og folks vilje til at tro på besøgende fra rummet til at fremme et politisk mål. □

Kilde:

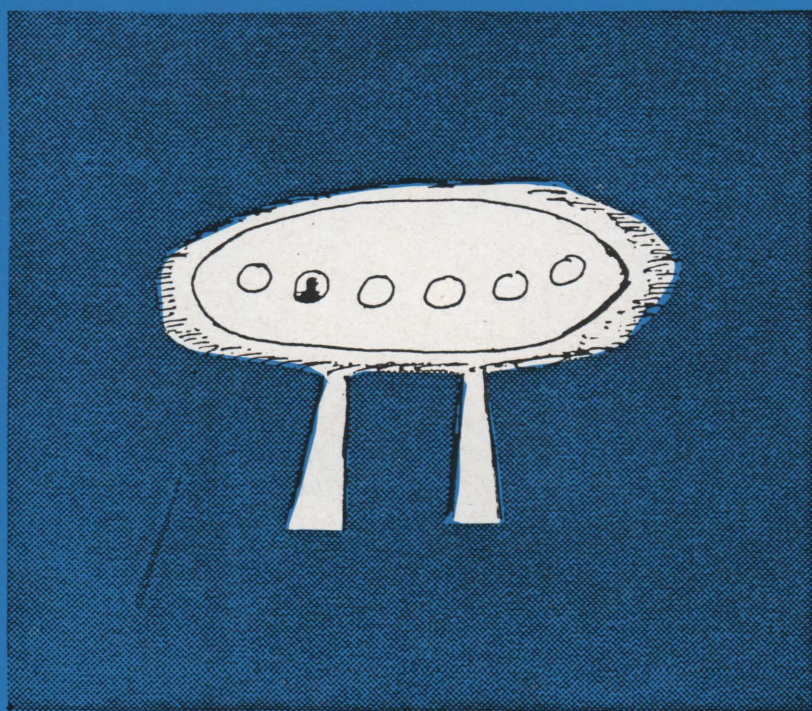
»Messengers of Deception«, Jacques Vallee, and/or Press Berkeley, California 1979.

Oversættelse: Brian Poulsen.

Redigering: KMH

Læs i næste nummer om »de indviedes indgriben«.

NYHED!

UFO SLØRING

EN RAPPORT OM DET AUSTRALSKE
FLYVEVÅBENS UFO-ARKIVER

KIM MØLLER HANSEN

Se straks side 9